

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jade West

DIRTY

BAD

SAVAGE

Kirli Kötü Vahşı

Jade West

Dirty Bad Savage © 2015 Jade West

Yazarın manevi hakları ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin için taleplerinizi yayıncıya "Dikkat: İzinler Koordinatörü" adresine aşağıdaki e-posta adresinden yazabilirsiniz.

info@jadewestauthor.com

Editingby John Hudspith <http://www.johnhudspith.co.uk>

Kapak tasarımı RBA Designs'dan Letitia Hasser tarafından yapılmıştır <http://designs.romanticbookaffairs.com/>

İlk yayın tarihi 2015

*Nancy için
On dört güzel arkadaşlık yılı için teşekkür ederim.
Umarım diğer tarafta gıcırtiları vardır.
Seni özledim, Baby Boo.*

****Uyarı****

Dirty Bad Wrong okuyucularının zaten bileceği gibi, uyarılarımı hafife almıyorum.

Bu kitap, tıpkı selefi gibi, üzerinde ne yazıyorsa onu yapıyor.

Müstehcen, kötü ve kitabın bazı bölümleri oldukça vahşi. Bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği cinsel uygulamalar olacaktır.

Bu kitaptaki tüm eylemler akıllı başında, tamamen rızası olan yetişkinler tarafından gerçekleştirilmektedir.

Lütfen bunların bazılarını evde denemeyin!

Çok teşekkür ederim!

Not: Eğer tekrar ağzınız bulanırsa, lütfen beni suçlamayın. Sizi uyarmıştım. ○

İçindekiler

Kirli Kötü Vahşi

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm

Onüçüncü

Bölüm

Ondördüncü

Bölüm

Onbeşinci

Bölüm

Onaltıncı

Bölüm

Teşekkür Jade Hakkında

Önsöz

Sophie

Derin bir nefes, yumruklar kırbaçlama sehpasının deri dolgusuna sıkıca kenetlenmiş. Sırtımı eğiyorum.

Cain'in sesi, alıştırılmış ve çakıllı, "Hazır ol."

Bütün hafta boyunca hazırdım, kedinin ısırtığını tenimde hissetmek için can atıyordum, avuç içimin kalçalarımına değmesini arzuluyordum.

Bir yandan diliyle, bir yandan da kalın, etli başparmağının göt deliğime girmesiyle sert bir sık darbesi arzuluyordum. Eskiden bana verdiği rahatlamayı arzuluyorum. *Eskiden.*

"Benim için say, Missy," diyor.

Ellerimi bankın üzerinde düz bir şekilde açıyorum. "Sadece vur bana, olur mu? Saymak istemiyorum."

Kıçıma bir şaplak. Acıtacak kadar sert ama yeterince sert değil. "Benim için sayacaksın, Missy, ve minnettar olacaksın." Dişlerimi sıkarak içimi çektim, kendimi o bölgeye girmeye zorladım. "Evet, *efendim.*"

"İşte benim kızım."

Ben onun kızı değilim.

Kuyrukları kürek kemiklerimin arasına sertçe indiriyor. *Evet! Tanrıya şükür.*

"Buna bayılıyorsun, değil mi bebeğim?"

"Evet efendim," diyorum ama daha şimdiden sinirlerim alev almış, daha fazlasını istiyor. Kırbacın havada bir helikopter gibi vınladığını duyuyorum.

Hâlâ beklediğini fark edene kadar sessiz kalıyorum.

"Bir." "Aferin kızıma."

Bir tane daha indiriyor ama bu seferki zayıf, gıdıklamadan başka bir şey

değil. "Bir nokta beş." "Arsız."

Daha ağır bir darbe kalçamın yumuşak derisini ısırtıyor. "Siktir, evet, *iki.*"

İşte bu... neden buradayım... arzuladığım şey... Acının güzel ritmi beni tüketen tek ritim. Tek kurtuluşum. Buna ihtiyacım var.

Kabil'i söze gerek duymadan teşvik ediyorum, verebileceği her şey için kendimi ortaya koyuyorum. Fark ettiyse de cevap vermiyor. Hareketleri her zamanki gibi sabit ve sakin. Nefes alış verışı düzgün. Vuruyor, sonra bekliyor, döngü halinde tekrarlıyor. Çok uzun süre bekler, çok sert performans gösterir. Bir aktör gibi. Bir profesyonel gibi. Bu oyunu defalarca oynamış biri gibi.

Bu oyunu çok kez oynadık.

Kaçınılmaz cümle, "Siktir, evet, Missy. Benim için hazır mısın?"

Rolümü biliyorum, ne söylemem gerektiğini. Kendimde olmalıyım, endorfinim yüksek olmalı ve havada *süzülmeliyim*. Daha fazlasına, sikine, *ona* ihtiyacım olması *gerekliyordu*. Ama ihtiyacım yok.

"Cevap ver

bana." "Ben..."

"Alete ihtiyacın var, değil mi bebeğim? Biliyorum. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Canlı hissetmeye *ihtiyacım var*... kontrolden çıkmış... ele geçirilmiş... tüketilmiş... aklımı kaçırmış.

Kafamı çeviriyorum, onu nasıl bulacağımı çok iyi biliyorum. Aleti çoktan elinde, kırbacı atmış, gözleri dışarıdaki seyircilerde. Onlar da ne yapılacağını biliyor. Club Explicit, bizim gibi kirli ucubeler için BDSM cenneti. Oynamaya ve izlemeye geliyoruz ve hepsi çok eğlenceli, ta ki aynı filmi tekrar tekrar oynattığınızı fark edene kadar, hepimiz, tekrar tekrar. Ve birden sinirlendim, tüm mantığın ötesinde sinirlendim. Olmasını istediğim dom olmadığı için Cain'e kızgınım, ondan önce tanıdığım adam olmadığı için kızgınım - tek bir komutla içimi jöleye çevirebilen adam - buradan ihtiyacım olan her şeye ihtiyacım olduğu için kendime kızgınım.

"Hayır. Hazır *değilim.*"

Cain şaşırmış bir şekilde ayaklarını sürür. Aletini kot pantolonunun içine geri soktu ve kırbacı almaya gitti.

"Oh, tamam, um, tabi. Bundan daha fazlasını mı istiyorsun? İstedğin bu mu?" Başıma yaklaşıp fısıldayacak kadar yakınımaya eğildi. "Elli tane aldın, bunun yeterli olacağını düşündüm. Bir yirmiye daha ne dersin?"

Ve işte bu kadar. Bitti. Bitti.

Alanın o kadar dışındayım ki, ofiste konut yardımı taleplerini tartışıyor da olabilirdim. "*Bana* ne

kadar daha almam gerektiğini söylemen gerekmez mi? Sen dom'sun, değil mi?"

Pencereye dönüp eleştirilerimi duymuş olabileceklerini düşündüğü yüzlere bakarken yanakları pembeleşiyor.

"Ben bir dom'um, Missy, psikopat değil. Normalde elli tane alırsın."

"*Normalde* ne verisen onu alırım. Benim bir güvenli kelimem var, Cain, ve bir dilim. Onları kullanabilirim."

Geri çekiliyor ve ben kırbaçın sesini duyuyorum. Umut etmeye cesaret ediyorum, beni tekrar yerime koyacağına ve bana ihtiyacım olanı vereceğine inanmaya cesaret ediyorum.

"Benim için say," diyor tekrar ve bu sefer gerçekten bittim. Çoktan ayağa kalktım, bileklerimdeki çok gevşek prangaların arasından kayıyorum, bu da onun bir başka dikkatsizliği. "Hey!" diyor. "Yerine geri dön! Sana hareket etmen için izin vermedim!"

"Bitti," diye iç geçirdim. "Sadece hissetmiyorum."

"Sana bunu hissettireceğim," diye bağıyor. "Sadece pozisyonunu geri al." Gözleri yine pencereye ve şok olmuş gözlemcilere kayar.

O zaman kesin olarak anladım. İtibarımı kaybetmekten korkuyor, benim neye ihtiyacım olduğundan çok onların ne düşündüğüyle ilgileniyor.

"Bu arada, birkaç kırbaç işi bitirirdi. Belki birkaç düzgün tokat. Bir siktir git, *Missy*, neye ihtiyacın olduğunu ben söyleyeceğim, sonra da düzgün bir dayak. Belki kışına, bu iyi olurdu..." Omuz silkiyorum.

"Ve benim bir zihin okuyucu olmam gerekiyor, öyle mi?"

"Bir vücut okuyucu, bir *insan* okuyucu. Bunu ne zamandır yapıyoruz? Altı aydır mı?"

"Beş," diye tersliyor. "Son birkaç haftadır neyin var senin? Artık hiçbir şey sana doğru gelmiyor." Haklı, artık hiçbir şey doğru görünmüyor. Hem de hiçbir şey. "Özür dilerim, Cain."

"Evet, kafanı toparladığında bana haber verirsin, değil mi?"

Cevabımı duymak için etrafta dolaşmıyor ve muhtemelen bu da iyi bir şey.

"Vay canına, bebeğim." Bayan Raven bardağını bar boyunca bana doğru kaydırды. "Buna benden daha çok ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"O kadar belli mi?" Oturdum ve mor karışımı koklarken yüzümü buruşturdum. Sıvı benzin ve jelibon gibi kokuyordu.

"*Lal* renkli bir karga," dedi, "votka, rom ve diğer önemsiz şeyler. Boynuna indir."

Cain ana dans pistinde tepinirken gözlerimi Raven'dan ayırmadan bir yudum aldım. Görünüşe göre kokteyle uygun giyinmişti. File çorapların üzerine mor deri bir mini elbise giymiş ve gözlerine koyu menekşe rengi bir far sürmüştü. Benim siyah PVC takımımı vanilya gibi gösteriyordu, siyah ve kırmızı kıvrımlı yelesi benim düz sarı saçlarımı utandırıyor.

"Harika kıyafet."

"Cara seçti." Yanındaki güzel küçük fıstığı işaret etti. Gerçekten de güzel bir çifttiler, gotik kıyafetlere ve sert sekse olan aşkları konusunda hemfikirdiler. Birbirleriyle teselli bulmalarını kıskanırdım ama acımak için fazla harikalardı. Ancak diğer bazı çiftler...

Raven her zamanki gibi zihin okuyarak bir kaşını kaldırdı. "Ee, seni ne yiyip bitiriyor, kedicik? Hâlâ Masque'ın özlemini mi çekiyorsun? Geride doldurulması gereken büyük botlar bıraktığını biliyorum."

Ve işte, özetle. Hayal kırıklığının gerçek sebebi. Masque, BDSM kulübü Explicit'in güzel canavarı. Son on iki ay boyunca sert vuruşlarım için güvendiğim adam ve şimdi piyasadan çekilmiş, yeşil gözlü küçük itaatkâr Cat ile mutluluk içinde yaşıyordu. Tek eşli. Sadık. Alınmış.

Onun için yanıp tutuşan tek kişi ben değildim; ardında bir yığın hayal kırıklığına uğramış kadın bırakmıştı. Ona o kadar çok hizmet etmemiştim bile, ama o hep *oradaydı*, müsaitti. Küçük sapık topluluğumuzun eteklerindeki gölgeli varlığı mutlak bir baskınlık sunuyor, sahip olduğunuzu asla bilmediğiniz sınırların parçalanmasını sağlıyordu. Gerçekten çok iyiydi. Ve gerçekten gitmişti.

"Mükemmel çift nasıl? Lütfen bana ondan çoktan sıkıldığını söyle."

Raven gülümsedi ve bu onun yüzünü aydınlattı. "İyi gidiyorlar. İlk düzgün tatilleri. Mauritius. Güneş, kum ve iki hafta boyunca pis seks..."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye inledim. Ama gülümsüyordum. Raven'ın gülümsemesi insana bunu yapıyor.

"Ee, Cain'le aranızda neler oldu? Aranızın düzeldiğini sanıyordum," diye mırıldandı. "Çok fazla oluk var.

Artık o bölgeye ulaşamıyorum. Her şey çok... yapılandırılmış."

"Ve sen bunu biraz değiştiremez misin? Tabiri caizse, baharatın içine cızırtıyı geri koyun."

"Bu konuda hiç konuşmadık," diye itiraf ettim. "Bu yüzden kızgın. Muhtemelen utanmıştır. Orada tam bir sürtüğ gibiydim." "Bunu atlatacaktır. O büyük bir çocuk."

"Evet, öyle," diye sırttım. "Ama bu yeterli değil. Artık değil."

Gözleri kötülükle parlıyordu. "Belki de yaşlı köpeğe birkaç yeni numara göstermen gerekiyor?"

"Ona hiçbir şey göstermek *istemiyorum*." Hayal kırıklığımı kelimelere dökmeye çalıştım, dans pistindeki tanıdık kalabalığa bakarak, mekânın büyüsunü hâlâ hissetmeyi diledim. "*Ham bir şey istiyorum... vahşi bir şey... bir şey... Bilmiyorum...*"

"Tehlikeli bir şey mi?" diye bitirdi. "*Tehlikeli biri* mi? Bu tehlikeli bir zemine sürükleniyorsun." "Belki de

ufkumu genişletmeliyim."

Raven daha da yaklaştı, kırmızı dudakları alışılmadık derecede ciddi bir şekilde somurttu. "Masque bir vahşi Sophie, ama

aklı başında bir vahşı. Seni gerçekten sikip atmaz, gerçekten. Buradakiler onun kadar vahşı değil elbette, ama dışarıdaki bazı kaçıklar, çevrimiçi sohbetin çöplüğünde gizlenenler, seni gerçekten mahvederler. Masque çok iyi çünkü kendini toparlıyor. Sizi kontrol ediyor, sahneyi kontrol ediyor ve *kendini* kontrol ediyor. Onun gibisi pek yoktur.

Ama sizin sırtınızdan geçinmek isteyen bir sürü tuhaf tip *var*." Başka bir kokteyl için barmene el salladı. "Tek söylediğim kendini güvende tut, olur mu? Burası güvenli, buradaki insanlar iyi. Masque'ın verdiği adrenalini vermeyebilirler ama sizi tek parça halinde bırakacaklardır."

"Evet, evet, biliyorum. Düzgün düşünemiyorum."

Elime dokundu. "Gerçek hayat yine fazla mı geldi?" "O

kadar şeffaf mıyım?"

"Seni tanıyorum."

Yüksek sesle içimi çektim ve bütün hafta boyunca taşıdığım gerginliğin bir kısmını üzerimden attım. "Buna ihtiyacım var, Raven. Çözülmemi sağlayan tek şey bu."

"Din değiştirenlere vaaz veriyorsun, Missy. Anlıyorum. Sadece *dikkatli* ol

diyorum." "Güvende olacağım. Çılgınca bir şey yok."

"Yalan söylüyorsun," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Ben güvende olacağım! Büyük Harding'lerden Sophie Harding'in raydan çıkmasına izin veremezdik, değil mi?" "Ailenin ulusal bir emlak şirketi var, bir hanedan değil."

"Bunu babama söylemeyi dene."

"Belki de yapmalısın," dedi. "Hayatın boyunca bir kayanın altına saklanıp güneşi göremediğinden şikâyet etme. Bu *senin* hayatın. Onlara karşı dur."

"Ahh. Bu çok sert."

Ellerini havaya kaldırdı. "Ben sert seven bir kızım."

"Bilmez miyim," diye gülümsedim. "Moral konuşması için teşekkürler, *Dr.* Raven. Bir sonraki aile yemeğinde babamla özel sektör yerine sosyal konutları seçmenin ahlaki değeri üzerine tartışırken bunu aklımda tutacağım."

"Her zaman." Beni bir öpücük için kendine çekti. Rujunun tadı çilek ve büyük olasılıkla Cara'ydı. Böyle zamanlarda keşke ben gey olsaydım da Raven bekâr olsaydı diyordum. "Kendine iyi bak, Missy, cidden. En azından onu buraya getireceğine dair bana söz ver. Bay Tehlikeli her kim olursa olsun, en azından sana göz kulak olabileceğimiz bir yerde olduğundan emin ol."

"Onu bulduğumda, onu ilk araştırırsen olacaksın," dedim. "Söz veriyorum."

Cara'ya, Tyson'a, Trixie'ye ve Club Explicit'te çok iyi tanıdığım diğer tüm insanlara el salladım ve sonra onlara sırtımı döndüm.

Londra'nın soğuk havasında dışarı çıktığımda, beni yepyeni bir dünyaya davet eden kapılara baktım. Kabullenmenin ve serbest bırakmanın, dostluğun ve heyecanın dünyasına. Var olduğunu hiç bilmediğim bir zevk dünyasına açılan kapılar.

Explicit heyecanının sönükleşeceğine asla inanmazdım. Başka bir şeye, orada oynamayı öğrendiğim güzel oyunlardan daha fazlasına ihtiyaç duyacağıma asla inanmazdım.

Masque'ın cevaplaması gereken çok şey vardı.

Birinci Bölüm

Sophie

"Haberleri duydu mu?" Christine masamın üzerine eğilmiş, öğle vakti yapılacak anti-sosyal davranış brifingi için kiracı dosyalarını hazırlıyordu. Gri saçları her zamanki gibi sıkı bir şekilde topuz yapılmış, gözlükleri de her zamanki kiracı-liyezon etkinliğiyle burnunun üzerine yerleştirilmişti.

Herhangi bir haber duymamıştım, kulaklarım buna pek açık değildi. Hafta sonunun geri kalanında telefonuma yapışmış, benim gibi sapık ucubeler için arkadaşlık ağı olan Edgeplay'deki profilleri kontrol ediyordum. Ahize şimdi masanın altında kucağımdaydı ve ben de sürekli yeni mesajları kontrol ediyordum.

"Ne haberi?"

"Gerçekten duymadın mı? Vay canına! Senin yamanla da ilgili."

"Benim yamam mı?"

Küçümseyerek dudak büktü. "Siz Doğu Duvağı bloğunun mülk yöneticisisiniz, değil mi?" "Son kontrol ettiğimde öyleydim."

"O zaman birinin sana söylemeyi düşünmüş olması gerekirdi, değil mi? Bugünlerde buralarda iletişim diye bir şey kalmadı, her şey e-posta, e-posta, e-posta, *konuşmaya* yer yok."

"East Veil'den ne haber? Biri yine balkondan buzdolabı mı atmış? Araba hırsızlığı mı? Ortak koridora işenmiş mi? Daha fazla grafiti mi?"

"Bu mülkü daha ciddiye almalısın Sophie, burası Haygrove gibi değil. East Veil'in koridorlardaki bir parça idrardan çok daha fazla sorunu var."

"Biliyorum, biliyorum," dedim. "Özür dilerim. Baştan alalım. Doğu Peçe'de ne oldu?"

Yüzü son derece samimi bir ifadeye bürünmüştü, sanki kule bloklarının arasında savaş patlak vermiş gibiydi. "Callum Jackson - bu hafta sonu serbest bırakıldı."

Şimdi dikkatimi çekmişti. "Altı ay daha içeride olduğunu sanıyordum?"

"Görünüşe göre iyi davranıyor. Eğer buna inanabilirsen."

Callum Jackson hakkında söylenenlerin yarısı bile doğru olsaydı, hayır, buna inanmazdım. Sistemimizde kırmızı işaretliydi, en vahşi türden sorunlu bir kiracıydı. Gerçek bir kiracı olmaması dışında, resmi olarak değil. East Veil'de, konut birliğimizin iyi tanıdığı bir anne tarafından büyütülmüştü. Callum'dan sonra iki çocuğu bakıma alınmış, ancak sosyal hizmetler onun için sahneye çok geç çıkmıştı. Anlatılanlara göre ne yapacağı kestirilemeyen, şiddet yanlısı ve neredeyse vahşi bir çocuktur. Yılın annesi Hannah Jackson, oğlunu birkaç yıl önce sokağa atmıştı - siteye atandığımda Doğu Veil bloğu dosyasında okumuştum - ve o zamandan beri etrafta dolaşüyor, garaj bloğunda veya bakım kulübelerinde, hatta zamanında tahtalarını yaptırmazsanız boş evlerde yatıyordu.

Callum Jackson saldırı, hırsızlık ve vandalizm suçlarından dosyaların takip edebileceğinden çok daha fazla kez tutuklanmıştı ve sonunda geçen yıl onu göndermişlerdi. Yönetimin yakındığı on iki aylık süre hiçbir şekilde yeterince uzun değildi ve görünüşe göre yine dışarıdaydı, serbestti ve benim yeni atandığım bölgedeydi. Harika.

E-postam çaldı ve Christine gizliliği hiç dikkate almadan boynunu çevirdi.

Gönderen Central Hub

Konu: Hannah Jackson, 57 Doğu Veil.

Tam zamanında.

"Gördün mü?" dedi Christine. "Ben sana ne demiştim? Sözlerimi bir kenara not et, çoktan başlamış olacak." "Sen bir yere gitmiyor muydun?" Medeni bir ton tutturmak için elimden geleni yaparak sordum. "Toplantı hazırlığı," dedi. "Birinin bu işlerin sorunsuz yürüdüğünden emin olması gerekiyor." "Öğlen görüşürüz o zaman, haber verdiğin için teşekkürler."

Bekledi. "O Jackson'lara dikkat edin Bayan Harding. Onlara güvenilmez. Hiçbirine. Onlar bela.

Hayır, onlar sorundan da öte, düpedüz tehlikeliler." "Bunu

aklımda tutacağım dan emin olabilirsiniz."

E-postayı açmadan önce uzun süre gözden kaybolmasını bekledim.

Bugün Bayan Jackson aradı. Ek güvenlikle ilgili olarak acil bir ziyaret talep ediyor. Eğer yanıt vermezsek ve mülküne ya da eşyalarına bir şey olursa Avukat-R-US aracılığıyla tazminat talep edeceğini bildirdi - onları televizyonda görmüş. Lütfen cevap verin.

Emlak müdürü olduktan sonra Hannah Jackson'la sadece bir kez tanışma şerefine nail olmuşum, o da gelir kurtarma ekibi adına bazı kira borçlarını takip etmek içindi. Sistem hakkında benden daha çok şey biliyor gibiydi, hangi yardımlara hakkı olup olmadığı konusunda son derece bilgiliydi. Tazminat tehdidi konusunda blöf yapacağından şüpheliydim, dinleyen herkese haksız muameleden bahsedecekti ve o aptal firmaların

Gündüz kuşağı televizyonları onu dinlemekten mutluluk duyacaktır. Kurumlara karşı bir davaya bayılırlar. Muhtemelen ona pastel bir takım elbise giydirebilirler ve bir tanıklık çalışmasında kederli hikayesini anlatırken bir keman müziği çalarlar. Oraya gitmeliyim, ne kadar erken olursa o kadar iyi.

Christine'in öğlen toplantısı için ekibi topladığını görmek için baktım, iki tam saat boyunca, sosyal konutlar Konut Birliği'nin kontrolü altına girmeden önce, eski günlerde işlerin nasıl çok daha iyi olduğunu anlatıp durdu. Bu saçmalıktan kurtulabilirim.

Hannah Jackson mı Christine White mı? Öğleden sonramı kiminle geçirmeyi tercih ederdim? Ceketimi aldım.

East Veil arazisinin kiracı etkileşimi için kendi yönergeleri var. El kitabında bireysel ziyaret yok, sadece çiftler ziyaret edebilir diyor ve ben de normalde buna uyuyorum. *Normalde. East Veil'in* sorunları var - Londra'daki tüm sosyal konutlarda olduğu gibi - ancak Pazartesi sabahı gün ışığında kurallar fazlasıyla abartılı görünüyordu. Belki de yönetim, işler ters giderse Avukatlar-R-US referanslarında bizden birinin olacağından korkuyordu. Her neyse, eğer o toplantıdan benimle birlikte gelmesi için bir başkasını çıkarmış olsaydım, çiğ tavuk paket servisi yapan bir barakadan daha hızlı kapatılırdım.

Kiracı ziyaretinden başka bir şey yapmadan, tamamen belirsiz bir şekilde ofisten ayrıldım. Onlar farkına bile varmadan, Christine'in toplantısını kaçırmak zorunda kaldığım için özür dileyerek hemen geri dönecektim. Tam bir trajedi.

Elimde pano ve bakmak isteyen herkes için açıkça görülebilen kimlik kartımla güney hattından Doğu Veil'e giden metroya bindim. Burası inkar edilemeyecek kadar iç karartıcıydı: grafitilerle kaplı yüksek beton bloklar, pencereleri tekmelenmiş kepenkli perakende birimleri. Okulda olması gereken birkaç çocuk yol boyunca yırtık pırtık bir futbol topunu tekmeliyor ve ben yanlarından geçerken arkamdan ısıklık çalıyordu.

"Hey, sarışın. Biraz yarak ister misin?" "Posh totty!"

"Biraz MILF severiz!"

Tabii ki severler. Küçük pislikler.

57 East Veil arazinin en ucundaydı, birinci kulenin beşinci katında bir harabe lekesi. Kendimden emin bir şekilde, hızlıca, insanları kendimden uzak tutmak için güvendiğim bir otorite havasıyla yürüdüm. Site yöneticisi bu insanların çoğu için şeytan demekti; kira borcu ziyaretleri, yerinde kontroller ve mülkiyeti ele geçirmek için ihbarda bulunma yetkisi anlamına geliyordu.

Haygrove'da çok sıkı çalışmış, bir dizi toplum girişimini hayata geçirmiş ve bir dizi iyileştirme fonu sağlamıştım. İyi, gerçekten iyi, kurumlar arası bir ödülle takdir edilecek ve maaş derecemde bir terfi alacak kadar iyi iş çıkarmıştım. Şimdi bana bu yeri vermişlerdi; anlamam gereken yepyeni bir topluluk ve iş ilişkisi kurmam gereken bir sürü yeni kiracı. Burada hala düşmandım, *konseyden* gelen bir yabancıydım, güvenilmezdim. Ben yürürken perdeler titriyor ve insanlar konuşmalarını kesiyor, geçen sefer üstesinden gelmek için çok çalışmak zorunda kaldığım aynı düşmanlıkla bakıyorlardı. Gergin olmadığımı söylemek isterdim ama yalan söylemiş olurum. Christine haklıydı, East Veil Haygrove değildi ve tüm palavralarıma rağmen bunu biliyordum. Nabzım bir tren gibi atıyor, damarlarımda tanıdık bir adrenalın patlaması yaşıyordum. Çok arzuladığım adrenalın buydu ama burada değil, bugün değil.

Hızımı artırdım ve bir ara sokaktan geçerek küçük bir grup gençten kaçtım ve birinci bloğun garaj avlusuna girdim. Rotamı değiştiremeyecek kadar hızlı adımlarla ilerliyordum, yörüngeme çoktan karar vermiştim. Bir sokak kavgasına bodoslama daldığımı fark ettiğimde kanım dondu.

Daha önce de kavgalar görmüştüm, bu işin bir parçası. Haygrove'da yerli halk arasında meydana gelen pek çok yumruklaşma olayının sonunu görmüştüm; bu olaylarda rakipler kalabalık seyirciler tarafından alaya alınırdı. Her zaman biraz gösteri gibi görünürlerdi, gerçek bir kavgadan çok bir stand-off gibi, ama bu öyle bir şey değildi.

Birinci kule bloğunun garajları arasında kavga eden iki adam kan dökmek istiyordu. Bağırış çağırış yoktu, histerik sesler duyulmuyordu, sadece yumruklar havada uçuşurken çıkan homurtular duyuluyordu. Adamlardan biri daha iriydi, oldukça iriydi. Ağır adımlarla ilerliyor, etli yumruklarını kararlılıkla savuruyordu. Bir tanesinin, tam karşısındaki adamın çene kemiğine korkunç bir çatırtıyla çarptığını duydum. Kendimi zorlayarak harekete geçtim, titreyen parmaklarım cep telefonumu ararken arkamdaki duvara yaslandım.

Küçük adam saldırının etkisiyle geriye doğru savruldu, ağzından kan tükürdü ama hâlâ akli başındaydı, ulaşamayacağı bir yere eğildi ve karşı saldırı için geri geldi. Yumrukları bir telaş içindeydi, iri adamın burnuna tam ve sert bir şekilde indi. Taze kan asfalta sıçradı, hava acı homurtuları ve küfürlerle ağırlaştı, ta ki tekrar karşı karşıya gelene kadar. Küçük adamın gözlerini yakaladım; vahşi bir hayvan gibi öfke ve acı dolu karanlık havuzlar. Yontulmuş ve sırim gibiydi, dağınık siyah saçları ve mükemmel bir şekilde gölgelenmiş kirli sakalları vardı. Güzel bir haydut. Güzel, vahşi bir canavar.

Yine yumrukların kemiğe çarpması dişlerimi gıcırdattı.

Daha iri olan adam biraz mesafe buldu ve kaslı bir boğa olan rakibine saldırdı. Çirkin bir hayvandı, deri kafalı ve yara izliydi, kafa derisinde sivri bir dövme vardı. Dövmesini biliyordum, sağ kulağının üstünde bir kartal dövmesi vardı. Bu Tyler Jones

olmalıydı, bir başka sorunlu vaka, özellikle aile içi şiddetle tanınan biri. Kız arkadaşını birkaç kez feci şekilde dövmüştü.

yaz önce, kendisine ertelenmiş bir ceza ve taciz etmeme kararı aldırmişti. Bunu iyi biliyordum, East Veil dava dosyasına bir kayıt daha.

Parmaklarım çalışmıyor, cep telefonum dışında çantamdaki hemen hemen her şeyin üzerine düşüyordu. *Lanet olsun.*

Tyler hedefini ıskaladı, kendi momentumuyla öne doğru yalpaladı ve diğer adamın saldırmasına yetecek kadar dengesini kaybetti. Vurdu da, dizinin arkasına indirdiği tekme Tyler'ın bacaklarını altından çekip aldı ve onu asfalta ağır bir yığın halinde indirdi. Öfke dolu bir feryat, vahşi bir savaş çılgılığı yükselirken irkildim ve güzel haydut altındaki adamı tekrar tekrar tekmeleyerek saldırıya devam etti.

Tam durmuş, yenilmiş rakibinin yanında yere kan tükürürken cep telefonumu buldum. "Bok herif!"

diye öfkeleni. "Seni lanet olası bok parçası!"

"Siktir git, Jackson!" Tyler yan tarafını tutarak sürünerek uzaklaştı, ayağa tökezlerken gözlerini dört açtı. "Umarım onu çoktan öldüresiye dövmüşlerdir, seni amcık."

"Eğer ona dokundularsa, sen öldün demektir. Hayatım üzerine yemin ederim."

"Önce sen ölmezsen, seni lanet olası pislik."

Tyler tökezleyerek uzaklaşırken nefesimi tuttum, görüş alanımdan çıkarken bir iç çektim. Bunun için şükürler olsun. Kilit açma kodunu telefonuma girdim ve acil servis numarasını tuşladım.

"Acil Servis, hangi servise ihtiyacınız var?" "Polis!"

Hırıldadım. "Polise ihtiyacım var!"

Görüşümü kaplayan bir gölge, ışığı engelliyor.

"Hayır, yapamazsın."

İşte o zaman güzel haydutun görüldüğünden çok daha büyük olduğunu fark ettim.

İkinci Bölüm

Sophie

Güzel vahşi göz açıp kapayıncaya kadar hızlı davrandı ve ben kılımı bile kıpırdatmadan ahizeyi parmaklarımın arasından kaptı. Homurdanarak söktü, arka paneli kırdı ve bataryayı çıkardı.

"Jones bunu hak etmişti, pislik herif." Telefon parçalarını göğsüme doğru itti ve ben de elinden kaptım. Ama bakışları üzerimdeydi. Yakınımdaydı. Çok yakındı. Beni korkutacak kadar yakındı. Ve kokusunu alabileceğim kadar yakındı. Vahşi kokuyordu: ter, rutubet ve saf öfke.

Sikmek. Adrenalin, korku ve sıcak, terli erkek eti; arzuladığım ama yapmamam gereken bir kombinasyon. Kesinlikle yapmamalıyım. "Ambulans çağırmama izin vermelisin. Çenen..." Sesimdeki hırıltıyı yuttum.

Kan tükürdü, ayağıma o kadar yakın tükürdü ki ayakkabılarıma sıçradı. "Daha kötüsünü aldı."

Beni izlemesini izledim, boş gözleri okunmuyordu. Göğsüme uzandığında irkildim ama sadece yaka kartımı almaya çalışıyordu.

"Sophie Harding. *Emlak Müdürü.*"

"Birinci kuleye gidiyorum." Gideceğim yerdeki heyulayı işaret ettim. Gölge ve kir hiç bu kadar güvenli görünmemişi.

Evrak işlerinde daha dikkatli olmalıydım. Kargaşada panom dikkatsizce sallanmıştı ve onu gözlerinden kaçırmak için çok yavaş davrandım.

"Anneme gidiyorsun."

"Bazı yerel ziyaretler yapıyorum."

"Benim hakkımda bir şeyler söylüyorsa yalancının tekidir. Ben ona dokunmadım."

Sinirlerime hâkim olmakta zorlandım. "Tyler Jones birinin yaralanmış olmasını umduğunu söyledi... Ondan mı bahsediyordu?" "Ben mi anne?! Yok artık."

"Bana bir ip at... Mavi cinayet çığlıkları atıp polisi aramalıyım." "Kendinden oldukça eminsin, değil mi? Domuzları üzerime salmana izin vereceğimi sana düşündüren nedir?"

Ona dik dik bakmaya cesaret ettim. "Ne yapmayı planlıyorsun? Beni sonsuza dek burada tutmayı mı?" "Henüz bilmiyorum."

"Bana neler olduğunu anlatabilirsin. Eğer birisi tehlikedeyse..."

Başımın üstündeki duvara vurduğunda irkildim, korkunç bir hata yaptığıma ikna olmuştum. Christine'in sözleri beynimi parçaladı. *Tehlikeli, tehlikeli, tehlikeli.*

"Sanki *senin* gibi biri *benim* gibi birine yardım edecekmış gibi."

Gözlerimi yere indirdim, sesimi nötr ama sert tuttum. "Tyler Jones'un kadınlarla bir geçmişi olduğunu biliyorum..." "Yardım etmeyeceksin. Umurunda bile olmayacak."

"Dene beni."

"Seni bırakır bırakmaz domuzları çağıracaksın zaten."

"O zaman kaybedecek ne var?" Şansımı denedim. "Dövüş hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Jones asla konuşmaz, bunu ben de senin kadar iyi biliyorum."

Yumruklarını sıktı, başımın iki yanındaki duvara sertçe bastırdı ve beni kafese kapattı. "O güvende olana kadar içeri geri dönemem."

"Kim tehlikede Callum?"

Kendi adını duyunca gözleri şaşkınlıkla parladı ve küçücük bir an için insan oldu. Yüzünde gördüğüm acı neredeyse nefesimi kesiyordu.

"Casey," dedi basitçe.

"Casey mi?"

"Köpeğim. Onu aldılar."

Rahatça nefes alabilecek kadar gerginliğin bedenimden çıktığını hissettim. "Bir *köpek* için mi kavga ediyordunuz?" Yüzü ekşidi, sanki bir darbe vurmuşum gibi.

"Evet, *sadece* lanet bir köpek. Umurunda değil demiştim. Şimdi defolup gidebilirsin, *emlak müdürü.*" Bana sırtını döndü, etrafa saçılmış giysileri toplayıp eski püskü bir çantaya tıktırdı.

Kendimi fırçaladım, düşüncelerimi düzene soktum. Takım elbisem çatırıyor, buruşuyor ve dar geliyordu. "Şimdi ne yapacaksın?" "Sanki umurunda da."

"Neden biri köpeğini çaldı?"

"Vermediler. Aptal annem ben hapisteyken onu Jones'a verdi, sonra da o bok çuvalı onu sattı." "Ve yeni sahiplerinin onunla ilgilenmediğini mi düşünüyorsun?"

Omzunun üzerinden bana öyle bir baktı ki kendimi dört yaşında hissettim. "Onu *İskoçlar* satın aldı. Onları tanıyor musun?"

Köpek dövüşüren amcıklar."

Onları tanıyordum. Ve evet, öyleydiler. Tahliye listemin en tepesindeydiler. "Onu geri istedin mi?"

Bana bir cevap verme lütfunda bile bulunmadı. "Defol git ve beni gör anne. Pencerelelere istediği sidik demirlerinden de getir. Casey'ye bir şey olursa onlara ihtiyacı olacak. Domuzlara istediğin kadar söyle, umurumda değil. Dışarıda olmamın tek sebebi o."

"İyi halden erken tahliye... bunun sebebi bir köpek mi?" "Hiç köpeğiniz olmadı, değil mi?"

O haklıydı. Hayatımda hiç köpeğim olmamıştı. Aslında hiç evcil hayvanım olmamıştı. Ailem dağınıklığı sevmezdi. Kalbim hâlâ çarparken Callum Jackson'ın çantasını karıştırmasını izledim ve geri dönüp gözlerimin önünde bir resim salladı: pasaklı siyah bir kırma köpeğin hırpalanmış bir fotoğrafı.

"O benim için *sadece* bir köpek değil." Onu aldı ve çantasının derinliklerine itti. "Ben onun sahip olduğu her şeyim."

Ve sahip olduğun tek şey o. Bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum.

"Ne zamandır sende?" "Birkaç yıldır. O da benim gibi bir sokak köpeğiydi."

Çantasını omzuna attı. "Ne yapacaksın?"

"Ne gerekiyorsa."

Seçeneklerimi tartarak telefonumu yeniden topladım. Polisi *aramalıydım*, ofisi *aramalıydım*, *beni* dinleyen herkese Callum Jackson'ın her zamanki pisliklerine bulaştığını ve tekrar ortadan kaldırılması gerektiğini açıklamalıydım. Yapmalıyım, yapmalıyım, yapmalıyım, lanet olası yapmalıyım.

"Oraya gidip sorun çıkarırsan göz açıp kapayıncaya kadar seni hapse atarlar. O zaman köpeğine kim bakacak?"

Omuzları sertleşti. "Başka seçeneğim yok."

"Polisi aramama izin verebilirsin, kurtarma ekiplerini çağırırlar... köpeği onlardan alırlar." "Tabii ki alacaklar, evet, sonra da onu bana geri verecekler, değil mi? Hiç şansın yok."

"En azından iyi olurdu," diye denedim. "Güvende olurdu."

"İyi bir ailesi olmaz," dedi, acımasız yüz hatlarına hüznün kazınmıştı. "İçeride iyi değil, eğitilmemiş." Birinci kuleye doğru baktım. İskoçlar en üst katta, on dört numaralı dairedeydi. "Onu aldıklarından emin misin?"

Gözleri kömür gibi siyahtı. "Tabii ki eminim."

Vücudumdaki tüm sağduyu kırıntılarına rağmen, vahşi dedikleri adamla aramdaki mesafeyi kapattım. "Oraya gidip onu teslim edip etmeyeceklerine bakabilirim."

Gözleri kısıldı, beni aradı. "Bunu neden yaptın ki?" *Kim bilir.* "Burası benim bölgem, kiracılar hayvanlara kötü davranırken öylece oturamam."

"Domuz yok mu?"

"Önce İskoçlarla konuşmayı deneyeyim."

"Eğer işe yaramazsa..."

"Eğer işe yaramazsa *sen* ne yapman gerekiyorsa yapacaksın, *ben* de ne yapmam gerekiyorsa yapacağım." Tehlikeli. Her santimi tehlike çılgınlıkları atıyordu. "Eğer benimle taşak geçiyorsan..."

"Ben sadece *işimi* yapıyorum." Ama yapmıyordum. Bu benim işim değildi.

Olumlu bir homurtu ve uzaklaştı, çantasını yere bıraktı ve bir garaj kapısına karşı pozisyon aldı. Birinci kuleye doğru yola çıktığımda gözleri sırtımı yakıyordu. Yavaşça yürüdüm, hissetmediğim bir güveni yansıtmak için omuzlarımı dikleştirdim. Zihnim uğulduyordu. Senaryo dışıydım, prosedürler umursanmadan bir kenara atılmıştı ve ne için? Bir mahkûma yardım etmek için mi? Bir hayduta? Lanet olası Callum Jackson'a mı?

Bir köpeğe yardım etmek için. İhtiyacı olan bir köpeğe.

Bu düşüncüyü bir mantra gibi aklımda tuttum. Buna ihtiyacım olacaktı.

Asansör sidik ve yoksulluk kokuyordu: tıpkı arazinin geri kalanı gibi daha iyi günler görmüş, pis, köhne bir mekanizma. Nefesimi sığ tuttum, gereğinden fazla pis kokuyu içime çekmekten korkuyordum. Ortak koridor da pek iyi sayılmazdı, bira kutuları ve sigara izmaritleriyle doluydu. On dört numara en sondaydı. Kapı yumruklanmıştı, kenarlarındaki yapışkan kırmızı boya dökülüyordu. İçeriden müzik sesi geliyordu, o kadar yüksekti ki sesinin kısılması için kapıyı üç kez çalmak gerekti.

Janine Scott'ın boncuk gibi gözleri aralıktan dışarı baktı. Benim olduğumu fark edince gözleri kısıldı, saf bir küçümseme ifadesiydi bu. "Ben çoktan reddettim!"

"Buraya müzik için gelmedim," dedim. "İçeri girebilir miyim?" "Ne için?"

"Bazı şikayetler aldım."

"Bu sefer ne olmuş? Geçen Pazartesi kiramdan bir beşlik ödedim, bana inanmıyorsanız ekstremi kontrol edin."

"Konu kira değil, Bayan Scott. Bir köpekle ilgili."

Zincirin kilidini açıp kapıyı ardına kadar açtı. "Kim köpeklerim hakkında ileri geri konuşuyor?"

"Bunu söylemeye yetkim yok. Siyah bir köpeğiniz var, değil mi? Havladığına ve rahatsızlık verdiği dair ihbarlar aldım."

"Hepsi saçmalık. Kara köpek havlamazsa bir bok yapamaz, anladın mı?" Yan tarafta durdu ve sarkık kışını, ötesindeki karanlığa bakabilmem için yeterince kaydırıldı. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk mutfığa daldı, bezsizdi ve yol boyunca işiyordu. "Jayden, seni küçük pislik! Lanet olası lazımlığı kullan!"

Casey beklediğimden çok daha küçük görünüyordu. Halıya sıkıca bastırılmış, keçeleşmiş bir tüy yumağıydı. Büyük, hüznü gözleri bana bakıyordu, kulakları kafatasına yaslanmıştı.

"Zaten mülk edinme talebinde bulunuyorsunuz Bayan Scott. Bir kez daha anti-sosyal davranışta bulunmanız halinde mahkemeye başvurulacaktır." "Kocam evdeyken geri gelmeniz gerekecek. Bu onun lanet köpeği. Diğer köpeklerimizle birlikte dışarıda. *Bu* köpek

Sorun yok. *Bu* köpek bir bok yapmaz."

"Aksini iddia eden tanık ifadeleri var. Korkarım bu durum tam bir incelemeye ve polis müdahalesine yol açabilir."

Ağzı parlak pembe bir göt deliği gibi sıkıca büzülmüştü. "Yalan söylüyorlar!"

Kendimi şişirdim ve toplayabildiğim en otoriter tonu takındım. "Bu iddialar üzerine harekete geçmek benim görevim. Şimdi köpeği almama ve soruşturmayı durdurmama izin verebilirsiniz, ya da derhal daha ileri adımlar atacağım. Seçim sizin."

Domuzcuk gözleri çılgına döndü. "Köpeğimi mi alacaksın?!"

"Onu yerel rehabilitasyon merkezine teslim edeceğim. Ona iyi bakılacak."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Ben sadece işimi yapıyorum, Bayan Scott." Eğer bakışlar öldürebilseydi, ölü bir kadın olurum. Kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturarak duruşumu korudum ama yine de cevap vermedi. Risk aldım, tüm seçenekler tükendi ve çantamın içinden telefonuma uzandım. "Aramayı ben yaparım."

"Lanet olsun!" diye bağırdı. "Siz insanlar beni hasta ediyorsunuz. Al şu lanet köpeği. Zaten aptal, dağınık bir bok parçası."

Koridorda hışımla ilerledi ve Casey ondan korkup kendini duvara yaslayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Janine onu ensesinden yakaladı ve köpeğin havlamasına neden olacak kadar sert bir şekilde öne doğru çekti. Ancak onu bana doğru ittiğinde bakımsızlığın tüm boyutlarını görebildim. Hayvanın bir deri bir kemik kalmıştı, tüyleri keçeleşmiş ve kirlenmişti, bazı yerleri neredeyse çıplaktı.

"Kurşunu var mı? Tasmaşı?"

Janine Scott sanki ondan sihirli bir fasulye sıırığı istemişim gibi gözlerini devirdi. "Tanrım, şimdi de sırtımdaki gömleği isteyeceksin."

Casey dehşete düşmüş görünüyordu, gözleri koridorda geziniyordu. Koşmasını engellemek için elimi boynuna koydum ve dondu kaldı. "Sorun yok," diye fısıldadım, sanki beni anlayacakmış gibi. "Seni dışarı çıkaracağım."

Janine elinde eski püskü bir tasma ve bir parça sicimle döndü. "Yapabileceğimin en iyisi."

Casey'nin boynuna geçirdim, kaçmaya karar vermemesi için Tanrı'ya dua ettim, sicim elimi keserdi. Belki de Janine'in istediği buydu. "Bu olayın altını çizicek, umarım tekrar aramak için bir nedenim olmaz." Derme çatma ipi hafifçe çekerek arkamı döndüm. "Hadı Casey, işte iyi bir kız."

Köpek bir anda tepki verdi, canlandı ve koridorda ilerlemeye başladı. Onu yakınımnda tutmak için elimden geleni yaparak ipi avucuma sıkıca sardım. Kalbim hızla çarparak asansörün açılmasını bekledim ve henüz içeri adım atmıştım ki Janine'in arkamdan seslenen öfkeli sesini duydum.

"Casey ismini nereden biliyorsun? Onun adı Peaches!" Hayatım buna bağlıymış gibi zemin kata doğru ilerledim.

Dışarı çıktığımızda Casey vahşi bir şey gibi hareket ediyor, sağa sola yalpalıyordu. İp parmaklarımı ısırır da onu tutmaya devam ettim ve elimden geldiğince garaja kadar götürdüm. Az önce yaptığım şeyin büyüklüğü beni yıktı. Her kuralı çiğnemiştım. Uygulayamayacağım tehditler savurmak için var olmayan şikayetler uydurmuştım. Bir kiracıdan köpek çalmış, konumumu şantaj olarak kullanmıştım. Tanrım. Başım büyük beladaydı.

"Casey!"

Callum Jackson'ın sesi bizi görünce gürlledi. Kimin daha hızlı koştuğunu bilmiyorum, o mu yoksa köpek mi, ama seçme şansım olmadan sürüklendim, doğrudan asfalta devrilme tehlikesiyle karşı karşıya kaldım. Çarpışmayı önlemek için tam zamanında bıraktım ve Callum'un açık kollarına uçarken durdum. Yere düştü, köpek üzerine atarken en ufak bir kaygı duymadan dizlerini yere vurdu. Kuyruğu öyle bir sallanıyordu ki tüm vücudu sarsılıyordu ve öyle bir mutlulukla mızımızlanıyordu ki boğazımda sadece Facebook'ta duygusal videolar izlerken yaşadığım türden bir yumru hissettim. Ama bu sosyal medya değildi, bu bir ring kenarı koltuğuydu ve bunun için daha iyi hissettim. Sessizce durdum ve izledim,

utanmadan röntgencilik yapıyorlardı.

oyun içinde. Belki de, sadece belki de, vahşinin içinde biraz insanlık vardı. Bunun için kuralları çiğnemeye değerdı, Tanrı'ya göre öyle olmalıydı.

Callum Jackson nihayet başını kaldırıp bana baktığında, gözlerindeki temkinli ifade beni tamamen hazırlıksız yakaladı. "Ne oldu?" "Fark eder mi? Onu bana verdiler, hikâyenin sonu."

"Onu öylece teslim mi ettiler? Pek olası görünmüyor."

Ruh halim bir anda çizme altındaki bir böcek gibi ezildi, nankör pislik. "Bir teşekkür çok makbule geçerdi..."

"Sana hiçbir şey ödeyemem..." diye homurdandı.

Kalbim burkuldu. Bunun bir parçası olduğumu hissetmişim - güzel kavuşmalarının - sanki garip bir şekilde mutluluklarına dahil olmuşum. Ama hayır. Tabii ki değildim. Ben bir hiçtim; sadece meraklı bir emlak yöneticisi, bir davetsiz misafirdim. Çok acıdı, utançtan yanıyordu.

"Bunu para için yapmadım," diye tersledim. "Köpek için yaptım." "O minnettar."

"Ya sen?"

Casey'nin berbat yakasını çıkardı ve bir kenara attı. "Ve ben, evet."

Callum Jackson'a yeni gözlerle baktım. Yirmi yaşında bir haydut, üstü başı dağınık ve vahşi. Yırtık kotu tenine yapışmış, bol kapüşonu kir, kan ve büyük ihtimalle her türlü pislikle kaplanmıştı. Çenesi şişmiş, koyu renk gözleri kafatasının içine çökmüştü ama tüm bunlara rağmen hâlâ kesinlikle muhteşemdi. Muhteşem bir canavar. Bir vahşi. Nankör, vahşi, tehlikeli bir vahşi.

Ceketimi düzelttim, eteğimi düzelttim. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

Omuz silkti. "Eskisi gibi devam etmek. Sana ne bundan?"

"Ona nasıl bakacaksın?"

Kaşlarını çattı. "Her zamanki gibi. Ben ve o birbirimizden ayrılmayız."

Kollarımı kavuşturdum. "Köpeği önemsiyorsan, onu yeniden sahiplendirmek için almama izin verirsin." "*Ben* onun eviyim," diye tükürdü. "Kimse onu bir yere götüremez."

"Onu nasıl besleyeceksiniz?" "İdare edeceğiz."

"Yani onu kötü bir yuvadan kurtarıp başka bir yuvaya mı teslim etmemi bekliyorsun?" "Bir bok beklemiyorum."

"Sanırım onu ben almalıyım," dedim, kızgınlığım beni cesur kılıyordu.

Ayağa kalktı ve tehditkâr bir tavırla öne çıktı. "Deneyebilirsin amına koyayım."

"Köpeğin güvende olmasını istedin. Onu Scotts'tan kurtardım ve şimdi düzgün bir eve ihtiyacı var..."

"Benimle birlikte bir evi var."

Aklım başımdan gitti, korkudan boynum tutuldu ama yine de susamadım. "Veteriner faturaları ne olacak? Aşılar?" "Ben hallederim."

"Ve bunun için senin sözüne inanmam gerekiyor, öyle mi?"

Bir adım daha attı ve ben geri çekilme isteğimle savaştım. "Ben sözümün eriyimdir." "Köpeğin iyiliği için bunu bildirmeliyim."

Gözleri öfkeliydi. "Zorlama, emlak müdürü. Beni tanıımıyorsunuz."

Stand-off. Adrenalinim azalana ve gerginlikten başka bir şeye dönüşmeyene kadar kendimi tuttum. "O köpek için işimi riske attım, peki ne için? Bir teşekkür bile etmeden onu sokaklarda yaşamaya geri sürükleyebileşin diye mi?"

"Neyin peşindesin? Lanet bir madalya mı?" Bir ayağından diğerine geçerek bana baktı. Yanaklarını onun bakışları altında yandı. "İşimi riske attım da ne demek?"

"Prosedüre uymadım."

Gözlerini yere indirdi. "Normalde teşekkür edecek pek bir şeyim yok. Buna alışık değilim." "Bu senin özür dileme şeklin mi?"

Omuz silkti. "Özür dileme konusunda pek iyi değilim." "Görünüşe göre düzgün bir teşekkürle de."

Benden öteye, uzaktaki binalara baktı. "Eğer domuzları çağırırsan kaçırım, bizi asla bulamazlar." "Peki, neden kaçmıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi. "Belki de domuzları arayacağını sanmıyorum." "Neden aramayacakmışım?"

"Benimle olmasının daha iyi olduğunu biliyorsun. Yoksa onu

kurtarmazdın." "Bunu köpek için yaptım," diye devam ettim. "Seninle bir ilgisi yok."

Yalancı. Ne halt ediyordum ben?
"Casey benimle olmak istiyor."

"O bir köpek, kendisi için en iyisinin ne olduğunu bilemez."

"Aşkın ne olduğunu biliyor. Çoğu insandan daha iyi biliyor."

Telefonum çalmaya başladı. Ofisten arıyorlar. Gerçek hayattan arıyorlar. "Kahretsin," dedim. "Buna cevap vermeliyim."

İlerledi ve bu sefer ben geri çekildim, köşeye sıkışana kadar geriye doğru adım attım. Tıpkı daha önce olduğu gibi

üzerimde belirdi, ama bu sefer o kadar yakındı ki sıcaklığı hissedebiliyordum. "Seni incitmek istemiyorum ama inciteceğim. Yapmayacağımı sanma."

Nefesini içime çektim, tenim yanıyordu. *Tehlikeliydi*. Yalnızdım, boyumdan büyük işlere kalkışmışım, sınırı olmayan biri tarafından tehdit ediliyordum, kısıtlama yoktu, güvenli kelimesi yoktu. Gözleri oyun oynamıyordu, bana bakan bir insanlık yoktu, bu sefer yoktu. Sıkıştırılmış olmanın tanıdık heyecanıyla savaşıyor ona doğru kaydım.

"Git," dedim. "Burada işim bitti."

Beni bir anda bıraktı, çantasını kapığı gibi arkasına bile bakmadan uzaklaştı. Casey de onu takip etti, farklı bir hayvan gibi onun yanında koştu. Belki de haklıydı, belki de Casey ona aitti.

Telefonum hâlâ çalışıyordu. Ofis numarasına baktım ama çok uzakta görünüyordu. Uygunluk, prosedürler, sağlık ve güvenlik dünyasında çok uzakta. Oraya geri dönmeye hazır değildim, henüz değil.

"Bekle!" Ben seslendim.

Cevap vermedi, yavaşlamadı bile. Düşünmeden dirseğinden tutarak peşinden koşmak zorunda kaldım. Vahşi topuklarının üzerinde döndü, vahşiydi, benim olduğumu fark edene kadar saldırmaya hazırды. Yumruğu havada durdu. Onu engellemek için kolumu kaldırdım.

"Jones olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı. "Şimdi ne olacak?"

Hiç bilmiyorum. "Köpek... Onu kontrol etmek isteyeceğim." "Onu kontrol etmek mi?" diye hırladı. "Ne demek bu?"

"Sadece iyi olduğunu bilmek için," dedim. "Telefon numarana ihtiyacım olacak." "Bende yok."

"O kadar aptal mı görünüyorum?"

"Numara 0791-kendi işini kendin yap," diye alay etti.

"Köpeğini geri aldım ve onunla gitmene izin vereceğim, ama bana numaranı vereceksin, yoksa Tanrı şahidim olsun ki beni susturmak için bayıltmak zorunda kalacaksın."

Uzun süre kaşlarını çatı, sonra nihayet çantasını karıştırdı. Ahize eski bir modeldi, tuğla gibi yapılmıştı. Kendi numarasını bulana kadar numaralar arasında gezindi ve elime tutuşturdu. Panoya yazdım ve ona geri vermeden önce bir, iki, üç kez kontrol ettim.

"Ona iyi bak."

"Her zaman." Yüzü gölgede kalana kadar kapüşonunu yukarı çekti ve sonra uzaklaşmaya devam etti. Onu uzun süre izledikten sonra geri döndüğünü fark ettim.

Sözleri basitti ama samimiydi. "Size

borçluyum, emlak müdürü. Bunu

unutmayacağım." Ben de unutmayacağım.

Üçüncü Bölüm

Callum

Casey'nin kemikten başka bir şeyi yoktu, tıpkı onu bulduğum zamanki gibi. Kırmızı sisle savaştım, o lanet İskoçlara saldırmaya ve onlara bunu ödetmeye hazırdım ama bunu riske atamazdım. Şimdi olmaz.

Case tıpkı eski günlerdeki gibi yanımdan ayrılmıyor, yemeğe giderken kulaklarını dikiyordu. Al'ın balık ve patates kızartması dükkanının yan tarafındaki çöp kutusu genellikle yemek artıklarıyla doluydu. Birkaç tepsi çıkardım. Şanslıyım; yarım balık ve birkaç parça sosis. Hepsini Casey'e verdim, her bir parçasını. Biraz para ayarlar ayarlamaz onu tekrar düzğünce besleyecektim. Bazı eski tanıdıklarla bağlantı kurmam gerekecekti, onlara işe geri döndüğümü haber vermeliydim.

Benim işim paketlerdi, ama sadece küçük şeyler, onları A'dan B'ye götürmek ve soru sormamak. Bana biraz para atarlardı, şurada burada bir yirmilik. Büyük para daha zor işlerdeydi ama artık o benim işim değildi. Çok fazla hapis yattım. Ben çıkana kadar o ölmüş olurdu.

Benim gibi bir adam için gerçek bir iş yok, buralardaki serseriler için bile. Çok iyi tanınıyorum. Yüzümle ve yumruklarımla tanınıyorum. Eskiden bu beni rahatsız ederdi, kimsenin bana şans vermemesi beni yiyip bitirirdi. Yine de alıştım. Hayat hiç nazik olmadı, yaşlı olmak hiçbir şeyi değiştirmiyor.

"Pekâlâ Case, sakın ol kızım." Onu kendime çekerek duvara yaslandım. Kâğıt parçalarından başka bir şey kalmamıştı ve onları çiğnemesini istemiyordum. Esrarımı çıkardım, bir sarma yaptım. Sadece ince bir tane, uzun süre dayanması gerekiyordu. Çenem piç gibi çarpıyordu. Tyler bana iyi bir tane bulmuştu, göt herif. Şansı bir gün tükenecekti.

Mam'ın yanında yaşayan küçük sürtüklerden ikisi yanımdan geçerken durup bana baktılar. Kıkırdayarak ve aptalca güldüler, sonra fısıldaşarak bir araya toplandılar. Daha iyi bilmeden önce baştan çıkarılırdım. Fitilimi, teklif edilen her küçük dar amcığa daldırırdım. Bunun bir anlamı olduğunu, benimle ilgili bir şey ifade ettiğini düşünürdüm ama tek anlamı, kötü çocuğu bir madalya gibi sikmiş olmalarıydı.

Bunun zor bir davranış olduğunu, havalı bir adam olmak için görgü kurallarımı çöpe attığımı düşünüyorlar. Yanılıyorlar. Başlangıçta hiç öğrenmedim, nasıl başka bir şey olunacağını hiç öğrenmedim. Belki de bu yüzden kimsenin bana bir şey atma şansı yok.

Ben bir eziğim. Bir ezik olarak doğdum, bir ezik olarak büyüdüm ve muhtemelen bir ezik olarak öleceğim. Umarım Casey benden önce gider de yalnız kalmaz.

Telefonum bir mesajla biplede. Bir an için o olduğunu düşündüm, *Sophie Harding*. Tabii ki o değildi. "İyi kadın seni kurtardı, değil mi Casey? Onlardan biri için o kadar da kötü değildi."

Casey yüzümü yaladı, bana tuzlu öpücükler verdi. Benim mükemmel kızım, benim sadık kızım. Benim tek kızım. Belki tam olarak tek kızım değildi.

"Gidip Vick'i görmek ister misin, Case? Gidip Vicki'yi görelim mi?" İsmi duyunca ayağa fırladı, ayağa kalkmam için beni mıcıkladı. Akıllı köpek.

Ayağa kalktım, midem hâlâ gurulduyordu ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey Casey'di.

Aylar Vicki'ye pek iyi davranmamıştı. Kızıl saçları yağdan dümdüz olmuş, sarı kökleri ortaya çıkmıştı. Makyajının gizleyemediği lekeler çıkmıştı ve kilo kaybetmişti. Neredeyse Case kadar cılızdı.

"Yemek yedin mi?" diye sordu. "Sana biraz makarna koyabilirim. Birkaç parça kaldı." "Yedim zaten," diye yalan söyledim.

"Seni görmek güzel Cal." Beni kucakladı, kemikli kollarıyla ezdi. "Yüzüne ne oldu?! İskoçlar yüzünden mi?" Sorularını duymazdan geldim. "Slater nasıl?"

"Şöyle böyle," diye omuz silkti. "O benimle birlikte anne. Eğer hâlâ buradaysan onu sabah göreceksin. Çok çabuk büyüyor." "Şimdi iki mi oldu?"

"Geçen ay. Onun için küçük bir parti verdik. Ne yazık ki yanında değildin. Seni seviyor, Cal." Gülümsedim. "Ben de onu seviyorum, ufaklık."

"Sarma yok, değil mi? Öğürüyorum."

Basamağa oturdum ve o da yanıma tünedi. Buraya pek çok kez gelmiştim, onun küçük arka bahçesinde, Slater'ın scooter'ları ve hayırseverlerin arabaları arasında takılıyordum. Case ve ben bazen hava çok soğuduğunda onun küçük kulübesinde yatardık. Ona ruloyu uzattım.

Casey yaygara koparmak istercesine onun elini dürttü. "Peki onu nasıl geri getirdin? Kapıyı tekmelemek zorunda mı kaldın?" Başımı salladım. "Oraya çıkmadım."

"Nasıl oldu?"

"Biraz yardım
aldım."

Kaşlarını çattı. "Gabb'lardan değil mi? Büyük bir ödeme isteyeceklerdir."

"Hayır. Bir kadın, emlak müdürü. Güzel biri."

"Sarışın olan mı?" diye sordu. "Saçları küt kesilmiş, yaşlı inek mi? O güzel değil, Cal!"

"Yaşlı olmadığı kesin."

"Öyle!" Vicki sırttı. "Bizden çok daha yaşlı."

Vicki benden büyüktü, neredeyse yirmi beş yaşındaydı ama buna inanmak istemiyordu. "Otuz yaşında bile değil, Vick." "Görünüşüne bakılırsa *neredeyse* otuz. Neredeyse orta yaşlı. Öyle de davranıyor, kendini beğenmiş sürtük."

"Casey'mi geri aldım."

"Bunu neden yaptı o zaman? Senden hoşlanıyor falan mı?"

Başımı salladım. "Köpek için. Hayvan hakları falan."

Vicki'nin bunu düşündüğü belliydi. Bana tuhaf tuhaf baktı. Onun komik bakışlarını asla okuyamam. "Bana doğru gelmiyor Cal, bir şey istiyor olmalı."

"Onu
korkuttum."

"Onu korkutmak
mı?"

"Onu duvara ittim, alevler içinde kaldım. Kendime engel olamadım."

"Kahretsin Cal, eğer dikkat etmezsen domuzlar ensene yapışacak." "Hiç
sanmıyorum. Numaramı aldı, Case'i kontrol edeceğini söyledi."

"Senden hoşlanıyor o zaman," diye güldü. Komik bir kahkahaydı ama pek hoşlanmadığım kahkahalardan biriydi. "Sosyetik bir kuşla birlikte olma. Sana burada ihtiyacım var." Gözleri gergin ve kaygılıydı. Midem çalkalandı ve bu sefer açıktan
değildi. "Başım belada..."

Her zaman öyle değil miydi?

"Neden içeri gelmiyorsun? Bu gece kal. Orada konuşabiliriz." Vicki sinirliydi. Başına her ne bela geldiyse onu iyi etmişti. Başka tarafa baktım. "Case'i bırakamam."

"Mutfakta kalabilir mi? Sadece bu gece için. Slater eve gelmeden önce temizlik
yapabilirim." Başımı salladım. "Hayır, Vick. Buna değmez."

Slater'ın Casey'e alerjisi var, doğduğundan beri var. Doğruyu söylemek gerekirse, çocuğun pek şansı yok. Her şeye alerjisi var, süte bile, zavallı küçük böcek. Vicki kendini suçluyor ama bu onun suçu değil. Sağlıksız bir hamilelik geçirdiğini söylüyor ama o zamanlar Tyler Jones'la birlikte yaşıyordu ve hayat daha da zordu. O piçin ona yaşattıkları düşünüldüğünde çocuğun doğmuş olması bile bir mucize. Öğrendiğimde arkadaşlığımız sona erdi. Eskiden arkadaşım, onunla birlikte büyüdüm. Mahallede tekmeliyor, iyi bir şey yapmıyor. Ama hiçbir arkadaşım hamile kız arkadaşının karnına yumruk atmaz. Ben bile bu konuda sınırı çizirim.

Vicki başını omzuma koydu. "Ona bakamadığım için üzgünüm, Cal."

"Senin suçun değil. Annem ona göz kulak olmalıydı. Ondan istediğim tek şey
buydu." "Tyler muhtemelen onun kolunu bükte. Senden intikam almak için her
şeyi yapar."

Konuyu değiştirdim. "Eşyalarım hâlâ sende
mi?" Başını salladı. "Bıraktığın her şey."

"Boyalarım mı?"

Gülümsedi. "Hepsi hâlâ orada. Bazıları kurumuş olabilir, yine de kontrol etmedim."

Derin bir nefes aldım. Yıllar sonra ilk kez alıyormuşum gibi hissettim. "Çıkar
ağızındaki baklayı, Vick."

Kazağını dizlerinin üzerine çekti, bacaklarını kendine doğru sardı. Çöplerle birlikte uçup gidecekmiş gibi daha da sıska görünüyordu. "Para sıkıntısı çektim. Geçen kış Slater hastalandığında Ben Brown'a bir yük borcum vardı, o da bırakmadı. Hiç elektriğim yoktu. Su başıma bela oldu. Artık Slay'e uyacak kıyafetim bile yoktu."

"Kahretsin, Vick."

"Sen uzaktaydın ve annemin de boş vakti yoktu. Tyler'a gitmeyi düşündüm ama taciz etmeme emri varken riske
atamazdım. Sosyal hizmetler her şeyin üzerine giderdi."

"Nereye gittin?" Kalbim karnıma doğru düştü. "Lütfen bana Stoney oğlanları olmadığını söyle." Elleriyle yüzünü

kapattı. "Ödünç verecek tek kişi onlardı."

"Ne kadar?" Bir sigara daha sardım, buna ihtiyacım vardı.

"Yedi yüz."

"Yedi yüz mü?! Sen aklını mı kaçırdın?"

"Çaresizdim!" diye tısladı. "Ben Brown'a neredeyse beş dolar borçluydum." "Şimdi ne kadar?"

"En son kontrol ettiğimde 1200'dü. Faizlerinin nasıl olduğunu biliyorsun. Gelecek pazartesiye kadar üçünü istiyorlar.

Korkuyorum, Cal. Gerçekten korkuyorum. Tina Ryan'a ne yaptıklarını duydun."

Ellerini yüzünden çektim. Gözyaşları. Gözyaşlarından nefret ederim, içimde garip bir his uyandırırılar. "Bana zarar verirlerse Slay'e kim bakacak? Annem ona sahip olamaz, tam zamanlı değil." "Biz hallederiz."

"Nasıl?" diye bağırdı, yaklaşarak. "Onlarla sen bile başa çıkamazsın Callum, seni keserler."

"Parayı bulmamız gerekecek." Ayağım seğirmeye başladı, adrenalin yükseliyordu. Önümüzdeki pazartesiye kadar bu kadar çok küçük teslimat yapmamın imkânı yoktu, daha devreye bile bağlanmamıştım.

"Bazı numaralar çevirmeyi düşündüm. Bana sahip olacak birkaç adam tanıyorum."

Onu omuzlarından yakaladım ve aklını başına getirdim. Bana karşı koymadı, sadece elimde sallanıp durdu. "Sakın buna cüret etme, seni aptal inek. Slater'ı düşün." Casey'ye baktım, ayaklarının dibinde çok sessizdi. Daha kolay bir hayat için çok fazla. "Gitmeliyim Vick, kafamı toplamalıyım."

Eli dirseğimdeydi ve beni daha yakına çekiyordu. "Kalmayacağına emin misin? Bana eşlik etsen iyi olur." Cevap olarak ayağa kalktım ve ona bir rulo uzattım.

"Peki," diye gülümsedi üzüntüyle. "Eşyalarını getireyim."

Sophie

Eric Fletcher'ın ofiste tepinmesini izledim, yörüngesinden doğruca benim masama doğru gittiğini anladım. Bana kaşlarını çatarak baktı, telaşlı ve kirliydi, bakımı tulumunun üzerine temizlik köpüğü sıçramıştı.

"Bir sidik gecesi, hepsi bu kadar."

"Pardon?" Cep telefonumu görüş alanımın dışına iterek sorguladım.

"Callum piçi Jackson. Bir gece önce ortalığı birbirine kattı. Hangi şerefsizin onu erken salıverdiğini bilmiyorum ama onlarla konuşmak istiyorum."

"Grafiti mi?"

"Bir ton var. Bütün gece işemiş olmalı." "Kesinlikle onun mu?"

Sanki aptalın tekiymişim gibi başını salladı. "CeeJay, her zamanki gibi. İşeyen pirinç kadar cesursun." "Bu sefer nereye?"

"Al'ın cips dükkanının aşağısında ve bir diğeri de paten rampalarından birinde. Oh, ve East Veil'in birinci kulesinin yanındaki garaj bloğunda büyük bir gösteri. Dosya için fotoğraf çektim. Bak bakalım toplumdan destek alabilecek misin, umarım onu tekrar hapse atarlar."

Bana bir dijital fotoğraf makinesi uzattı ve ben de önizleyicideki görüntülere göz attım. Cips dükkanının yanındaki karanlıktı. Pürüzlü parmaklıklar, elleri başının üzerinde, bana 'Çılgılık'ı hatırlatacak şekilde bükülmüş, kambur bir figürü gizliyordu. East Veil çevresinde gördüğüm diğer grafitilere benzemiyordu. Bunların çoğu cafcacılı ve amatör isimlerden ibaretti. Bu başka bir şeydi. Alt köşedeki imzaya yakınlaştırdım. CeeJay.

"Sana söylemiştim," dedi Eric. "Jackson tamam." Bir sonrakine geçtim.

Paten rampasına bir suç mahalli ceset taslağı püskürtülmüştü. Karikatür gibi ama dehşet verici. *East Veil öldürüyor*. Yine CeeJay vardı.

"Oldukça iyi, değil mi?" Dikkatsizce söyledim.

"İyi mi? Göze batıyor."

"Güvenlik kamerası yok mu?"

"Onları tanıyor. Bir şey yakalayamadılar, yakalamış olsalar bile kapüşon takıyor. Bir bok kanıtlayamaz. Garajlardaki gösteriyi gördün mü?"

Ben de anlam veremiyorum. İşeyen vandal."

Birkaç kez daha ileriye gittim, o yerin anısı nabzımı hızlandırdı. Görüntüleri yorumlarken kanım dondu, suçluluk, utanç ve belirsiz bir şey içimde sürünüyordu. Resim Casey'e aitti. Öyle olmalıydı. Büyük siyah bir köpek, zikzak çizgiler halinde, sıçramanın ortasında donmuş, kuyruğu gökyüzüne doğru kıvrılmış. Kırmızı ve mor yazılar, garaj kapısı boyundaydı.

Teşekkür ederim.

Teşekkür ederim.

Kahretsin

Yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum.

Eric dudak büktü. "Çok pis işiyor, değil mi? Bunu temizlemek saatler sürecektir, bütçe zaten kısıtlı.

çeyrek."

"Bunları başka gören var mı?"

"Henüz değil. Onları doğrudan sana getirdim. Umarım o küçük otuzbirciyi alt edebilirsin." Gülümsedim, içi boş bir maske. "Elimden geleni yapacağım."

İlk iki sahneyi East Veil arşivlerine yükledim. Üçüncüsü hiç yüklenmedi.

Bir gün önce Hannah Jackson'la yaptığım görüşmenin notlarını toplamak için iş yemeğine çıktım. Her zamanki alabalık gibi kabadayılığı yoktu, onun yerine sigara içen bir kadın kabuğu bırakmıştı.

Beni yakalayacak, demişti, buraya bir yolunu bulup girecek ve beni yakalayacak.

Köpek hakkında hiçbir şey söylememişti, tek kelime bile. Sadece oğlunun bir canavar olduğunu ve doğduğundan beri öyle olduğunu söyledi. Sanki çocuklar kötü doğarmış gibi. Çocuklar ebeveynleri tarafından şekillendirilir, bunu o malikanelerde binlerce kez görmüştüm. Onunla geçirdiğim süre boyunca bir sürü soruyla boğuştum, hepsi de dilimin ucuna kadar gelmişti. Callum'la ilgili, köpekle ilgili, hapishanede geçirdiği zamanla ilgili sorular. Elbette işimi yapmak için gerekli olanlar dışında hiçbirini sormamıştım.

Güvenliğe, alarmlara, ekstra kilitlere ihtiyacım var. Buraya pencere demirleri ve postaları koymak için şu yanmaz kutulardan lazım. Bunları benim için alsan iyi olur, yoksa gazetelere giderim!

Elimden geleni yapacağıma dair ona söz verdim. Son zamanlarda bunu çok yapıyordum.

Sizin için tehlikeli olduğundan emin misiniz Bayan Jackson?

Fırsatını bulursa beni öldürecek! Ölmüş olacağım! Çok sinirli bir çocuk. Hiç görmediğin bir öfke!

Ama onu görmüştüm. Düşünmeden edemiyordum. Onu düşünmeden edemiyordum. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Edgeplay girişimi kontrol ettim. Beş yeni mesaj. Tek satırlık sohbetleri olan birkaç aptal, Manchester'dan bir adam ve daha önce tanıştığım biri. Hatırlayınca yüzüm kızardı. Kensington'da bir otel odası ve çok fazla şarap. O iyi ama kabaydı, ben de dikkatsiz davranmıştım. Aslında pervasızdım. Aptalca. Beni çok iyi becermişti ama günlerce morarmış halde bırakmış, aşırı gayretli bir yumruk girişiminden sonra Kaza ve Acil Servis'e gitmemi gerektirmişti. Bu düşünceyle bacaklarımı sıktım. Lanet olsun.

Yine de iyiydi. Kirli sesi, sinirli sadizmi... Masque gibi inceliksiz... kısıtlama da olmadan. Belki de...

Elimdeki telefon çaldı. Raven'dan kısa mesaj. Kusursuz zamanlama.

Bay Tehlikeli'nin avı nasıl gidiyor? xx

Cevap verirken gülümsedim.

Bir ya da iki yarışmacı. xx

Uzun süre bırakmadı.

Edgeplay? x

Profilinin ekran görüntüsünü aldım ve cevabıma ekledim.

Şu anda listenin başında o var. x

Buzz.

Kafayı mı yedin sen? Tıbbi müdahale mi istiyorsun? x

Ben de bunu sorguluyordum.

Seçenekler az. Seçeneklerimi düşünüyorum. x

Christine'in yaklaştığını gördüm ve bana Raven'ın son mesajını okuyacak kadar zaman bıraktı.

Dikkatli ol, Missy. Sakın yalnız gitmeye cüret etme! x

"Sizi rahatsız etmiyorum, değil mi?" Christine alay etti. "İstersen sen Facebook'taki işini bitirene kadar ben burada takılayım." "Facebook'ta değildim," diye tersledim. "Öğle yemeğindeyim zaten."

Saati gösterdi, öğle yemeğini iki dakika geçiyordu. Bilgiç kaltak. Toplantısına katılmadığım için bir kez daha sızlanmaya geleceğini düşünmüştüm ama hayır.

"Sizinle ilgili çok garip bir telefon aldım, Bayan Harding."

"Telefon mu? Kimden?"

"Janine Scott."

Rengimin solduğunu hissettim. "Janine Scott?"

"Bu kiracılar şanslarını deniyorlar, değil mi? Çünkü çocuk olduğumuzu düşünüyor olmalılar." "Ne istiyormuş?" Poker suratımın iyi olduğunu umuyordum.

"İnanılmaz bir hikayesi vardı. Bu aptal şeyi uydurması saatlerini almış olmalı. Dün onun dairesine gittiğini ve köpeğini çaldığını iddia ediyor."

"Köpeğini mi çaldın?"

"Oldukça. En iyisi bu değil," diye sırtıttı. "Sadece senin Callum Jackson'la işbirliği yaptığını iddia ediyor. Görünüşe göre onun köpeğini çalıp *ona* vermişsin."

"Callum Jackson?"

"Evet!" diye güldü. Christine'in güldüğünü neredeyse hiç duymamıştım. Bunu oldukça tedirgin edici buldum. "Ona bu senaryonun tamamen imkânsız olduğunu söylediğimde oldukça sinirlendi."

Gülümsedim. "Hayal edebiliyorum."

"Bizim yarım akıllılarla dolu bir ofis olduğumuzu düşünüyor olmalı. Ona bu saçmalığa devam ederse başının belaya gireceğini kesin bir dille ifade ettim. Gerçekten, bu insanlar! Sansasyon için her şeyi yaparlar. Elbette tazminat için." Bana karalanmış bir not uzattı. "İşte ayrıntılar. Henüz yazmadım."

"Teşekkürler," diye gülümsedim. "Ben hallederim."

"Ah, bir de Sophie," dedi, uzaklaşmadan önce. "Annen aradı, onu geri aramanı istedi. Görünüşe göre mesajlarını görmezden geliyormuşsun?"

Evet. Evet, vardı.

"Onunla da ilgileneceğim."

Tamamen patronluk taslayan bir tavırla gözlerini devirdi. "Görünüşe göre uğraşmanız gereken çok şey var Bayan Harding. En iyisi işe koyulmak. Chop-chop!"

Orospu! Not, annemi arama niyetiyle birlikte doğrudan çöpe gitti. Her şey bekleyebilirdi, tüm o üzücü şeyler.

Ayarlamam gereken bir randevu vardı.

Dördüncü Bölüm

Callum

"Benim için başka var mı?" Yoldan geçenlerden yüzümü saklayarak telefona fısıldadım. "İşe ihtiyacım var."

Jack Willis cevap vermekte acele etmedi, şüphesiz koca bir ot içiyordu. "Gelecek haftaya kadar olmaz. Bir sonraki teslimat salı günü." İçimi çektim. "Bana biraz ip at, Jack. Daha büyük bir şey var mı?"

"Daha büyük paketler için oyunda olmadığını sanıyordum?" Umutsuz zamanlar. "Bir ya da iki tane yapabilirim."

Kağıtları hışkırdattığını duydum. "Belki gelecek hafta, o zaman konuşabiliriz."

Yapabileceğimin en iyisi bu." Çok geç. Hem de çok geç. "Avans alma şansın var mı Jack, ben olsam istemezdim..." "Avans vermediğimi biliyorsun evlat. Kötü bir emsal teşkil eder."

"Evet, evet, biliyorum."

Telefon kontörüm bitmek üzereydi ve kendimi birinci sınıf bir hıyar gibi hissederek telefonu kapattım.

Son birkaç gündür şehrin dört bir yanına paket dağıtarak iki yüz sterlinin en iyi kısmını kazanmışım. Beni ve Casey'i krallar gibi besleyebilecek iki yüz sterlin, ama hayır. Hepsi Stoney'nin cebi içindi. O kadar çalıştım ama yine de yetmedi.

Vick eBay'de eski oyuncaklarını satarak birkaç sterlin toplamıştı ama hâlâ yüz sterlinden fazla eksiklerimiz vardı. Hafta sonu yüz sterlin bulmak kolay olmayacaktı. Soygun yapmadan olmazdı. Cumartesi sabahı, iki günden az bir süre kalmıştı ve seçeneklerimiz tükenmişti. Rehin verecek bir şeyimiz, satacak bir şeyimiz, dönecek bir yerimiz kalmamıştı.

Belki Stoney'ler iki yüz dolara razı olurlardı ama ben bundan şüpheliydim. Cömert bir tip değillerdi. İkisini alırlar ve Vick'in gözünü morartırlardı, muhtemelen benim için daha da kötüsü olurdu. Diz kapaklarım kırıkken teslimat yapamazdım, Casey için yiyecek de bulamazdım.

Vick her gece ağlıyordu. Küçük bir kız gibi omzumda hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. Suçlu olduğunu ama buna gerek olmadığını söyledi. Bu onun suçu değildi. Bu hayatı o istememişti, paranın iki yakayı bir araya getiremeyecek kadar az olduğu ve hepimizin hiçbir yere gitmeyen bir koşu bandında olduğu bu hayatı.

Kasapların önünden geçerken para cebimde bir delik açtı. Düzgün bir biftek almak için neler vermezdim. Bir tane bana, bir tane Vick'e ve bir tane de Case'e. Bunu yapabiliydik. Hâlâ formdaydım ama kas kaybediyordum, insanlar fark etmesin diye fazladan kat kat giyiniyordum. Bazıları beni alt edebileceklerini düşünseler sırtlanlar gibi üzerime çullanırlardı.

Telefonum çalmaya başladı. Bakmaya, Vick'e kötü haberi vermeye zor dayanıyordum.

Tanımadığım bir numara. Bunlara karşı temkinliyimdir ama sesli mesaj dinleyecek kadar kredim kalmamıştı ve belki de bir işle ilgiliydi.

"Öyle mi?"

Diğer uçta bir duraklama. Biraz öksürük. "Callum Jackson?" "Kim soruyor?"

"Ben Sophie Harding. Köpeğinizi kurtardım."

Beni bir tüyle yere ser. "Onunla ben ilgileniyorum." "Hayır, bu yüzden aramadım. Aslında öyle ama değil." "O zaman neden aradınız, emlak müdürü?"

Belki sokak sanatımı görmüştü, ona bıraktığım mesajı görmüştü. Şimdi aptalca geliyordu. "Bir iş için birine ihtiyacım var. Tek seferlik. Belki sen..."

Rahatlamamı engellemeye çalıştım, umutlarını çok yükselttiğinde hayal kırıklığı canını çok acıtıyor. "Senin gibi biri benim gibi birinden ne isteyebilir ki?"

Bir duraklama. "Bu biraz... kişisel bir mesele. Bu gece birine ihtiyacım var, ağzını kapalı tutmayı bilen birine. Sadece birkaç saatliğine. Boş musun?"

"Ne için?" Temkinli bir şekilde söyledim.

"Otelde biriyle buluşacağım. Etrafa göz kulak olması için bir erkeğe ihtiyacım var."

"Güvenlik gibi mi? Güvenliği ben yapabilirim."

Sesi gülümsüyormuş gibi geliyordu. "Bu iş için uygun kişinin sen olabileceğini düşündüm."

"Ne kadar ödüyorsun?" Ona bir borcum olduğunu söyleyip hesabımdan bu borcu silmek istedim ama paraya çok ihtiyacım vardı. "150 dolar mı? Nakit mi? Bu yeterli mi?"

"Yüz elli sterlin mi?! Ne yapmamı istiyorsun? Birini mahvetmemi mi?" "Hayır!"

diye tersledi. "Tabii ki hayır!" Sesi hoşuma gitmişti, havalı gibiydi. Telaşlıydı.

"Yüz elli sterlin karşılığında ne istersen yaparım."

Ben de şaka yapmıyordum. Adresi not aldım. Kensington'da bir otel. Saat tam yedi.

Ve sonra o lanet bifeği aldım.

Callum

Kensington Bahçeleri'nin kenarında sinsice dolaştım. Burası bana göre değildi. Gösterişli beyaz binalar, gösterişli beyaz merdivenler ve dışarıdaki gösterişli bitkiler. İçeride de havalı insanlar vardı, buna hiç şüphe yok. Bir sigara içtim ve gözümü sokaktan ayırmadan Sophie Harding'in gelmesini bekledim. On dakika erken geldi ve karşıdaki otelin önünde takıldı. Garajların orada kısırdığım kadına hiç benzemiyordu. Tamamen makyajlıydı, saçları parlaktı ve çenesinin altında kıvrılmıştı. Daha fazla makyaj da var. Kırmızı ruj, ama East Veil'in oradaki fahişeler gibi değil. İyi görünüyordu. Çok şık. Tekerlekli bavuluna bakılırsa kalmayı planlıyormuş gibi görünüyordu. Ceketini sıkıca çekmiş, geldiği yöne bakıyordu. Beni arıyordu.

Benim gibi birinden ne istiyordu ki? Toparlanıp çıktım. Öğrenmenin zamanı geldi.

Yüzündeki gülümsemeyi beklemiyordum. "Geldiğin için teşekkürler. Casey nerede?" "Bir arkadaşıyla birlikte." Otele doğru başımı salladım. "Burada ne işimiz var?"

Saçlarını kulağının arkasına itti. Gergin gibiydi. "Ben gidip giriş yapacağım, asansörlerin orada buluşalım."

Mekânın içi de dışı kadar şıktı. İnsanlar bakıyor ama bakmıyormuş gibi yapıyor, ben geçerken çantalarını biraz daha sıkı tutuyorlardı.

Sophie uzun sürmedi. Onu asansöre kadar takip ettim ve o da dördüncü kata yöneldi.

"Ee?"

Yine o saç şeyini yaptı. "Havadan sudan konuşacak biri değilsin, değil mi?" "Konuşacak küçük bir şey yok."

"Fazla bir şey yapmanıza gerek yok. Sadece orada ol."

"Nerede?"

"Odamda, bir ziyaretçim varken."

"Kokain falan mı alıyorsun?" Ayağımla bavulunu dürttüm. "Ya da satıyor musun? Pek öyle bir tipe benzemiyorsun nedense."

Gözlerini devirdi. "Pek sayılmaz." Asansörün sesi duyuldu. "Çeneni nasıl kapalı tutacağını

biliyorsun, değil mi?" "Pek konuşkan biri değilimdir. Ot olmadığım kesin."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kapıyı kredi kartı şeyiyle açtı. Çok garip. "Paranı şimdi mi istiyorsun, sonra mı?"

"Endişelenmiyorum. Sanırım bunun için iyisin."

Kendimi nereye koyacağımı bilemiyordum, her şey dokunulamayacak kadar lüks görünüyordu. Oda çok büyüktü, çift kapısı başka bir odaya açılıyordu. Daha önce hiç dört direkli yatak görmemiştim, burası bir kralın sidik sarayına benziyordu.

Kendini süslü bir sandalyeye oturttu. "Çenesini kapalı tutacağına güvenebileceğim birine ihtiyacım vardı. Her ihtimale karşı yanımda olabilecek biri."

"Ne olursa diye?"

Yanakları pembeleşti. "Hiç BDSM diye bir şey duydunuz mu?" "Daha dün doğmadım, emlak müdürü. Bu işlerden biraz anlarım." "Yani, ne içerdiğini biliyor musun?"

"Kırbaçlar, zincirler ve tüm o sapıkça şeyler. Evet, biliyorum. Neden?"

Saçlarını savurarak biraz gülümsedi. Gergin ve gerçekten çok güzeldi. "Şey, ben... ben... ben... ben..."

Bunun olacağını tahmin etmemiştim. "Sen Bayan Whiplash'e dönüşürken benim de yanında olmamı istiyorsan, hiç durma. Beni korkutamazsın."

Tırnaklarıyla oynadı. "Aslında tam tersi. Ben bir itaatkârım." "İtaatkâr mı? Dayak yemek hoşuna mı gidiyor?"

"Bunun gibi bir şey..." Bana baktı ve ben onda başka bir şey gördüm. Garajda hiç görmediğim bir şey. Gözlerinde bir ışıltı, bunun gibi klişe bir saçmalık. "Yarım saat içinde burada biriyle buluşacağım. Biz içeri girerken senin burada kalmanı istiyorum." Yatak odasını işaret etti. "Eğer seni çağırırsam, ki bu pek olası değil, içeri gir ve zor durumdaki genç kızı kurtar. Kurtarmazsan burada otur. Televizyon falan izle."

"Adamın biri seni döverken ben televizyon mu izleyeceğim?"

"Kulağa olduğundan daha kötü gelecek," dedi. "Eğer beni gerçekten dövüyorsa, inan bana, seni arıyor olacağım." "İyi," dedim, ama öyle olduğundan pek emin değildim. Midem berbat hissediyordu. Biftek yüzünden de değil. "Kim bu adam?" "Sadece bir adam."

Omuz silktim. "Yeterince makul. Sorun çıkma ihtimali var mı?"

"Hayır," dedi. "Bu sadece bir önlem. Güvenli oynamaya

çalışıyoruz." "Biz mi?"

"Oyuncular, BDSM sahnesinde."

"Güvenlik için genelde kimi kullanıyorsunuz? Nasıl oldu da bu

işi ben aldım?" "Genelde kimseyi kullanmam."

"Demek bela bekliyorsunuz."

"Bak, kendi haline bırakıldığında biraz kendini kaptırabilir. Senin burada olduğunu bildiği için uslu duracaktır. İşi sen aldın çünkü neler yapabileceğini biliyorum."

"Bu boku gerçekten seviyorsun."

"Evet." Paltosunu gevşetti, omuzlarından silkti. "Evet, öyleyim."

Bu Sophie Harding ilk tanıştığım kadına hiç benzemiyordu. Kırmızı rujuna uygun kırmızı mini bir elbise ve askı kısımları görünen çoraplar. Seksi görünüyordu. Gerçekten çok seksi. Şifonyer aynasında makyajını kontrol etti.

"Bunun içinde senin için ne var?"

"Adrenalin, endorfin... salınım... kontrolden çıkmak iyi hissettiriyor. Özgür olmak, anlıyor musun?" "Benim geldiğim yerde herkes dayak yememeye çalışır."

"Bu çok farklı." "Sen

öyle diyorsan."

"Öyle," dedi. "BDSM disiplin, itaat ve yüksek durumlarla ilgilidir. Ve seksle. Bu seksle ilgili. Öfke yoluyla şiddet tamamen başka bir şeydir."

"Genelde sevişmeyi ve dövüşmeyi ayrı tutmaya çalışırım." Onun yansımasına birazcık gülümsedim. "Yine de her zaman bu şekilde yürümüyor."

O da gülümsedi. "Korku ve şehvet baş döndürücü bir kombinasyon. Bende

işe yarıyor." "Sen ne dersen de. Ben sadece burada oturup çenemi kapalı tutacağım."

Onun yansımasını izledim. Onun kadar iyi görünen biri için çok utangaç görünüyordu, ruj üzerine ruj sürüyor ve saçlarıyla uğraşıyordu. Aklımda bir sürü soru vardı ama hiçbirini beni ilgilendirmiyordu.

Onu tanımıyordum bile. Adamın nasıl biri olacağını merak ettim, muhtemelen nasıl vurulacağını bile bilmeyen havalı bir puşt. Sadece biraz tokat ve gıdıklama, hepsi bu.

Bavulunu açtığında fikrimi değiştirdim. Bu şey oyun oynamaya benzemiyordu. Kelepçeler, porno filmlerdeki gibi garip tıkaçlar, bir sürü kırbaç, kayış ve hatta okul sopası bile vardı. Dildoları çıkarmaya başladığında başka tarafa baktım. Lanet olsun, dostum. Böyle bir mahremiyeti görmezden gelemezsin.

"Bunları ben geçiririm," dedi. "Her an burada olabilir."

"Ararsan ne yaparım? Şerefsizi pataklayayım mı? Onu parka götürüp tekmeleyeyim mi?" "Tanrım, hayır," diye gülümsedi. "Gitmesini sağla, bu kadar yeter."

Olacağından şüpheliydim. Benim için değil.

Sophie Harding elinde bir sürü numarayla yatak odasına geçti ve ben de o süslü koltuğa oturdum.

Midem her zamankinden daha berbat hissediyordu. Belki de lanet olası bifttek yüzündendi.

Sophie

Callum Jackson'ın yanında Roger'ın yanında olacağımdan daha gergindim. Tabii Roger onun gerçek adıyla.

Bundan şüphe ederdim ama Roger gibi bir ismi kim uydurabilirdi ki? Roger her kimse, bu süiti ve süslü sayvanlı yatağını ödeyecek kadar parası vardı.

Güvenlik görevlim kafesteki bir hayvan gibiydi: karanlık gözleri her şeyi inceliyor, *beni inceliyordu*. Ona hayalimde yüzlerce kez BDSM'den bahsetmiştim ve her seferinde biraz daha sansasyonel hale gelmişti. Gerçek hayatta neredeyse hiç tepki vermemişti.

Belki de en ufak bir şaşkınlık, eğer öyle denebilirse, East Veil'de karşılaştığı titiz emlak müdürünün takım elbisesinin altında sapık bir küçük orospu olduğuna dair biraz şok. Oyuncaklara ya da dildolara tepki bile vermemişti. Hiçbir şeye. Belki de bunların hiçbirini umurunda değildi.

Ne bekliyordum ki? Kapıdan içeri girer girmez vahşinin beni tekrar kıştıracağını mı? Baston ve Japon ipiyle bağlama konusunda yetenekli, gizli bir dominant olduğunu mu söyleyecekti? Sonra ne olacaktı? Beni dövecek, vuracak ve durması için yalvarana kadar sikecek miydi?

Tabii ki hayır.

Para için gelmişti. Bunu hatırlasam iyi olur. Bunu hatırlamalıyım. Rahatlamalıyım.

Sonunda vahşi oturdu. Gözlerini kapıya dikmiş, tetikte bekliyordu. Oyuncaklarımı komodinin üzerine dizerken onu

gözümün önünden ayırmadan yatak odasına doğru ilerledim. Roger'ın benim için ne sakladığını merak ediyordum. Gürültülü

bir şey, demiştim, komşuları konuşturacak bir şey. *Ya da Callum Jackson'ın düşünmesini.* Vahşi kapının çalınmasıyla ayağa fırladı, gözleri hançer gibiydi.

"Otur," dedim. "Rahatla."

Oturmadı. Pencereye sırtını dayadı.

Kapıyı açtım ve şık giyimli Roger içeri girdi. Odadaki adamı görmeden önce beni iki yanağımdan öptü, sonra beceriksizce kaykıldı, gözleri sorguluyordu.

"Bunun bir parti olduğunu fark etmemiştim," dedi Roger. "O da mı katılıyor?" Yanaklarım çiçek açtı. "O sadece bir arkadaş."

"Bir arkadaş mı?"

"Etrafı kolaçan ediyorum," diye homurdandı vahşi. "Anlıyorum." Roger gülümsedi ama bu sahteydi.

İki adam birbirlerine baktı, zıt kutuplar çarpışıyordu. Roger aslında daha kalın yapılı bir adamdı, geniş omuzları takım elbise ceketinin altında gururla duruyordu. Kestane rengi saçları kafa derisine yapışmış, açık renk gözleri altın çerçeveli bir gözlükle gizlenmişti. Görünüşü Callum'un daha vahşi görünmesine hizmet ediyordu. Vahşi ve gergin, sıçramaya hazır. Roger'ın elini tuttum ve ortam kaynama noktasına gelmeden önce onu sürükledim. Yatak odasının kapısını kapatmadan önce Callum'a gülümsedim ama o gülümsememe karşılık vermedi.

"Ne oluyor be?" Roger tısladı. "Bu hayvanı nereden buldun? Çok vahşi görünüyor." "O bir arkadaş."

"Gerçekten mi? Umarım tasmaını nasıl tutacağını biliyorsundur." "İyi olacak." Umarım yalan değildir.

Roger gülümsedi. "Beni kızdırmak için yaptın, değil mi? Genç bir kabadayı, eğer oyundan düşersem yerime atlamaya hazır..."

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandım.

"Kötü kız. Bunu ödeyeceksin." Oyuncaklarımı inceledi. "Ona dinlemesi için bir şeyler vereceğim. Yatağın üzerinde."

Bana söyleneni yaptım, dört posterin kenarına oturdum ve adrenalinin tanıdık yükselişinin içimden akmasına izin verdim.

Roger deri kelepçeler ve uzun bir zincir aldı, direklerin kalın oyma ahşaplarının etrafına sıkıca sardı.

"Belki bugün daha iyi bir kız olursun, ağlamadan bütün yumruğumu yersin. Seni bunun için yalvartacağım, böylece dışarıdaki et kafa beni ne kadar istediğini duyabilir."

Roger oynamıyordu. Başka bir adamın varlığıyla alevlenmiş, soğuk dış görünüşünün altında kaynıyordu. Üzerimde durdu, kalın parmakları çenemin altındaydı ve yüzümü ona doğru eğdi.

"Seni duymasını istiyorsun, değil mi? Ne kadar pis bir sürtük olduğunu duymasını istiyorsun. Belki de işim bittiğinde seni bağlı bırakmalıyım, artıklarım için gelmesine izin vermeliyim. Muhtemelen artıklara alışıktır." Roger elbisemi sertçe çekerek göğüslerimin üzerinden aşağı indirdi. "Bunları gördü mü? Eminim görmek isterdi?"

Başımı salladım.

"Güzel. İşim bittiğinde onları istemeyecek. Ellerini başının arkasına koy."

Acımasız şaplaklar hassas tenime sertçe iniyor, meme ucunu yakalayacak kadar pratik yapıyordu. Gözlerimi kapattım, kendimi ona doğru eğdim. *Sikeyim evet.* İşte buydu. Arzuladığım şey buydu. Parmaklarının arasında meme uçlarımı büktü, saldırısına devam etmeden önce onları yanlışı bir güvenlik duygusuna soktu.

"Şu tatlı küçük göğüslere bak, pis kız," diye fısıldadı. "Şimdi lanet elbisene uyuyorlar." Etlerim ellerinde pembe pembe olmuştu, ben kıvrana kadar sertçe sıktı. "Daha... lütfen." "Henüz değil. Yatakta bana o güzel beyaz kıcıımı göster."

Pozisyonumu aldım ve elbisem kalçalarım kadar yükselene kadar ayağımı sürüyerek yürüdüm. Roger elbisenin yoluna devam etmesine yardım etti ve arkama bir şaplağ attı. Odanın içinde yankılandı. Sert parmakları bacaklarımın arasından geçerek külotumun kasıklarından içeri girdi.

"Tam düşündüğüm gibi, sırlıslıkla ıslak."

"Lütfen..." Tısladım, izinsiz girişi arzuluyordum.

"Bunu hak etmedin," diye bağırdı. Geri çekilirken soluğum kesildi, şifonyeri karıştırırken gözlerimi kapalı tuttum.

Avucuna vurduğunu duydum... deriyle... deri bir kayışla. Bileklerimden tuttu, beni kelepçeleme kadar yatakta yukarı çekti. Roger, Cain gibi gevşek değildi, kelepçeler sıkı, zincirler gergindi. Kıcıım havaya kalkana kadar dizlerimi altımdan itti, külotumu kalçalarımın etrafından aşağı kaydırırken inledi. "Bu taraftan çok güzel bir manzara. Zevkini hak etme zamanın geldi."

Isınma dokunuşları ya da kayışla gıdıklama yoktu. Roger doğrudan işe koyuldu ve kıcıımın yanaklarına ağır bir darbe indirdi.

"Evet... siktir..."

"Senin için yeterince yüksek mi?" diye homurdandı ve bir tane daha indirdi. Gürültülüydü, gerçekten gürültülüydü. "Daha sert... lütfen..." İnledim, ısırık azalırken geriye doğru sallandım.

"Pis orospu." O da buna uyararak mükemmel kırpıklarını yağdırdı ve adrenalin tavan yaptı, kulaklarım cınladı, nefesim kesildi. Tam da sevdiğim gibi. Roger iyice yaklaştı. "Benim için yalvar, pis kız, oradaki haydutun beni ne kadar istediğini

bilmesini sağla."

"Daha fazla... evet... lütfen..."

"Daha yüksek sesle. Bırak duysun."

Kahretsin. Kaybolmuştum, ritimle ilerliyordum... güzel acıyla...

"Bırak duysun seni," diye tısladı.

"CANIMI YAK! LÜTFEN, EVET, İSTİYORUM!"

"Aferin kızım," diye inledi. "Bunu alacaksın." Etili parmaklarını tam içime sokarken ciyakladım.

Sikeyim. Onun çalışma şekli. Başparmağı parmaklarına katılmaya çalışırken

zincirlerimin içinde kıvrandım. "OW! Kahretsin..."

"Bunun için o kadar ıslaksın ki, bahse girerim senin höpürdeterek siktiğimin amını duvardan duyabilir." Ne demek istediğini göstermek için elini oynattı. "Dizlerini aç, daha geniş."

Dişlerimi sıktım ve istediğini yaptım, kendimi daha fazlası için açtım. Sırtımı dikleştirdim, acımasız parmakları doğru noktaya gelene kadar pozisyonumu değiştirdim.

"EVET!" Ağladım. "İşte... lütfen..."

"Tatlı noktayı vuruyorum, değil mi? Oh, evet." Boştaki elini kalçama doladı ve klitorisimi buldu. "Hadi seni çığlık attıralım."

Beni yakalamıştı. Endorfinler zirve yaptı, ben onun pençesinde sarsılırken beni alt uzaya sürükledi. Aylarca süren hayal kırıklığı doruğa ulaştı ve azaldı ve sadece teslimiyet, sadece bacaklarımın arasındaki elinin zevk-acı kurtuluşu vardı. Karşı koymadım, umursamadım, ileri geri sallandım, bedenimin alabildiği kadarını aldım.

"Onu içeri çağırmalıyım," diye homurdandı. "Bu hoşuna giderdi, değil mi? Ne kadar sıkı olduğunu, ne kadar kirli olduğunu, beni o küçük azgın amcığında parmak uçlarımda görebilirdi."

"AH, SIKTIR... GELİYORUM, SIKTIR, EVET, GELİYORUM..." Çözüldüm, sarsıldım, kıvrandım ve umursamadan homurdandım.

İhtiyacım olan her şeydi. İstedğim her şey.

Her şeyi değil. Beynim odada benimle birlikte olan adama, elini derine iten adama tutunmaya çalıştı ama beni uçuruma sürükleyen o değildi.

Kapı aralığında Callum Jackson'ın görüntüsü vardı. Beni izliyordu.

Beni istiyorsun.

"SİKTİR. FUCK. FUCK..."

"Aferin kızım."

Parmaklarını çekerken çıkardığı sesle irkildim. Sırılsıklam olmuştum. Acıyordu da, gerçekten acıyordu. Yatağın üzerine yığıldım, ışıltının etkisindeydim. "Sonuna kadar girebildin mi?"

Kelepçelerime uzanarak, "Yakınından bile geçmiyor," dedi. Onları çözdü ve beni serbest bıraktı. "Ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor?"

Kafam karışmış bir halde ona baktım. "Ama henüz işin bitmedi."

Gülümsedi. "Ben çaresiz bir adam değilim, Missy. Azgın olabilirim ama çaresiz değilim." Yakınıma eğildi, kulağıma nefes verdi. "İstedğin ben değilim ve bunu sen de biliyorsun."

Yakalandı, çağrıldı, aşağılandı ve ifşa edildi. Berbat hissettiriyordu. "Hala..." Saçımı okşadı. "Bunun için endişelenme. Bu yeterince eğlenceliydi, teşekkürler."

"Kahretsin Roger, bu utanç verici." Doğruldu, gözlerim onunkilerdeydi. "Düşündüğün gibi değil..."

"Benim ne düşündüğüm önemli değil." Aynada gözlüklerini kontrol etti, kendini fırçaladı. "Sadece ne yaptığınızı bildiğinizden emin olun. Bu şimdiye kadar tanık olduğum en verimsiz güvenlik önlemi. Seni onunla bırakmaya neredeyse korkuyorum."

Gülümsediğimi fark ettim. "İyi olacağım."

"Umarım öyle olur, Missy. Belki başka zaman." Alnımdan öptü. "Ben kendim çıkarım. Eğer saldırırsa lütfen beni kurtar. Dalağıma değer veriyorum."

Ana kapının çarpma sesini duyana kadar nefesimi tuttum, sonra rahatlamış bir şekilde iç çektim. Şansına ne kadar güvendiğimden emin değildim.

Volta atıyordu, bunu söyleyebilirim. Ben içeri girince durdu, ben çaydanlığı çalıştırırken kara gözlerle bana baktı. "Seni bilmem ama ben bir kahve içmek istiyorum."

"Sıcak içki içmeyin."

"Daha sert bir şey? Minibar var." Başını salladı.

Kendime bir içki hazırladım, sütü karıştırmak için zaman ayırdım ve kelimeleri bulmaya çalıştım. Kelimeler kolay gelmedi. "Sağ ol, olduğun için"

Burada. Garip olmalı." "Öyle de denebilir."

"Özür dilerim, eğer bir şey duyduysanız..." "Çok şey duydum."

Her yerimle birlikte yüzüm de kızardı. "Özür dilerim..."

Yaklaştı ve bana bir tür uzaylıymışım gibi baktı. "Anladığımı söyleyemem. Bundan hoşlanıyorsun." "Açıklaması zor. Anlamak için yapman gerekir."

"Seni gerçekten incitti mi?" Gözleri kara ateşler içindeydi. "İstediğimden daha fazla değil."

"Ne yaptığını duydum. Hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye cevap verdim, basitçe. "Boyun eğmeyi seviyorum, alınmayı seviyorum. Kendine nasıl hükmedeceğini bilen bir erkekle kontrolden çıkmış hissetmeyi seviyorum. Neye ihtiyacım olduğunu bilen bir adamla."

"Ve biliyor, değil mi?"

"Bir kısmını." Ona baktım, bana bakıyordu. Göğüs dekoltemdeki pembe kızarıklığın, dağınık saçlarımın, bacaklarımın arasındaki sıcaklığın farkındaydım. Onun, gözlerindeki şaşkınlığın, öfkenin, sersemlemiş, düşünceli olduğunu farkındaydım. Azgın. Azgındı. Bunu hissedebiliyordum, *onu* hissedebiliyordum.

Bağlantıyı kopardı, omuzlarını silkerek soğuk bir şekilde kapattı. "Burada işimiz bitti mi?"

Ayağa fırladım, çantama uzandım. "Tabii, evet. Teşekkürler." Önündeki banknotları saydım ama o bakmadı. Gıcır gıcır ve temizlerdi, doğrudan ATM'den alınmışlardı ama uzatırken gerçekten kirli olduklarını hissettim. Onları cebine soktu, kapüşonunu kaldırdı.

"Gitsem sorun olur mu?"

"Kalabilirsin," dedim. "Üzgünüm, yani, benimle değil, yani, ben gidiyorum..." Kendimi toparladım, gülümsemeye cesaret ettim. "Baştan başlayacağım. Kalmak istersen odanın parası ödendi."

"Hayır, sen iyisin."

Ancak bu kadar veda edebildi.

Beşinci Bölüm

Callum

Doğu Veil'e geri döndüm, kapüşonumu kaldırdım ve hava kararırken ayaklarım sokakları dövüyordu. Eve ihtiyacım vardı, kokusu, çöpleri ve umutsuz çaresizliğiyle ona en yakın, en boktan şeye. Kafam tıka basa doluydu, düşünceler düşüncelere çarpıyordu ve hepsinin arasında o vardı. Sophie Harding. Kırmızı elbisesinin altındaki çorapları, çıkardığı sesler, göğüsleri, kokusu. O kadar güzel kokuyordu ki, daha önce tanıdığım kadınlar gibi değildi. Farklı, klas kokuyordu. Çok güzel kokuyordu.

Para cebimde kirli hissediyordum. Şimdiye kadar sahip olduğum tüm kirli paralardan daha kirliydi. Midem bulandı. Hiçbir anlamı yoktu, hiçbirinin. O da onlardan biriydi, müesses nizamdan biri. Benim gibi insanlara tepeden bakanlardan biri. Ne onu ne de onun kirli parasını umursamamalıyım. Düşünmek para etmiyor ve hissetmek de kesinlikle para etmiyor.

Metroya ulaştığımda yavaşladım, sırınga ve sidik hunisi beni ait olduğum yere geri götürüyordu. Diğer taraftan çıkarken bir roll-up çıkardım, büyüdüğüm sokaklarda yoluma devam ettim. Henüz Vick's için hazır değildim, Casey için bile hazır değildim.

Sophie lanet Harding.

Kırmızı elbisesinin altındaki çorapları, çıkardığı sesler. Lanet kokusu. Sarı saçları. Parlak ve yumuşak görünümlü. Kırmızı ruju.

Göğüslerinin ipucu, kırmızı kızaran beyaz et.

Çıkardığı sesler.

Parayı çıkardım, kirli parmaklarımla paraları saydım. İstemiyordum. Ondan değil. Geri vermek, ona teşekkür etmek istedim. Casey'ni geri getirdiği için teşekkürler, sessiz kaldığı için teşekkürler, beni tekrar içeri tıkmadığı için teşekkürler.

Hiçbir şey için teşekkürler.

Notları tekrar cebime soktum, gidebildikleri kadar derine. Onun lanet parasını alacaktım, yan odada bekçi köpeği olacaktım, eğer aşık çocuk biraz ürkekleşirse ortaya çıkmaya hazır olacaktım.

Onun lanet olası et parçası. Onun çöpi.

Çöp gibiydi. Çıkardığı sesler. Kahrolası sürtük elbisesi. Yalvarma şekli. Sikeyim.

Yalvarma şekli.

Aylardır sikişmemiştim.

Aletim sertleşmişti, taşaklarım kotumun içinde fena halde ağrıyordu. İkinci kulenin gölgelerine daldım, elimi ihtiyacım olan yere soktum. Çok sertti. Taşaklarım sıcaktı, sıkıydı, yükümü atmak için çaresizdim. Amcığa ihtiyacım vardı. Islak, sıkı, sıcak bir am.

Kokusu... lüks parfüm... ve şampuan... ve temiz, yumuşak ten... ve seks...

Rotamı değiştirdim, geldiğim yoldan geri döndüm ve Al's fish and chips'e uğradım. Burası kapalıydı, yan taraftaki off licence da öyle, ama yan taraftaki banklar hala canlı ve tekmeliyordu, aralarında bir şişe ucuz votka olan bir grup kule bir kızı. Blades'in çetesinden birkaç kişi yolun karşısında takılıyordu ama Blades'le aram iyidir. Onları yeterince iyi tanıyorum.

"Kaçırınız," dedi kızlardan biri. "Yarım saat önce kapandı." Onu tanıdım, Gemma Davies, ağabeyi kundakçılıktan içerideydi. Omuz silktilim. "Bunun için burada değilim."

Arkadaşlarına baktım. Ayaktakımının arasında biri kızıl saçlı, diğeri uzun koyu renk örgülü birkaç iyi kız vardı. Ve bir diğeri, yüzü bana dönük, atkuyruklu, tıknaz, küçük bir kevaşeyle kıkırdıyordu.

"O zaman *neden* buradasın Callum Jackson?" Gemma Davies gülümsedi, eteğini biraz düzeltti. "Bir yudum ister misin?" Şişeyi aldım. Tadı boya sıyrıcı gibiydi. "Arkadaşın kim?"

"Hangisi?" diye gülümsedi. Başımı eğdim ve o da gözlerini devirdi. "Çok tipik. Lozza, buraya gel. Bir hayranım var."

Kız omzunun üzerinden geriye baktı. Sarı saçları tıpkı Sophie Harding'inkiler gibiydi. Yüzü o kadar değildi. Daha şişmandı, daha kalın bir burnu vardı ve gözleri karaydı. Sikimin umurunda bile değildi.

"Hey," dedi. "Seni tanıyorum."

"Çoğu öyle," dedim ve bir yudum daha aldım.

"Oldukça gergin görünüyorsun." Gülümsüyordu, saçlarını döndürüyordu. Sarhoş.

Gemma şişeye uzandı. "Nasil oluyor da bütün şans o yakalıyor? Buna ne dersin, Cal?" Şişenin ağzını dudaklarının arasına aldı, şişeyi kafasına dikerken gözlerini benden ayırmıyordu. Yumruğum yanımda sıkılmıştı, boğazına sokmak için can atıyordum. Gözlerimi tekrar sarışına, saçlarının çenesinin altında kıvrılma şekline sabitledim.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Gülümsedi, masummuş gibi davrandı. "Yürüyüş mü? Nereye yürümek istiyorsun?"

"Etrafında."

Saçlarını karıştırdı, domuz kuyruklu arkadaşına kıkırdadı. "Elbette, bacaklarımı esnetebilirim. Sadece bir dakikalığına, tamam mı?"

"Hiç adil değil," diye güldü Gemma. "Sonra gel, olur mu? Ben baştan savma iş yapmam ama senin için..."

Lozza votkalı bacaklarının üzerinde sendeleyerek yürüdü. Sophie Harding'den daha uzundu ama bunun nedeni topuklu ayakkabıları olabiliirdi. İçinde zar zor yürüyebildiği aptal yüksek topuklu ayakkabılar. Yolun karşısına geçerken dirseğini tutarak benimle birlikte sallandı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Etrafa."

"İstersen benimkine gidebiliriz. Annem bütün gece dışarıda olacak, muhtemelen buzdolabında biraz bira vardır."

Yolun ortasında durup geri zekâlı gibi kıkırdayana kadar onu çekmeye devam ettim. "Tanrım, sakın ol, tamam mı?"

Yetişemiyorum."

Durdum ve sokak lambalarının altında ona doğru döndüm. Saçları sarı, yüzü gölgede karanlıktı. "Çok uzak değil."

"Senin hakkında bir şeyler duydum, Callum Jackson. Sert biri olduğunu söylüyorlar... Belki de geri dönmeliyim."

"Git. İstiyorsan."

Alt dudağını ağzına götürdü ve sarhoş gözlerle bana baktı. "Dövmelerin olduğunu söylüyorlar. Hem de bir sürü. Görmek istiyorum."

Etrafından dolandım ve elimi kışına öyle sert bir şekilde vurdum ki onu dümdüz içime düşürdüm. "Seni görmek istiyorum." "Nerede?" Nefesi sigara ve içki kokuyordu.

"İşte orada." Başımı birinci kuleye doğru eğdim.

"Bir yerin var mı?"

"İhtiyacım yok."

"Çantamda bir lastik var... eğer istersen..."

Kolundan tuttum. Bu sefer itiraz etmedi, sadece peşimden zıpladı, topukları yol boyunca asfaltta takırdadı. Onu ara sokaktan geçirdim, garaj bloğuna ulaştığımızda yavaşladım. İşimi çoktan temizlemişlerdi, teşekkürümden geriye sadece ufak bir iz kalmıştı. Garip bir rahatlama hissettim.

"Tamam, şimdi ne yapmak istiyorsun? Biraz konuşalım mı? Votka getirmeliydim." Ana caddede daha gergindi. Garajlar karanlıktı, loş ışıklar sadece görmeye yetiyordu.

Konuşmak istemedim. Düşünmek istemiyordum. Sikim bir orospu çocuğu gibi zonklıyor, amcığı zorluyordu. Ona döndüm, Sophie Harding'i kıstırdığım aynı kapı aralığına doğru geri geri yürüdüm. Hatırladıkça sikim kalkıyor, kot pantolonumun içinde sarsılıyordu.

"Bekle," dedi. "Bir saniye. I... İşemem lazım... sonra konuşabiliriz... ya da her neyse..."

Bir yan adım attı ve lanet bir maymunun tüm zarafetiyle yanıma çömeldi. Külotu dizlerinin etrafında toplanmıştı ve bir at gibi işiyordu. Altındaki asfalta sıçradığını duyabiliyor, yarı aydınlıkta birikip ayaklarına doğru aktığını görebiliyordum.

Sidik, sigara ve ucuz votka. O da benim gibi ucuzdu, ucuzdu ve buradaki diğer her şey gibi kirliydi. "Neredeyse bitti..."

Ona hiç şans vermedim. İhtiyaç kaynadı, ellerim canlandı. Onu bir çırpıda yakaladım, sert ellerimi cılız omuzlarına koydum, topuklarının yere çarpıp geriye doğru savrulmasına neden olacak kadar hızlı bir şekilde onu ayağa kaldırdım.

Ciyaklayarak dengesini yeniden kazanmaya çalıştı ama onu çoktan kıstırmıştım. Sophie Harding'i sıkıştırdığımdan çok daha sıkı sıkıştırmıştım. Amcığından hâlâ su damlıyordu ama umurumda değildi. Doğru noktayı bulmuştum, başparmağımı onun pis, sidikle ıslanmış klitorisine bastırdım. İnledi ve bacaklarını açarak denge sağlamak için kollarını boynuma doladı. "Evet... siktir..."

Sıcak ve ıslaktı ve yumuşaktı, gerçekten yumuşaktı. "İstiyor musun?"

Homurdandım. "Evet..."

"Kibarca sor, seni pis orospu."

"Evet... lütfen..." diye inledi. "Seni tanıyorum... Senin bir hayvan olduğunu söylüyorlar..." İki parmağım kolayca girdi, parmaklarımı içinde gezdirdim.

"Seni açacağım." "Evet..."

Öpmek için yaklaştı ama ben başımı eğerek ağzımı boynuna götürdüm. Saçlarını tuttu, ben teninin tadına bakarken beni kendine çekti. Ucuz parfümün tadı boğazında iğrençti. Daha aşağıya inerek dar yeleğini aşağıya çektim. Yumuşak göğüsleri önüme döküldü. Meme uçları kara mermi gibiydi. Birini dişlerimin arasına aldım, sertçe emdim.

"Evet... bunun gibi..." diye inledi.

Memesinin tadı boynundan daha güzeldi. Onu içime çektim, nefesi kafa derimi gıdıklarken sikim kotumun içinde zorlanıyordu. Hızlı ve sığ nefes alıyordu. Ona bakabilmek için geri çektim. Görebildiğim kadarıyla göğüsleri güzeldi, diri ve solgundu. Sophie Harding'inkilerin de böyle olup olmadığını merak ettim. Hayır, onunkiler daha tatlı, daha küçük olurdu. Onunki ağzıma sığardı, bütün tatlı memeleri pis ağzıma *Evet. Bunu istiyordum. Onu istiyordum.*

"Çok iyi hissettiriyor..." Blondie'nin sesi ruh halimi bozdu. Mahvetti. Amcığı gürültülüydü, lanet parmaklarımın etrafında

gevşek çeneli bir ağız gibi şapırdıyordu. Bir tane daha soktum, eli bileğimde olana kadar başparmağımla o pis küçük klitorisi çalıştırdım.

"Geleceğim... kahretsin..."

"Al şunu," diye bağırdım. O amcığın kapının içinden söylediği sözler... Sophie'nin tatlı, gösterişli amcığındaki parmakları... onu yalvartıyor, kabul etmesini sağlıyordu.

"Geleceğim..." Sarışın tısladı. "Evet..."

Bacakları altından sallanırken ağırlığını boynuma alarak ona izin verdim. Sarhoş bir fahişe gibi inliyor, bana ne kadar iyi olduğunu, ne kadar kötü olduğumu, iğrenç parmaklarımla onun daracık küçük amına vuran bir vahşi olduğumu söylüyordu.

Aşağı inerken nefesini tutması için ona zaman vermedim. Saldırdığımda gözleri açıldı, onu döndürdüm ve sertçe çarptım, yanağı garaj kapısına bastırıldı, elim sıkıca boynunun etrafında onu sıkıca tutuyordu. "Kıpırdamadan dur."

Çantasına uzandım, bir lastik bulana kadar etrafı karıştırdım. Sonunda sikimi serbest bıraktım, paketi dişlerimle yırttım ve kendimi hazırladım. Yerinde kalmıştı, çıplak göğüsleri kapının metaline yapışmış, omuzları soğuktan sivilcelenmişti. Kolumu boynuna doladım ve boğazını sıktım. Elleri panikle havaya kalktı, beni ondan ayırmaya çalıştı, ama ben sıkı tuttum, yumuşak sarı saçları çenemin altındaydı, sikimi tam amına sokarken. Rahatlamış bir şekilde homurdanarak saçlarından nefes aldım. Nefes almak için yutkundum, elleri bileğimi çekiyordu.

"Benimle kavga etme," diye hırladım.

Onu sertçe sıktım, ucuz bir delikmiş gibi kullandım. Çok iyi hissettiriyordu. Gözlerimi kapadım, çaresiz nefesini dinledim, inleyişini ve hırıltısını sevdim. Boğazındaki baskıyı unuttu, ellerini bana uzatmak için geri çekti, kapüşonumu yumrukladı, beni daha sert içine çekti.

Kalçalarım gerildi, taşaklarım gitmeye hazırdı. Amcığı sıkıştı, beni sağdı ve ben onun içinde kayboldum, yükümü boşalttım ve lanet bir deli gibi küfrettim, tatlı, sıcak amından başka her şeye kayboldum.

Bittiğinde onu bıraktım ve sanki onu neredeyse öldürmüşüm gibi boynunu ovuşturdu, nefes nefese kaldı ve bunu büyük bir mesele haline getirdi. Nefes alabildiğinden emin olunca bana döndü, domuz gözleri heyecanla parlıyordu.

"Senin hakkında yalan söylemediler, değil mi?"

Tek kelime etmedim, lastiği yere fırlattım ve sikimi kotuma geri soktum. "Bana gelmek ister misin? O birayı alıp bir tur daha atabiliriz."

Kapüşonumu çekerek gözlerimi ondan sakladım. Gerçekliğin soğuk dalgası sertçe vurdu ve kendimi kirli hissettim. Tükenmiş. Ona yeni gözlerle baktım. Sophie Harding'e hiç benzemiyordu.

Yakınından bile geçmiyordu. "Şimdi gidiyorum," dedim. "Seni geri götüreceğim."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama homurdanmadı, elimi uzatmaktan kaçınarak onun yerine dirseğini tuttum. Arkadaşları tekrar görüş alanına girdiği anda gölgelerin arasına kaydım.

Veda etme şansı bile olmadı.

Casey beni sarsarak uyandırdı. Önce havladı, sonra mızızlandı, olduğu yerde döndü, kuyruğu burnumu gıdıkladı. Doğrudum, ışığa alışmak için gözlerimi ovuşturdum. İçgüdüsel olarak midem guruldadı, tost kokusu ağzımı sulandırdı.

Vicki kafasını kulübenin kapısından uzattı. Bir eliyle Casey'yi telaşlandırırken diğer eliyle bana bir tabak uzattı.

"Üzgünüm, sadece bir dilime yetecek kadar ekmek var."

Tabağı aldım, minnettarım. Tost kuruydu, neredeyse hiç tereyağı yoktu ama yine de çok iyi gitti. Kabuğunu Case'e fırlattım. "Teşekkürler, Vick."

Sabahlığını daha sıkı çekti ve gözlerindeki uykuyu sildi. Arka kapıdan Slater'ın son ses çizgi filmlere eşlik ettiğini duyabiliyordum. Cebinden on sigaralık bir paket çıkarıp bana bir tane uzattı. Yaktım ve bir nefes çektim. "Saat kaç?"

"Sekiz."

Elimi cebime attım ve banknot dilimini çıkardım. "Bir elli, hepsi orada." "O zaman bu işte iyiydi."

Başımı salladım. "Sağlamdı, evet."

Vicki onu saydı, sonra geceliğinin üst kısmının içine kaydırıp ve sütyenine taktı. "Ne istiyormuş?" Omuz silktilim. "Fazla bir şey değil."

"Çok bir şey değil mi? Bir elli için mi?" Bir kaşını

kaldırdı. "Sadece biraz güvenlik istedim, hepsi bu. Dışarı

çıkacaktım." "Nereye gidiyordun?"

"Sadece bir kulüp."

"Sadece bir kulüp mü? Sadece birkaç iyilik istedi, değil mi? Onu boşaltmanı falan mı istedi? Küçük bir jigololuk mu yaptın?" "Saçmalama, Vick."

Sigarasından bir nefes çekti ve bir tane daha yaktı. O da kaşlarını çatmış, iyice sinirlenmişti. "Gülümseyeceğini düşünmüştüm, Stoney kardeşleri bir süreliğine davandan kurtardım."

"Evet, teşekkürler."

"Ne oldu? Slay mı? Seni uyutmadı, değil mi?"

"Uyanıktım, seni bekliyordum."

Suçluluk ve öfke midemde kavga ediyor, yumruklaşıyorlardı. "Sana daha önce de söyledim, beni beklememelisin." "Üç kadar ayakta kaldım. Dönmedin."

"Sonra yürüyüşe çıktım. Gevşemeye

ihtiyacım vardı." "Sadece yürüyüş mü?"

"Evet, sadece bir işeme yürüyüşü."

"O zaman Lozza Price'la yatmıyor muydun?"

Öfke kazandı. "Lanet olsun, Vick. Facebook mu? O lanet şeyden nefret ediyorum."

"Gemma Davies dün gece bir durum paylaştı. Görünüşe göre onun üzerindeymişsin, onunla öpüşmüşsün, sonra onu Al'ın cips dükkanında becermişsin ve sonra da onun evine gitmişsin."

"Facebook saçmalıklarla dolu." "Yani, onunla yatmadın mı?"

"Al'ın yanında değildim ve onunkine de geri dönmedim."

Duvarın üzerinden birinci kuleye doğru baktı. "Senin tipin olduğunu

düşünmemiştim." "Neymiş o, Vick?"

Omuz silkti. "Sarışınlardan hoşlandığını bile sanmıyordum."

"Oradaydı, hepsi bu." Ayağa kalktım, soğuk havaya çıktım. Derin bir nefes alıp uykuyu kovaladım. Casey kapının yanında işedi, sonra kuyruğunu sallayarak etrafta dolaştı. "Onu dışarı çıkarsak iyi olur, koşmak istiyor."

"Geri mi geliyorsun?"

"Sonra," dedim. Ancak bugün o kadar emin değildim.

"Şu Lozza biraz Harding denen kadına benziyor, öyle değil mi?"

Kalbimin yerinden fırladığını hissettim. Omuz silktim. "Fark etmemiştim."

"Onunla tekrar görüşüyor

musun?" "Lozza mı?

Hayır."

"Güzel. Zaten kendini beğenmiş bir inek, onu sevmiyorum."

Kapıyı açtım, Casey bir mermi gibi havalanırken gülümsedim. Yolun sonunda, ön ayaklarının üzerine çökmüş, kuyruğunu sallayarak bekledi. "Gitmeliyim, Vick. Tost için teşekkürler."

"Geç kalma, tamam mı? Televizyon falan izleriz."

Nefesini tutmasa iyi olur.

Sophie

"Beni dinliyor musun?"

Çatalımı bıraktım ve dikkatimi babama çevirdim. Yine söylenmeye devam ediyordu ve hayır, dinlemiyordum. Kızarmış akşam yemeği kesinlikle tüm bu saçmalıklara değmezdi ama yine de her pazar buradaydım.

"Üç ay, anlıyorum," diye iç geçirdim. "Ama yürütmem gereken girişimler, yönetmem gereken yeni bir mülk var, öylece çekip gidemem. Sanırım Harding'lerin gösteri dünyasının ısıtılı dünyasına büyük girişi bensiz idare etmek zorunda kalacak."

"Bu *gösteri dünyası* değil," diye tersledi. "Bu tiyatro, sanat ve *kültür*. Ama tabii ki uyuşturucu bağımlılarına ve ahlaksızlara yönelik *girişimlerin* bizim sunabileceğimiz her şeyden çok daha ağır basıyor."

"İşimi seviyorum."

"Şimdilik bırak George," dedi annem. "Masada olmaz."

Çatal bıçakların güzel sesi. Ailemin bahçesine baktım. Bahçeye bakınca buranın Londra'da olduğuna asla inanamazsınız.

Para hemen her şeyi satın alabiliyor, düzgün bir aile iletişimi dışında.

"Zaten sana ihtiyacımız yok," diye araya girdi Alexandra. "Southbank gelişimi artık benim bebeğim. Sen istediğin kadar keşlerle takıl, ben klas insanlarla hobnobing yapıyor olacağım. *Sanatçılar*, bilirsin... ve eleştirmenler, sanat tüccarları ve *Culture* dergisinden insanlar. Açılış gecesine gelip kıskançlıktan ağlayabilirsiniz."

Sanki öyle bir şey olacakmış gibi. Kuledeki prenses olmasına rağmen varlığım boyunca Alexandra'yı bir kez bile kıskanmadım.

"Mesele bu değil," diye bağırdı babam. "Biz bir aile şirketiyiz. *Aile. Hepimiz bu işin içinde olmalıyız.*"

Biz bir aile şirketi değildik. Aile şirketi, aileden kalma bir fırın ya da aileden kalma bir ticaret gibi bir şeydir. Babam

Hardings Emlak ve Kiralama'nın sahibi, ülkenin en büyük ama tek acentesi. Sümüklü kız kardeşim de dahil olmak üzere iki

binden fazla kişi onun için çalışıyor, bu yüzden benim, kara koyun Harding'in de maaş bordrosunda olması neden bu kadar önemliydi, beni şaşırttı. Annem *prensip* dedi. O çok *prensipli*. Daha çok domuz kafalı gibi.

Yemeğime devam ettim, beklerken bezelyelerimi ayıkladım. Başardığımı, belki bir kez olsun tarihe meydan okuyup tatlıya kadar izin vereceğini düşünmüştüm ama hayır. Elbette bırakmayacaktı.

"O zaman belki de dairenin kirası hakkında konuşmamızın zamanı gelmiştir..." Pazar günlerini ne çok seviyorum.

Meydan okumanın heyecanı. Kuşkusuz ucuz bir heyecan ama yine de Christine'in öğlen brifinginden önce ofisten ayrılmak Pazartesi sabahı tam da ihtiyacım olan şeydi. Haftaya başlamak için süper önemli, tamamen rutin bir emlak gezintisi gibisi yoktu.

East Veil paten parkının nemli ve soğuk havasını içime çektim, bakımı çağırmak için bir not karaladım. Her zamankinden daha fazla şırınga.

Gerçek bir keş karmaşası olmalı.

Bazı aptallar bankları parçalamış, birini caddenin karşısındaki otobüs durağının camını kırmak için kullanmışlardı. Bir trafik konisi elektrik direğini örtmüş ve birinin eski spor ayakkabısı tepesine sıkışmış. Bana güç ver.

Al Brown çoktan balık ve patates kızartması dükkanının önündeydi. Ben yanından geçerken el salladı, kapıdaki kırık camları süpürüyordu. Camlarına büyük siyah harflerle *Dum Cunt* yazılmıştı - bir ironi görsem inanmazdım. Kesinlikle Callum Jackson'ın yapıtlarından biri değildi. Gözlerimi dört açtım, temizlik görevlilerinin eline geçmeden önce bir tane bulma ihtimali beni şaşırtacak kadar heyecanlandırdı.

Ara sokaktan kule bir garaj bloguna adım atarken bacaklarımın biraz deniz tuttuğunu hissettim, ama bu kez her yer boştu, hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Callum'un mesajının bulunduğu T'nin tepesi hâlâ belli belirsiz, çok belli belirsiz seçilebiliyordu. Daha iyi görebilmek için garajların kenarından dolandım ve topuğumu doğrudan kullanılmış bir lastiğe vurdum. Çok zekiceydi. Topuğum mızrak gibi saplandı, asfaltta sürüklenirken ben de bir yandan dans ediyor, bir yandan da o pis şeyi silkeleyip atmaya çalışıyordum. Hiçbir şey atılmış bir prezervatif kadar romantik olamaz.

Sanki romantizm hakkında hüküm verebilecek bir konumdaymışım gibi. En azından bir lastik *vardı*, yer konusunda olmasa da doğum kontrolü konusunda sorumlu bir seçim. Her şeye sahip olamayız, sanırım.

İlerlemeye devam ettim, kule beni kırmızı gri bir işaret feneri gibi çekiyordu.

Onu aramıyordum, kesinlikle, kesinlikle aramıyordum. Aklımdan bile geçmemişti, bir kez bile. Ofise geldiğimde aklıma gelen ilk şey kesinlikle o değildi. Kesinlikle, kesinlikle bir emlak gezintisini düşünürken bir faktör değildi.

Callum Jackson herhangi bir yerde olabilirdi. Tercihen başkasının arazisinde, başkasının kiracılarıyla kavga ediyordu.

Gri kapüşonluyu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama en fazla on dört yaşında bir gençti. Sarışın, sıksa.

Olaya geri dön Sophie Harding.

Kendimi nasıl Hannah Jackson'ın kapısını çalarken bulduğumu bilmiyorum, ama cevap vermesi bir yaşını aldı, giderken küfürler mırıldanıyordu.

"Daha saat on bile olmadı."

Saatimi kontrol ettim. "Aslında yirmi geçiyor."

Beni geçip asansörlere baktı. "Tek başına gelmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bu, duruma göre takdire bağlı," diye yalan söyledim. "Güvenlik konusunda tekrar uğrayayım dedim."

"Henüz yeni posta kutumu almadım." Kapının zincirini çıkardı ve onu takip edebileceğim şekilde içeri girdi. Kapıyı arkamdan kapattım ve burnumu kokuya göre ayarladım. Bayat tütün ve rutubet. Kanepenin üzerindeki bir boşluğu fırçaladı, bir sürü balık ve patates kızartması kâğıdını halıya döktü. "Pencerelerdeki parmaklıklar da öyle."

"Beşinci kat, pencereler nedeniyle izinsiz giriş riski taşıyor. Bu biraz zaman alabilir, kaynak sıkışık."

"Beşinci kat, onuncu kat, *onu* dışarıda tutmaz."

"Oğlunuz size karşı herhangi bir tehditte bulundu mu? Son ziyaretimizden bu yana iletişim kurdunuz mu?"

"Köpeği geri aldığından beri değil. Bu hâlâ peşimde olmadığı anlamına gelmiyor." Bir sigara yaktı ve dumanını bana doğru üfledi. "Neden ona yardım ediyorsun?"

Yanaklarımdan kan süzüldü. "Affedersiniz?"

Gülümsedi ve halsiz görünümünün altında aile benzerliğini bir an için fark ettim. "Dünkü çocuk değilsin, aşkım. İnsanlar konuşur."

"Ben... hayvan için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"Hangisi?" Hannah Jackson güldü, koltukta geriye doğru sallandı ve üzerime taze bir duman bulutu üfledi. Onu yaşlandırmaya çalıştım, en fazla kırk yaşında olduğunu düşündüm ama yıllar ona pek de nazik davranmamıştı. Çukurlaşmış yüzü ve çökmüş gözleri olmasa çekici bir kadın olabilirdi; biraz fazla kilo taşıyordu ama bunu iyi taşıyordu. Sistemimizde kendi kırmızı bayrağı vardı, Callum'dan çok daha düşük bir not, ama yine de endişe nedeni, yine de onun varlığında aynı korkuyu hissetmedim.

Belki benim hatamdı, belki de hafta içi bir sabah en kötü halini göstermiyordu. "Sen ilk değilsin ve son da olmayacaksın."

"Pardon?"

Gözlerini devirdi. "GörünüŖe aldanmıŖ. Ŗimdiye kadar yaptığım en güzel Ŗeydi. Babası da güzel bir çocuktu."

"Babası mı?" Ben kendimi durduramadan soru ağzımdan çıkmıştı.

"İçeride. Cinayet. Callum'da da aynı kötü kan var. Doğuştan kötü."

"Şiddetin kalıtsal olduğunu düşünmüyorum, Bayan Jackson." Kendi inanç sistemimle ona meydan okuyarak gözlerine baktım. "Neye inanmak istiyorsan inan, canım. Daha önce de söylediğim gibi, çocuk bir canavar, hep öyleydi. O lanet köpeği çok seviyor ve

başka."

Hoşnutsuzluğumu gizlemeye çalıştım, onu profesyonel tarafsızlık maskesinin arkasına ittim. "Pencere güvenliği konusunda yeni bir talepte bulunacağım, ancak balkonu araştırmak ve herhangi bir erişim noktası belirlemek isteyebilirler."

"İçeri girmek isterse bir yolunu bulur. Kafası yerinde olsa duvarı bile tırmanırdı." "Finansman konusunda elimden geleni yapacağım."

Bana baktı, yüzünde küçümseme ve hayranlığın garip bir karışımı vardı. "O köpekten kurtulduğum için benim bir sürtük olduğumu düşünüyorsun." "Yargılamak benim işim değil, Bayan Jackson."

"Kin olduğunu düşün. Değildi." Ayağa kalktı, çöplerin arasından tekmeleyerek oturma odasının kapısına doğru ilerledi.

Arkasını görebildiğim kapıyı iterek kapattı. Bok gibi pençelenmiş, neredeyse baştan aşağı yıkılmıştı. Bana kenarları boyunca yırtılmış ipleri göstermek için halının üzerine çıktı. "O köpeğin içeride yeri yok, o şeyi kontrol edemiyor. Hiç köpeğim olmadı, bir tane de almayacağım. Ty onu vurarak bana yardım ediyordu, Cal öyle görmese de. Bugünlerde birbirimizden nefret ediyoruz."

"Tyler Jones?"

"Sorunları var, biliyorum. Her şeye rağmen iyi bir çocuk."

Garajda gördüğüm Tyler Jones'u hayal ettim, Casey'nin ölmesini dileyen ve yumruğunu Callum'un çenesine indiren Tyler Jones'u. "Tekrar söylüyorum, yargılamak bana düşmez."

"O iğrenç eski sevgilisi Vicki Pollock'u dinleme. Kendimi bildim bileli Cal'e karşı bir şeyler hissediyordu. Biraz sempati kazanmak için her şeyi söyler. Ty yumruklarını kaldırmış olabilir, bunu inkar etmiyorum, ama o küçük sürtük bunu isterdi."

Vicki Pollock'u tanıyordum, ikinci kulenin zemin katında oturuyordu, küçük oğlu Slater'ın bekar annesiydi, Sosyal Hizmetler'de risk altında kaydı vardı. Tyler Jones'a karşı aldığı şiddete maruz kalmama kararının bir parçası olarak acil servislerle doğrudan bağlantısı vardı. Dava dosyasını görmüş, ilk kiracılık ziyaretlerimin bir parçası olarak onunla defalarca görüşmüştüm. Onun durumundaki herhangi bir kadının bu tür bir şiddet istediğine inanmakta güçlük çekiyordum ama bu durumda ağzımı kapalı tutmaya karar verdim. Nabzım hızlandı, midemde bir huzursuzluk hissettim. Aptalca, saçma bir his.

"Şimdi beraberler mi? Oğlunuz ve Vicki Pollock?" Panomu kaldırdım. "Finansman davası için arka plan bilgileri."

"Yanlış kişiye soruyorsun, aşkım. Bilmiyorum. Yine de şüpheliyim." Çarkların döndüğünü neredeyse görebiliyordum. "Ama sonra tekrar... fon için, mesela... Bence onunla birlikte olabilir. O da bana karşı düşmanca davranacaktır... Ty ile olan arkadaşlığım... ikisi de benim peşimde olabilir."

"Bunu dikkate alacağım." Elimden geldiğince kibarca gülümseyerek ayrılmak için ayağa kalktım. Dışarıdaki havayı özleyerek koridora doğru ilerledim. En uçta açık duran bir kapı, duvarları renk ve çizgilerden oluşan küçük bir yatak odasını ortaya çıkarıyordu. Daha iyi görebilmek için bilinçsizce bir adım öne çıktım.

Hannah Jackson gözlerimi takip etti. "Cal'ın odası, burada pek bulunmazdı." Aşağı doğru yürüdü, ışık düğmesini çevirdi. "Sürekli boyamak istiyorum. Sence bir dekorasyon bursu alabilir miyim? Biraz manolya için?"

Düşünüyormuş gibi yaparak ona katıldım. Duvarlar canlıydı; inanılmaz, canlı dehşet sahneleri birbiriyle çarpışıyordu.

Callum Jackson'ın alevlerle çevrili bir köşede çömelmiş portresi. Griler ve siyahlar içinde çılgın bir gün batımına dönüşen bir şehir manzarası. Duvarın bazı bölümleri çok daha ilkeldi, kesinlikle bir çocuğun biro karalamaları, pürüzlü harflerle müstehcen bir dil, karalanmış gözleri olan yüzler. "Bu oldukça ilginç bir şey."

"Onu durduramadım. Hırsız küçük aklına ne gelirse onunla resim yapardı. Bir keresinde kalemlerini elinden aldığımda kendi kaniyle boyamıştı."

"Ders çalıştı mı? Okulda mı?"

"İşeme okuluna hiç gitmedim." Bir sigara daha yaktı ve yüzü sigarayla birlikte aydınlandı. "Sana komik bir hikaye anlatayım. Cal henüz küçük bir çocukken, belki sekiz, bilmiyorum, Veil Parade'deki yaşlı Jimmy Randall'a takıldı. Orayı çok sevdi, yıllarca gitti, tüm o kanayan sprej boyamayı öğrendi. Her neyse, bir gün eve geldi, bana ve eski sevgilim Rick'e döndü, tam dizileri falan izlemeye başlamıştık ki oturdu, ciddi bir şekilde, ve dedi ki, hey, anne, ben sanat okuluna gideceğim. Aynen böyle, kendinden çok memnundu. Jimmy iyi olduğumu, sanatçı olabileceğimi söyledi." Öksürerek güldü, saf bir eğlencenin resmiydi. "Ben ve Rick neredeyse altımıza işiyorduk. Sanat okulu! Lanet olası sanat okulu! Sanki onun gibi bir çocuk sanat okuluna gidecek de. Ona dedim ki, bu kadar aptal, gey bir pislik olma. Sadece züppeler ve ibneler sanat okuluna gider, sen kim olduğunu sanıyorsun? Leonardo Van Gogh falan mı?"

Karnım yere düştü, karşımdaki kalpsiz, boktan annenin karşısında dehşet içinde iki büklüm oldum. "O buna ne dedi?"

Bir kahkaha attı. "Fazla bir şey değil, aptal küçük pislik. Hışımın çıkıp gitti ve bütün kalemlerini falan kırdı. Fırlattı

Balkondan aşağı attılar. Ona yıllarca küçük Leonardo peri çocuğu dedik. Rick sonunda somurtmasına bir son vermek için onu saklamak zorunda kaldı."

Duvara baktım, çarpışan sahneleri çözmeye çalıştım. "Bana oldukça iyi görünüyor."

"Madem öyle diyorsun," diye güldü. "Domuzlara onun sanatı hakkında ne düşündüklerini sormayı dene, bu yüzden sıcak akşam yemeklerinden daha çok tutuklandı."

Hâlâ dilimi tutabiliyorken kendimi zorladım. "Evrak işlerini tamamladıktan sonra yakında sizinle temasa geçeceğim." "Bana pencere parmaklıklarımı verdiklerinden emin ol, olur mu? Buraya girmesini istemiyorum."

Cevap vermedim, çoktan çıkışa doğru uzanmıştım. Burada işim bitmişti. Kapı açılıp beni duvara çarptırıldığında elim çoktan mandaldaydı. Kendimi dengeledim ve bir vahşinin yüzüne baktığımı görünce şok oldum. Kafasındaki kartal yakından daha da çirkindi ve gözleri kıpkırmızı şişmişti. Çok fazla ot ve muhtemelen başka bir şey.

"Hey, Ty, pencere parmaklıklarını alacağım. Bayan washername de şimdi gidiyordu. Tüm evrak işlerini hallettim." Tyler Jones gözlerinde zehirden başka bir şey olmadan bana baktı. "Köpek ölmemişti o zaman, yazık."

"Köpek şimdi iyi, *teşekkür ederim*," dedim kendime rağmen.

Hannah'ya doğru bir adım attı ve ona gülümsediğini fark ettim. Tanrı merhamet etsin. Bir kolunu onun omzuna doladı. "Bir dahaki sefere onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüğümde sana haber vereceğimden emin olabilirsiniz. Onunla işim bittiğinde gelip yine izleyebilir, aşık çocuğun yaralarıyla ilgilenebilirsiniz."

Hannah onun kalçasını tokatladı. "Dikkat et Ty, o muhafızlarla birlikte."

"Kiminle birlikte olduğunu biliyorum. Her yerinde yazıyor. Burada olmasının nedeni lanet olası bir konut değil." "Güle güle, Bayan Jackson."

Bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde o köhne, ensest ilişkilerin yaşandığı küçük bok çukurundan çıktım, sadece ana girişte soluklanmak için durdum. Yağmur başlamıştı, çiseleyen gri gökyüzü mekanın görüntüsüne hiçbir şey katmıyordu. Duvara yaslandım, verandanın altında saklanarak en kötüsünün geçmesini bekledim, paltosuz, şemsiyesiz ve gerçekten çok kötü hazırlanmıştım.

Doğu Peçe'ye, garaj blogunu geçip ikinci kuleye baktım ve vahşinin şimdi nerede olduğunu merak ettim. Bir yerlerde kuruyor muydu? Casey, Vicki Pollock ve zavallı küçük oğluyla birlikte mi saklanıyordu? Onunla birlikte bana ve aptal güvenlik işine gülüyor muydu? Bu düşünce olması gerekenden çok daha fazla acı veriyordu.

Yağmur birkaç dakika sonra hafifledi ama sorularımın cevaplarını bulmama yetecek kadar uzun süre beni sabit tuttu. Çünkü ben harekete geçer geçmez, birkaç kişi daha harekete geçti.

Callum Jackson ikinci kulenin gölgelerinden belirdi, kapüşonu yukarıdaydı ve garajlara doğru ilerlerken bir görev için volta atıyordu. Onu o kadar iyi görebiliyordum ki gözlerindeki vahşet nefesimi kesiyordu ama bu sefer beni görmedi.

Onu takip ettiğimi de görmedi.

Altıncı Bölüm

Callum

Üç yüz sterlin ben ve Vick için çok uzun bir yol olabilir. Bizi haftalarca besleyebilir, yeni ekipmanlar, düzgün ayakkabılar falan alabilir. Üç yüz sterlin bana ihtiyacım olan tüm boyayı alabilir, Casey'ye doğru düzgün yemek de getirebilirdi. Stoney'lere teslim etmek çok zor geldi.

Onlara defolup gitmelerini ve Vicki'yi rahat bırakmalarını söyledim, ama sadece beni alaşağı ederlerdi. Önce beni sonra onu. Böyle insanlarla dalga geçmezler.

Vicki'ye evde kalmasını, işeme kapısını kilitlemesini ve onları bana bırakmasını söyledim. Saat tam on birde demişlerdi ve mekanı ben seçmiştim. Buralardaki garajlar sessizdir.

Casey'yi yanıma çağırdım ve ben köşeyi dönerken gözleri oyun dolu bir şekilde yanımdan ayrılmadı. Karşıdan Stoney'lerin yaklaştığını gördüm ama onlar arayı kapatana kadar başımı eğdim. Parasını almaya gelen Trent Stoney'di, birkaç adamı da arkasından geliyordu. Biri büyük, sert, yaşlı bir amcık, tuğla gibi inşa edilmişti. Diğeri ufak tefek, sıska ve kötü gözliydi. İkisi de silahlıydı, o kadarını biliyordum. Kurşunlar olmasa da bıçaklar. Casey onlardan hoşlanmıyordu, geride duruyordu, yere eğilmişti ve tüyleri diken dikendi.

"Benim için neyiniz var?"

"Üç yüz."

"En az üç yüz dedi."

"Sahip olduğum her şey." Parayı uzattım ve o piçin paraları saymasını izlemek çok acı vericiydi.

Ceketi pahalı deriydi, parmakları mücevherlerle doluydu. Şüphesiz altın, uygun şeyler. Parayı iç cebine sokuşturdu.

"O zaman bu kadar yeter, değil mi? Gelecek hafta aynı saatte."

"Gelecek hafta mı?" Gözlerimdeki öfkeyi, lanet olası paniği gizleyemiyordum.

"Evet, yumuşak çocuk, gelecek hafta. Sen içerideyken beynini pamukla mı doldurdular?" "Ne kadar?"

"Beş. Bu üç sadece faizi temizler. O küçük sürtük kendini şanslı saymalı. Normalde anlamaya varmayız." Arkasındaki adamları kontrol ettim. Sürpriz avantajıyla bile onları alt etmemin imkânı yoktu. "Beş kişi alamayız,

Trent. Yemin ederim."

"Belki de o küçük sürtük gelip bunu bana kendisi söylemeli, kibarca sormalı

o zaman." Yüzündeki sırıtışı dağıtmak istedim. "Elimden geleni

yapacağım." "Bunun bana ne faydası var?"

"Geri ödeyeceğim, Trent. Borç artık benim üzerimde." Kalbim yumruklarımın arasında çarpıyordu.

"Benim nazik doğam daha fazla dayanamayacak, yumuşak çocuk. Borcun vadesi geçti. Belki de gidip konuşmalıyım, ha? Neyin tehlikede olduğunu bilsin."

Başını yardımcılara doğru eğerek gitmeye yeltendi ama ben bir anda karşısına dikilerek onu uzaklaştırdım. "Onu rahat bırak, Trent, tamam mı? Dediğim gibi, borç benden. Lanet paranı alacaksın."

Otuzbirci gülümsedi ve omzuma bir tokat attı. "Aferin delikanlı. Sanırım dar bir amı var, ha? Bunu aklımda tutacağım."

Kenara çekildim, geçmesine izin verdim. Kelimeler tükenmişti, umut tükenmişti, her şey tükenmişti. Caddeyi geçmeden önce geri döndü, kendini beğenmiş yüzünde bir gülümseme vardı.

"Jackson, sende biraz kıvılcım var. Bir ara adamlarımla koşmak istersen haber ver, belki bir anlamaya varabiliriz."

Yumruklarım seğirdi, kızgın ama çaresizdim. Stoney'ler kızları ve uyuşturucuyu yönetiyordu. Kötü bir sahne. Bir kucak dolusu eroin için her şeyi yapabilecek çaresiz fahişeler. Stoney'ler acımasızdı, sert şeyler yapıyorlardı, burunları, kulakları ve doğru mesajı vereceğini düşündükleri her şeyi kesiyorlardı. Casey'nin bileğime değen ıslak burnu aklıma başıma getirdi. Onun için dışarıda kalmalıydim. Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler Trent. Benim için değil."

"Sen bilirsin. Haftaya aynı saatte, geç kalma." Geç

kalmazdım.

O kadar da aptal değildim.

Dönüşte farklı bir rota izledim, Stoney'nin aksi yönüne doğru ilerledim. Ben ve Vick çok rahatlamıştık. Şimdi hepsi boşunaydı. Jack Willis'i arayıp teslimat işlerini takip edecek telefon kontörüm yoktu. Daha sonra oraya bizzat uğramam gerekecekti ama o bundan pek hoşlanmazdı. Case, o serserilerden uzakta olduğu için benim kadar mutlu bir şekilde yoluna devam etti. Burnu

havada, kuyruğu yukarıda, takip ettiğimden emin olmak için arada bir geri dönüyordu. Lanet olsun, şimdi Vick'e haberi vermem gerekiyordu.

Toparlanmak için durdum ve o anda onları duydum. Ayak sesleri, arkamızdaki sokaktan geliyordu. Ben durduğumda onlar da durdu, bunun tek bir anlamı vardı.

Görünüşe göre Trent onun üç yüzlüğünden pek memnun değildi. Benim için hangisini göndereceğini tarttım. Umarım daha büyük olanıdır, daha sert düşer, daha yavaş koşardı. Önüme baktım, sağa saparak bir bağlantı yoluna girdim. Casey de benimle birlikte rotasını değiştirdi ve ben de kollarımı sallayarak onu koşması için gönderdim. Yol, tahtalarla kapatılmış perakende satış birimlerine açılıyordu ve ben de onların yanından aşağıya, ikinci kulenin arkasındaki çöp kutularına giden ve başka pek bir şey olmayan az bilinen bir ara sokağa doğru eğildim. Casey durduğumuzu anladığında en uçta yere uzandı, kulakları yukarıdaydı.

Stoney'nin yardımcısını bekledim, yumruklarım sıkılıydı ve adrenalin pompalıyordum. Onu çabuk yakalamalı, yere sermeli ve iyice nallamalıydım. Beynim hızla çalışıyordu, ama hepsini boşverdim. Bir sonraki adım için endişelenecek, plan yapacak zamanım yoktu. Ayak sesleri yankılı, tereddütlü ve hafifti. Kahretsin. Daha ufak tefek biri olmalı, daha yaylı olmalı, alt etmesi daha zor.

Casey sızlanmaya başladı ve ben de ona çenesini kapatması için tısladım. Ayak sesleri kesildi ve nefesim de kesildi. Kendimi hazırladım, en azından iyi bir mücadele vermeye kararlıyım. Kalktı, yaklaştı, ayak sesleri daha yüksekti, boşluğu kapatıyordu. Yankı gürültülü, tıkrıtılı... tuhaftı.

Topuklular.

Kuyruğum topuklu ayakkabı giyiyordu.

Her şeye rağmen kendimi yola attım, yumruklarım havada ve hazırды, dişlerimi sıkımsım ve gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Sophie Harding çılgık atarak geriye doğru koştu, topuğunu bir çukura kaptırdı ve küçük güzel kıcının üzerine sertçe düştü. Evrakları dağıldı ve büyük boy konfeti gibi su birikintilerine düştü.

Ağır nefes alarak birbirimize baktık.

"Tanrım!" diye bağırdı. "Ödümü kopardın!"

"Seni öldürebilirdim." Hâlâ gergindim, adrenalinim yüksekti, kaslarım alev alev yanıyordu. "Burada ne halt ediyorsun?"

Kâğıtları aldı, ıslak formlar büyük bir karmaşa içinde birbirine karıştı. "Bir emlak teftişindeyim. Bilirsiniz, işimi yapıyorum. iş."

"Neyi incelemeniz gerekiyordu?" Alay ettim.

Kollarını belli belirsiz salladı. "Burayı.

Etrafında." "İkinci bloktaki çöp kutularının etrafında mı? Gerçekçi ol."

Ayağa kalktı ve omzunun üzerinden arkasına bakmak için döndü. "Lanet olsun, sıırıslıklam oldum." "En azından tek parça halindesin. Ben önce yumruklarımla konuşurum, ağzımı sonra açarım."

"Güzel."

"Gerçek." Kollarım hâlâ seğiriyordu. Cebimden esrarımı çıkardım, kalbim yavaşlarken duvara yaslandım. Case'e ıslık çaldım ve koşarak geldi, sanki onu beş saniye önce görmemişim gibi bacaklarına atladı. "Neden beni takip ediyorsun?"

"Değildim," diye yalan söyledi.

Sigaramı sardım. "Her neyse."

"Kim olduğumu sanıyordun? Oradaki adamlardan biri mi?"

Gözlerimi kıstım, doğrudan ona baktım. "Sen hiç kendi işine bakmaz mısın?" "Burası *benim* bölgem," diye tersledi.

"Evet, bu benim *hayatım*."

Sessizce durdu, ben de öyle, gerginliğin biraz azalmasına izin verdim. Casey meraklı gözlerle onu süzüyor, kararını tam olarak verememiş gibi kuyruğunu sallıyordu. Sophie onun arkasından baktı, yüz ifadesi yumuşamıştı.

"Daha iyi görünüyor." "Daha iyi, teşekkürler."

Elini uzatarak kalçasının üzerine çöktü. "Hey, Casey..."

Case onu ne yapacağından emin değildi. Bana baktı ve ben de başımı sallayarak onu tüylü kıcını kurtaran kadının yanına gönderdim. Casey Sophie'nin elini kokladı, sonra kuyruğunu salladı, Sophie'nin iyi adamlardan biri olduğundan memnundu.

Sophie Harding o güzel gülümsemesiyle gülümsedi. "Kilo almış."

"Biraz, evet."

"Bu çok iyi."

Bir süre köpeği okşamasını izledim, küçük nazik parmaklarıyla. "Neden beni takip ediyordun?" Omuz silkti, gözleri hâlâ Casey'deydi. "Seni *garajda* gördüm."

"Sonra da gözetlemeye mi geldin?"

"Hafta sonundan sonra iyi olduğundan emin olmak istedim."
Kıvılcım çıkardım. "Kimseye söylemedim, eğer endişelendiğin buysa."

"Öyle değil."

Casey zıplayıp yüzünü yalarken ve kulaklarını okşarken gülümsedi. İçimde bir tuhafılık hissettim, sıcak ve çalkantılı. Sarma sigaramı içerken ona baktım, giydiği küçük takım elbiseye, temiz beyaz bluzuna. Çok taze, çok düzgün görünüyordu. Buraya ait değildi. Buraya, bana ait değildi.

"Bunu neden yapıyorsun? Bu boktan işi?"

Bana baktı, gözleri yumuşacıktı. "Bir fark yaratmak için." "Buralarda bir fark yaratamazsın. Her yer çürümüş." "Yeterince önemersen her zaman bir fark yaratabilirsin."

"Bilemiyorum." Biraz gülümsedim. "Dikkatli ol, emlak müdürü. Orada neredeyse dayak yiyordun." "O adamlar.

Onlara para verdin. Neden verdin?"

Kaşlarımı çattım. "Önemli değil."

"Başın belada mı?" Yüz ifadesi iyi niyetliydi ama yine de beni kızdırmıştı. Onu görmezden geldim, ayağa kalkana kadar başının üzerinden baktım. "İyiyim. Umursadığım için özür dilerim."

Casey'ye veda etti ve geldiği yoldan geri döndü, öfkeli küçük adımlarla mağrur bir şekilde. Bu kez peşinden atlayan bendim ve onu kolundan yakaladım, o kadar hızlı döndürdüm ki dengesini kaybetti ve bana doğru devrildi, Casey etrafımızda dans ederken göğsüme çarptı.

"O serserilere bulaşmadım, onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum," diye tersledim. "Bir arkadaşına yardım ediyordum, hepsi bu."

Hareket etmedi, geri çekilmedi. Yine çok güzel kokuyordu, tertemizdi. Kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oldu, hala hafta sonundan kalma aynı yırtık pırtık kıyafetler içindeydim ve yıkanmayı çoktan geciktirmiştim.

"Bir arkadaş mı?"

"Bir dost, evet."

"Kız arkadaşın mı? Vicki mi?"

Yanaklarında otel odasındaki gibi bir renk vardı. "Kız arkadaşım yok. Vick bir dost." Gözleri ışıltı, iri göz bebekleri vardı. "Benimle tekrar gelir misin?" diye fısıldadı.

"Eh?"

"Otele... Sana ödeme yapacağım, geçen seferki gibi."

Beynim kabul et diyordu ama kalbim o kadar emin değildi.

"Bilmiyorum." "Tıpkı geçen seferki gibi olacak, söz veriyorum. Sen oradayken rahatlayabilirim..." "Aynı adam mı?"

"Muhtemelen."

Sabit durana kadar omuzlarından tutarak onu ittim. Hayır demek, ona siktirip gitmesini ve oturup sikilmesini dinleyecek başka bir ahmak bulmasını söylemek istedim ama yapamadım. Vick'in paraya ihtiyacı vardı.

"Ne zaman?"

"Cumartesi. Aynı yerde."

Yenilgiyi kabul ederek iç çektim. "Peki, tamam o zaman."

Gülümsedi, gerçekten çok mutluydu. Bu durum midemi bulandırdı. "Orada görüşürüz."

Fikrimi değiştirmeden çekip gitti.

Sıcak su cildime çok iyi geldi. Vick'in elektriğinden tasarruf etmek için kendimi çabucak sabunladım ama sıcaklığın tadını çıkarmak için bir dakika daha bekledim. Giysilerimi yıkayıcıdan geçirirken kaşlarını kaldırmıştı, havada ağır sorular vardı. Şimdi hepsi radyatörün üzerinde kuruyordu. Hâlâ bok gibi görünüyordu ama en azından temiz olacaktım. Dışarı çıktım, Vicki'nin pembe havlusunu kalçalarımın doladım ve aynadaki buharı sildim.

Kirli sakalım gölgeden çok sakal gibiydi. Bir tıraş bıçağı bulana kadar dolabı karıştırdım ve kısa kestim. "O makasları kullanmıyorsun değil mi? Onları kıllarım için kullan," diye bağırdı Vicki sahanlıktan.

Kapıyı biraz açtım. "Umarım senin kokuşmuş yengeçlerini yakalamamışımdır." Kolumu tokatladı. "Benimkilerde bir sorun yok Callum

Jackson." "Sözüne güveniyorum," diye gülümsedim.

Vicki'nin gözleri göbek deliğimden aşağı inen saç çizgisini takip ederek üzerimde geziniyordu. "Bu hafta seni nereye sürüklüyor? Lanet olası Ritz'e mi?"

Omuz silktim. "Nereye isterse oraya ödüyor."

"Keşke gitmek zorunda olmasaydın, Cal." Kollarını kavuşturdu. "Bir şeylerin peşinde.

Muhtemelen bir sevişme." "Sanmam. Onun tipi değil."

"Ama o senin, değil mi? Artık sarışınlardan hoşlanıyorsun."

Aynanın karşısına geçip yansıma kontrol ettim. İşe yarayacaktı. Bir kutu deodorant aldım ve o beni izlerken kollarımın altına sıktım. "Bu bir iş. Stoney'ler paralarını istiyor."

İçeri girdi, kapıyı arkasından kapattı. "Tüm bunlar için üzgünüm Cal." "Biz dostuz, değil mi? Birbirimize göz kulak oluruz."

"Dostlar. Evet." Gülümsemesi hüznüydü. Bu gülümsemeden nefret ediyorum. Kıyafetlerimi almak için elimi uzattım ama o gitmek için hiçbir hamle yapmadı. "Bütün bunlar bittiğinde, belki sen ve ben Scotty's'e gider, biraz daha mürekkep alırız."

Ona sırtımı döndüm ve omzumu işaret ettim. "Case'in bir resminin yapılmasını istiyorum. Bir tane çizeceğim. Kabile gibi."

"Güzel." Üstünü indirdi ve bana fazlasıyla göğüslerini gösterdi. "Burada bir şey istiyorum. Benim için bir şey çiz, tamam mı?"

"Evet." Başıma bir tişört geçirdim, sonra kot pantolonumu hızla giydim, ona kıcımlı gösterdim ama başka bir şey göstermedim.

"Gitmem gerek,

Vick. Geç kalmak istemem."

Çıkarken kapüşonumu aldım.

"İyi görünüyorsun Cal," diye gülümsedi. "Sonra görüşürüz."

Midem çalkalandı. Suçluluk duygusu. "Hayır, Vick, bekleme. Ne kadar kalacağımı bilmiyorum." Onu yanıma çektim, saçlarını karıştırdım. "Case'e iyi bak, tamam mı?"

Beni tuttu, kollarını kaburgalarımın doladı.

Geri çekildiğim için kendimi çok sıkı hissediyordum.

Sophie

Hızlıca yürüdüm, otel görüldüğünde düşüncelerim hızlandı. Bavulum kaldırım boyunca gümbürdeyerek geliyor olduğumu belli ediyordu.

Acaba zaten orada mıydı, izliyor muydu? Bütün hafta onu düşündüm. Gerçekten, tüm hafta boyunca. Gölgelemlerin arasından fırlarken gözleri çok vahşiydi, sanki beni lime lime edecek gibiydi. Yapabilirdi, bir kalp atışında boynumu kırabilir, beni yere atabilir ve canıma okuyabilirdi. Ya da beni duvara çarpıp... ve... beni... *gerçekten çok sert sikebilirdi.*

Resmen deliydim. Raven bile öyle söyledi. Onun evinde şarap içerken Roger-Callum arasındaki ipleri çözdüğü anıyı hatırlayınca gülümsedim.

Bakalım doğru anlamış mıyım. Bay Tehlikeli'yi, Bay Süper Tehlikeli'yi yemlemek için mi kullanıyorsun? Sen delisin, bebeğim. Bu bokun yanlış türden gözyaşlarıyla bitmediğinden emin ol.

Nereye gittiğimi biliyordu, ölüm acısıyla bittiğinde kontrol edeceğime dair söz üstüne söz almıştı. Adres bilgilerini ve saatleri almış, hatta Roger'ın Edgeplay profilini cep telefonunda yer imlerine eklemişti. Explicit'te olacağını söyledi, telefonu yakındaydı, biraz aklım olsaydı ben de orada olurum.

Roger'ı ikna etmek biraz zaman almıştı, geçen seferki fiyaskodan sonra yeni bir seans için pek istekli değildi. Yalvarmayı teklif ettim ve şüphesiz beni buna zorlayacaktı. Ona iyi bir zaman borçluydum, dedi. Yanağım için kıcımlı güzelce bronzlaştıracağını hayal ettim.

Ana girişin dışında bekledim, gözlerim Kensington Bahçeleri'nin kenarını tarıyordu. Callum Jackson bu kez o yönden yaklaşmadı. Binanın yan tarafındaki gölgelerin arasından çıktı ve hiçbir uyarıda bulunmadan üzerime yürüdü.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." Sesim çok parlak ve fazla profesyoneldi.
"Aynı anlaşma, değil mi? Biz yukarı çıkıyoruz, o içeri giriyor."
"Evet. Aynı anlaşma."

Asansörlere doğru sinsice ilerleyerek yolu açtı. Giriş yaparken onu izledim. Bu yerde çok rahatsızdı.

Onun yerinde olsam farklı davranacağımı söyleyemem.

Sessizlik içinde asansöre bindik, ben süitimizin kapısını açarken hava ağırlaşmıştı. Çantayı yatak odasına kadar götürdü, sonra yavaşça adımladı, gözleri benden başka bir yerde değildi.

Ceketimi çıkardım, keşke bana baksa diye düşündüm. Etkilemek için giyinmişim... Roger'ı etkilemek, onu etkilemek... Artık emin bile değildim. Elbisem yükselmiş, kıcıımı zar zor örtüyordu. Pantolon askılarının hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ederek düzelttim. Bu kez mor rengi seçmişim, koyu renk bir PVC, önü boydan boya tokalı. Dairemde mutluydum, uygun görüldüğüm için mutluydum ve belki, sadece belki, bir izlenim bırakmak için yeterli olabilirdi. Sonunda Callum'un gözleri bana doğru kaydı.

"İyi görünüyor muyum?"

Şansımı denedim. "Onun gibi, değil mi?"

"Hayır. Şey... öyle değil." "O zaman neden buradasın?"

"Acı için," diye cevap verdim basitçe. "Ellerini ondan daha çok seviyorum."

"Yeterince adil."

Roger kapıyı çaldığında Callum doğruca kapıya yöneldi. Bir asır gibi gelen bir süre boyunca yolu kapattı ve kenara çekilmeden önce ters ters baktı. Roger bana bir bakış attı, doğruca yatak odasına gitmeden önce kaşlarını kaldırdı. İfadesi acımasızdı, takım elbisesi çoktan sertleşmişti.

"Soyun," dedi. "Hepsini."

Mümkün olduğunca zarif bir şekilde hareket ederek ilk tokaya uzandım ama o başını salladı. "Dışarıda."

"Pardon?"

"Beni duydun. Dışarı çıkmayı, tüm kıyafetlerini çıkarmanı ve şu kapıdan içeri çıplak girmeni istiyorum. *Çırılçıplak.*"

"Aptal olma," diye tısladım. "Callum."

Sırıttı. "Konuya gel tatlım. Ne kadar yumuşak bir etle ziyafet çektiğimi görmesini istiyorum. Geçen hafta kozlarını paylaşmış olabilir ama bu ikinci raunt."

"Hadi Roger, başka bir oyun oynayalım..." Kekeledim. "Sana striptiz yapacağım, ne istersen." İfadesi hiç değişmedi. "Bu gecenin ana oyuncusu benim ve oradaki eziğin bunu bilmesini istiyorum."

Kahretsin. Kalbim küt küt atıyor, midem çalkalanıyordu. Bunu iptal etmeyi, pısırlaşmayı ve ikisini de kendi hallerine bırakmayı düşündüm. Explicit'e gidip Cain'le tekrar buluşabilir ve Raven'la kokteyl içebilirdim. Peki ya Cain esaret konusunda gevşek davrandıysa? Belki *de* bildiğin şeytanlarla oynamak daha iyidir.

Roger gözünü kırpmadan bekledi. Ellerim o kadar titriyordu ki kapının kolunu zor çeviriyordum.

Callum uzaktaki duvara yaslanmış, gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Kelimelerimi zar zor çıkarabiliyordum, çıkardığımda da zayıf ve titrekti.

"Üzgünüm... Ben, um... Roger benden..." Ona sırtımı döndüm, soyunmaya başlarken omzumun üzerinden bir bakış fırlattım. Gözleri tıpkı ara sokaktaki gibi kocaman, vahşi açılmıştı. Devam ettim, elbisemin yere düşmesine yetecek kadar tokayı çözdüm. "Arkanı dön ya da başka bir şey yap."

Arkasını dönmedi. Bana baktığını, gözlerinin sırtımı kavurduğunu hissedebiliyordum. Askı kemerimin klipslerini açtım, yana attım, sonra topuklu ayakkabılarımı çıkardım, çoraplarımı ayağımdan çektim. En son külotumu çıkardım. Onları aşağı indirirken nefesimi tuttum, lanet bir yaprak gibi titriyordum, sonra kıyafetlerimi bir telaşla topladım ve bir sandalyeye fırlattım. Elimden geldiğince kollarımla kendimi örtmeye çalıştım, gerçekten acınası bir alçakgönüllülük denemesi.

"Üzgünüm, Callum. Bunun için gerçekten üzgünüm."

Kapıyı arkamdan kapatırken utancımdan tıslayarak yatak odasına geri döndüm. Roger'ın yüzünde ukala bir yarı gülümseme vardı. "Tam düşündüğüm gibi."

Bavuldan oyuncaklarımı almayı bitirdi. "Ne?"

"Keşke benim önümde soyunduğunda da bu kadar heyecanlansaydın." "Onu pek tanımıyorum."

"Beni de pek tanıyorsun." Bir kırbaç salladı. "Kendine gel, tatlım. Onun için sıırıslıklam olmuşsun.

Oyuna getirildiğimi anlamayacağımı mı sanıyorsun?"

Kırbaç izledim, derim beklentiyle karıncalanıyordu. "Beni cezalandır o zaman..." Fısıldadım.

"Niyetim bu." Aramızdaki boşluğu kapattı, beni döndürdü ve kapıya çarptı. "*Bunu* duyacak."

Kırbaç Roger'ın elinde çok acımasızdı. Sert ve hızlı bir şekilde savuruyor, kuyrukları kaburgalarımın etrafında kıvrarak hassas derimi acıtiyordu. Acı içinde nefes alarak ve topuklarımda üzerinde sallanarak hepsine katlandım. İş bittiğinde bana doğru bastırdı ve ağır avuç içleriyle kıcıma sert bir tokat attı. Bu güç kapının takırdamasına neden oldu ve ahşaba karşı inledim.

"Bahse girerim onu burada istiyorsundur. Onun uyuz siki senin bok deliğinde. Muhtemelen sana yeni bir tane yırtar, böyle bir hayvan, lanet

Kanayana kadar. Belki de onu çağırmalıyım, seni becermesine izin vermeliyim. Belki seni, onu ve beni paylaşabiliriz, etrafta bir sürü delik var."

"Kahretsin, Roger... sadece vur bana..." "Benim için zevkti, tatlım."

Elindeki her şeyle bana tokat attı ve ben yanıkla inledim; avuç içleri beni pembeye boyarken tenimin muhteşem karıncalanması. Kolu kürek kemiklerimin üzerinde ağırlaşmıştı, beni kapıya doğru sıkıca tutuyordu, tıkırdayan mandal benimle ötesindeki vahşet arasındaki tek engeldi. Memelerim ahşaba sıkıca yapışmış, kapı çerçevesi her vuruşta gıcırdıyordu. Roger dizlerinin üzerine çöktü ve kıcımın yanaklarını yalamaya başladı. Onları birbirinden ayırıp burnunu kalçalarımın arasına gömerken kıvrandım.

İğrenç hissettirdi. Kirli. Kirli hissettim.

"Canımı yak Roger... kırbaçla yine, lütfen..."

Ayağa kalktı ve ağzını kulağıma dayadı. "Artık kırbaç yok, tatlım. Beni istediğini söyle." "Ben... sadece... daha fazla şaplak, Roger, lütfen..."

"Sen pis bir pisliksin." "Acı istiyorum..."

"Bu hafta yine taşaklarım morarmış halde çıkmayacağım. Bu lanet süit için iki yüz sterlin indirdim. Sıcak, ıslak amcık kabul ettiğim tek para birimi." Kahkahası pis kokuyordu.

Gerçeklik o çirkin başını kaldırdı ve beni ısırmaya geldi. Raven haklıydı. Bay Tehlikeli'yi Bay Süper Tehlikeli'ye yem olarak kullanmak aptalca bir plandı. Callum Jackson'ı düşünmekle o kadar meşguldüm ki yanımdaki sadisti bir an bile düşünmemiştim. Onun sikini gerçekten kıcımda, amımda, her nerede istiyorsa orada isteyip istemediğimi düşünmemiştim.

Ben istemedim.

Onu istemedim.

Peki neden hala azgındım?

Omzumun üzerinden ona baktım, çarpık gülümsemesini gördüğümde midem bulandı. "Bana o tatlı, sulu amcığını ver seni pis kaltak."

Kemerini çözdüğünü, ceplerinin hışırdadığını duydum. Bir paketin yırtılması, sikini kıcıma vururken çıkardığı homurtu. Onu geri çekmeye çalıştım ama yer değiştirmede.

"Roger... Ben..."

"Sen..." Aleti kıcımın deliğine yapışmıştı. "Bunu istiyorsun, Missy. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"O dışarda... Arayabilirim..."

Roger'ın ağzı boynumdaydı, siki yarığıma dayanmıştı. "Sana verileni iyi bir kız gibi kabul et. Bu boku sevdiğini biliyorum... Bana söylemiştin, hatırladın mı? *Beni sadece alacak bir erkeğe ihtiyacım var... istediği zaman istediğini almaktan korkmayan bir erkeğe.*"

Hatırlayınca irkildim, klitorisime vibratör dayama fikri ne kadar ateşli gelmişti.

Saldırısına karşı kendimi sıktım ve kulağımdaki ıslak dilden uzaklaştım. "Bu bir fanteziydi, Roger..." "O ateşli küçük yarığı benim için aç, pis kız."

Kapıya doğru kıvrıldım. "Onu çağırabilirim..."

"Burada sorumlu olan *benim*." Parmaklarını kalçamın etrafında dolaştırarak klitorisimi sıkıştırdı. Dizlerim titriyor, bedenim bana ihanet ediyordu. Bacaklarım onun için sadece bir santim açıldı.

Inledim, beynim dönüyordu, bunu istediğim için kendimden nefret ediyordum.

"Ara onu, tatlım. Ara onu ya da o pis küçük sik deliğini bana ver..."

Nefes nefese kalmıştım, sonuçların arasında gidip geliyordum.

Ama önemli değildi.

Karar benim için verilmişti.

Callum

İkisi de uçtu gitti. Roger denen piç daha da ileri gitti ve pantolonu ayak bileklerinde, siki sallanırken dört postere çarparak geri döndü. Gözlükleri yuvarlanmış, yakalayamadan yere düşmüştü. Sophie kıcının üstüne düşmüş, kapının çarptığı alnını ovuşturuyordu ama şu anda bunu umursayacak vaktim yoktu.

Bir anda üzerine atıldım ve elmacık kemiğine sağlam bir yumruk indirdim. Onu iyi yakaladım ve bir tane daha indirdim, parmak eklemlerimi lanet dişlerine geçirdim. Ellerini kaldırdı, lanet bir domuz gibi ciyakladı.

"Durun! Tanrı aşkına! Bu lanet bir oyun! Bir oyun!"

Kaburgalarına bir diz attım ve iki büklüm oldu, nefes nefese yere yığıldı. Sophie'ye doğru gittim, onu ayağa sürükledim.

"İyi misin?"

Başını salladı. "İyiyim. Ben iyim. Tamamen iyiyim."

"Söyle o aptal orospu çocuğuna!" Roger hırıldadı. "Bu sadece lanet bir oyundu!"

Ona doğru tekrar hamle yaptım, canını yakacak bir tekme atmaya hazırdım ama Sophie kolumu tuttu. "Tanrım, Callum, dur! Dur!" Öfke kusarak omuzlarını kavradım. "Sana tecavüz edecekti!"

"O yapmadı! O değildi..."

Onu geriye doğru ittim, vücudundaki izler gözümün önüne geldi. Pembe ve beyazdı, göğüslerinin altında adamın onu dövdüğü yerlerden kıvrılan koyu çizgiler vardı. Kalçaları pembeydi, onlar da ıslaktı, lanet olasıca ıslaktı. Ellerimi saçlarıma götürdüm, sersemlemiştim. "Bunu sen mi istedin? Gerçekten mi?"

"Hayır... evet... hayır!"

"Bunu o istedi," diye homurdandı Roger. "Tecavüz oyununu seviyor. İkimizi de aptal yerine koyuyor." Gözlerim ona dikildi. "Bu doğru mu?"

"Fantezide... kahretsin." Roger'ın üzerinden atlayıp havlu almak için banyoya yöneldi. Kendini sararken bakakaldım.

"Dışarıda bekle dedim! Sana ihtiyacım olursa arayacağımı söyledim!"

"Bana ihtiyaç varmış gibi geldi!" Yerdeki bok çuvalına doğru yürüdüm. "Tecavüzcü amcık."

Çenesi çoktan şişmiş, diş etleri kanamaya başlamıştı. Sophie'ye döndü ve ben onun kafasını tekmeleme dürtüsüyle savaştım.

"Güzel." Koluyla yüzünü sildi. "Güvenlik için aptal, lanet olası et kafalıları kullanırsan olacağı budur." "Siktir git buradan," diye homurdandım. "Sikini koparmadan önce."

Sophie başını salladı, o da omuz silkip sendeleyerek ayağa kalktı, dizimi vurduğum yerdeki kaburgalarını tutuyordu. Kaşlarını çatarak kıyafetlerini tekrar giydi, sonra gözlüğüne uzandı ve onu tombul suratına oturturken irkildi. Onu dışarı kadar takip ettim, asansör kapıları onu gözden uzaklaştıran kadar onu izledim. Lanet olası pislik.

Ben içeri girdiğimde Sophie yatağın üzerine tünemişti, yüzü ellerinin arasındaydı. "Özür dilerim..." diye mırıldandı. "Bu kötü bir fikirdi."

"Hangisi? Onun burada olması mı, benim burada olmam mı?" Ellerini çekti ve bana baktı. "Hepsi."

Cevabı beni olması gerekenden çok daha fazla yaraladı. "Siktir git o zaman. Bekçi köpeğin olacak başka bir ahmak bul." O tekrar konuşana kadar ana kapıya ulaşmıştım.

"Özür dilerim Callum."

Donup kaldım. Utanç alev alev yanıyor, onu isteme şeklimden duyduğum aşağılanmayla alevleniyordu. Kapının diğer tarafına yaslanmıştım, sadece bir santim ötemde olduğunu biliyordum. Çıkardığı sesleri dinlerken sikim elimdeydi... parmaklarımın arasında tangasının yumuşak danteli, burnuma değen köşebenti. Kokusu çok güzeldi. Bana ne yapıyordu böyle?

Ayağa kalktı, bana doğru ilerlerken havlusu sallanıyordu. Sandalyenin üzerindeki kıyafet yığınının çok uzakta, atılmış iç çamaşırı parçasının üzerine bastı.

"Kapıdaydın, değil mi?"

"Bu arada sikim uyuz değil. Hastalıklı değilim, sadece beş parasızım." "Tanrım, bunu duydun mu?"

"Böyle bir amcığın ne düşündüğü umurumda değil zaten." "Gerçekten öyle düşünmüyor. Sadece konuşuyordu."

"İkisi de umurumda değil." İçeri girdim, kapıdan uzaklaştım. "Beni neden buraya getirdin?" "Ne olur ne olmaz diye..."

"Saçmalık."

Gözlerini dikmiş bakıyor, sözcükleri bulmaya çalışırken ağzı bir karış açık kalıyordu. Pes etti, iç çekti ve omuz silkti. "Bütün bunlar için özür dilerim. Paramı getireyim."

Çantasını karıştırdı, parayı çıkardı. Stoney'lerin lanet cepleri için daha temiz, net banknotlar hazır. Nefret ettim. Hepsinden.

Parası elimde bok gibi duruyordu. O kıyafetlerini alırken, tangasına uzanırken ve yatak odasına doğru koşarken ben ona baktım.

"Artık gidebilirsin," diye seslendi. "Çoktan gitmiş olacak."

Yumruğum paranın etrafında kenetlendi, onu buruşturup boka çevirdi. Tek görebildiğim o amcıktı, onun kendini beğenmiş surati, onu soluk soluğa bırakıp yalvartıyordu.

Kıskançlık beni kısıvrak yakaladı ve beynimi kızarttı. *Benim* adımı. Adımı haykırmasını istedim.

Onları kış üstü yere serdiğim kadar büyük bir güçle kendimi yatak odasına fırlattım. Sophie Harding şok içinde döndü, ben saldırırken gözleri fincan tabağı gibiydi. Parayı ona doğru fırlattım ve banknotlar onun tatlı göğüslerine çarptı.

"Senin lanet paramı istemiyorum."

Topladı ve bana geri itti. "Deli olma. Bunu hak ettin. Bu senin." "Beni satın alamazsın, bu bok için değil."

Omuz silktili, gözleri meydan okurcasına bakıyordu. "Sadece al, olur mu? İstemiyorsan Casey için harca."

Onu geriye doğru ittim ve yumruğumu başının üstündeki duvara vurdum. "Beni gaza getirmek hoşuna gitti, değil mi? Çaresiz bir hayvan gibi kirli külotunu koklamamı mı istedin? İstedğin bu muydu? Hey? Benimle dalga mı geçmek istiyordun?" Uzaklaştım. "Sen lanet bir şakasın."

"Seninle dalga geçmiyorum!" "Öyle hissettiriyor."

"Değilim!" diye bağırdı. Önüne fırladı, yolumu kesti. "Tanrım, Callum, seni küçük düşürmeye çalışmıyorum!" "Ne o zaman?"

Kızarmış yanakları, havlunun altındaki tatlı, yumuşak göğüslerinin kabarıklığı. Dayanabileceğimden çok daha fazlasıydı. Dilim tutulmuş, öylece bakakaldım.

"Ben... Ben istedim... İstedim..." Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı. "Ne? Ne istiyorsun lan?"

Parmakları kapüşonuma uzandı, altından kilitlendi ve beni daha yakına çekerken havlusunun düşmesini sağladı. "Bu..." diye nefes aldı. "Sen..."

Kalbim küt küt atıyordu. "Bu da başka bir oyun mu?"

"Ne düşünüyorsun?" Eli benimkine uzandı, parmaklarımı bacaklarının arasındaki sıcaklığa yönlendirdi. Sikim kotumun içinde sıçradı ve bir orospu çocuğu gibi gerildi.

"Dalga geçme lan," dedim. "Sonu iyi bitmeyecek."

"Dalga geçmiyorum," diye homurdandı. "Ne istersen al... ne istersen..."

Başparmağımla klitorisini okşadım ve sonunda benim için inledi. *Benim* için. Çok iyi hissettirdi. "Nazik değilim," dedim. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Nazik olmak istemiyorum..." Elleri kotumun belinde, karnıma doğru tırmanıyor. "Kırbaçlar... kırbaçlar... sopalar... istediğini seç..."

Saçlarından tuttum, başını geri çektim, ta ki inleyene kadar, gözleri benimkilerdeki vahşilikle buluştuğunda genişledi. Parmaklarım yarığını tıkadı, ağzımı kulağına bastırırken boğazımdan bir hırıltı kaçtı.

"...Bu saçmalıkların hiçbirine ihtiyacım olmayacak."

Yedinci Bölüm

Sophie

Parmaklarım çıldırmış gibiydi, Callum Jackson'ın kıyafetlerinin altından geçerken deli gibi titiyorlardı. Karın kasları kaskatı kesilmiş, kapüşonunun altında yanıyordu.

Üstünü yukarı çektim, teni için çaresizdim. Homurdandı, parmaklarını içimden çekerek kapüşonunu ve tişörtünü kafasına geçirdi. Lanet olsun. Muhteşemdi.

Göğsünde çok güzel dövmeler vardı, gergin eti avuçlarıma değiyordu. Üç kafatası birbirine dönüşmüştü, ıssız bir kabile sahnesi, derisinin altındaki kaburgaları işaretliyordu. Diğerleri daha soyuttu, vücudunun her iki yanında kısır çizgiler halinde renk kesikleri vardı. Desenler göbek deliğinin altında birleşiyor ve kalçalarının tonlu V kısmına doğru yayılıyordu. Onun renkli derisinin yanında kendimi sade hissediyordum, gerçekten sade.

Güzel vahşi tatlı ağzını benimkine kenetlediğinde öpücüğü ıslaktı, dağımıktı, beceriksiz dişleri benimkine çarpıyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. Bu *gerçektir*. Dili çok açtı, ağzımı acımadan yağmalıyordu.

Kendini geri çektiğinde dudakları şişmiş, sesi kısılmıştı. "Havalı bir adam değilim. Süslü oyuncaklarım yok.

Sadece benim var." "Sosyetik istemiyorum," diye tısladım.

Başparmağıyla alt dudağımlı okşadı. "Seni yıkmak çok iyi hissettirecek."

Sözleri karşısında nefesim kesildi. Dili sıcak bir şekilde yanağıma değiyor, yüzümü yalayıp geçiyordu. Aşağı doğru ilerledi, tükürüğünün kaygan parlaklığıyla tenimi kaplayarak boynuma kadar indi. Dişleri ısırıldı ve köprücük kemiğimin yumuşak etine bir ısırık batırdığında sırtımı kamburlaştırarak kıvrıldım.

"Ow... Tanrım..."

Başımı geriye çekti, göğsümü ona doğru kaldırdı, acımasız öpücükler aşağıya doğru yöneldi. "Seni işaretleyeceğim. Bunu yapmayı seviyorum."

Ağzını sonuna kadar açtı ve göğsümün sığabildiği kadarını emdi. Çok ateşli görünüyordu, koyu renk gözleri beni tokatlarken hançer gibi keskindi. Çıkardığı sese, zevk dolu homurtularına bayılıyordum. Parmaklarımı saçlarına doladım, ikna etmeye çalıştım.

"Lütfen, daha sert..."

Dişleri nefesimi kesti, o kadar sert sıktı ki oda dönmeye başladı. Dengemi sağlamak için sıkıca tutundum, dudaklarımdan yumuşak küfürler dökülüyordu ama onları doğuracak hava yoktu. Daha sert ısırırken parmakları beni becerdi, acımasız bir ritimle içeri ve dışarı pistonladı. O güzel acının içinde kıvrandım, gözlerimin arkasında ışık parlamaları belirdi.

Dişleri derimde koyu kırmızı izler bıraktı. Acı azalırken parmaklarımı olukların üzerinde gezdirdim ama beni rahat bırakmadı ve saldırısına devam etti. Bacaklarımı açtım, bir yanım Roger gibi yapmasını ve ben çığlık atarken beni parçalamasını umuyordu.

Callum'un gözleri buğulanmıştı, dudakları emmekten şişmişti. "Göğüslerin çok güzel," diye inledi. "Şimdi amına sahip olmalıyım, seni benim olarak işaretlemeliyim."

Beni yatağa doğru iterken klitorisim kıvılcımlandı.

"Zincire ihtiyacım yok," diye hırladı. "Benimle dövüşmeyeceksin."

Kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi, başparmağı orada bıraktığım ince saç çizgisini okşadı. Am dudaklarımı o kadar araladı ki irkildim ve onun incelemesi karşısında gözlerimi kapattım.

"Güzel amcık." Bana gülümsedi. "Büyük dudaklar. Bunu sevdim."

Başparmağını klitorisime bastırdı ve ben çoktan yolu yarılamıştım, çarpmanın etkisiyle yatak çarşaflarını yumrukladım. Dişleri beni kıvrandırdı; beni koyu mor öpücüklerle dağladı, uyluklarım boyunca bir aşk ısırıkları zinciri. Başyapıtını bitirirken ağzının altında kıvranarak bir süre sürüklendim.

"Bir tane kaldı," diye söz verdi. "Taç mücevheri. Acıtacak."

Amımı sertçe öptü, dili klitorisime karşı düz ve ıslaktı, ben iyice yoluma gidene kadar sarsıntılı hareketler yaptı.

"Evet..." Tısladım. "İstiyorum... İhtiyacım var. Buna çok ihtiyacım var..."

Dişlerini sıktığında odayı inlettim, şok ve acı beni ayağa kaldırdı, ama o hazırды, kolları beni yere çarpmaya hazırды. Elleri benimkileri kavramak için yukarı uzandı, ağzı hâlâ zonklayan amıma kilitlenmişti. Çekilirken dudaklarımı gerdi, hassas etim dişlerinin arasında sıkıca tutulmuştu. Canım çok acımişti ve bıraktığında kan ve yırtılmış et parçaları bekleyerek görüntü için gerildim.

Hiçbir şey yoktu, sadece sıcak, zonklayan bir şişlik vardı. Ciddi bir yaralanma olup olmadığını kontrol etmek için kendime dokunduğumda inledim. "Daha önce hiç bir ısırıcıyla birlikte olmadım, böyle değil."

"Seni incitmek istedim, onun olduğu yerde. Onun yerine beni hissetmeni istedim."

Yatakta bana doğru süründü ve ben hazırdım, ona uzanıyordum. Parmaklarım çılgınca kotunun üzerindeydi. "Becer beni," diye tısladım. "Onu içimden çıkar. Lütfen..." Kot pantolonunu indirdim ve siki dikkatimi çekti: uzun, kalın ve

cehennem gibi sertti.

Elimi sikinin üzerinde kavrayınca inledi. Şifonyere baktım, bir lastiğe ulaşana kadar kıpırdandım. Paketi yırtıp aramızda kaydıldık, nemli eller çaresiz ve beceriksizdi. O kadar büyük ve damarlıydı ki, dibinin etrafındaki koyu renkli kıllar birbirine karışmıştı. Dövmeleri aşağıya kadar iniyor, muhteşem sikinin hemen yanında duruyordu.

Bileklerimi tuttu, başımın üstünde sabitledi. Sonra beni becerdi.

Kirli.

Kötü.

Vahşi.

Homurdanıyor, tıslıyor ve ağzımı yalıyor. Gözleri gözlerimdeydi, gece kadar karanlık ve acımasız, gerçekten acımasız. Acıtıyordu.

İyi acıdı. Bana çarparken ağrıyan klitorisim çok sıcak yanıyordu. Boşalmadan önce kendini kaldırdı, g noktamı ezecek kadar açısını değiştirdi. Tanrım, ne yaptığını biliyordu. Onun homurtularına uyarak kendimi kaldırdım, altında sarsıldım.

Bir araya gelmedik ama çok yakındık. Yeterince yakındı.

Yükünü boşaltırken elleri morarmış kalçalarımı kavradı, ben altında ciyaklarken vahşi bir zaferle inledi.

Göğsümün üzerine yığıldı, bitkin ve terden kayganlaşmıştı ve bir köpek gibi nefes nefese kalmıştı.

Parmaklarımla saçlarını okşadım, memelerimdeki sıcak nefesinin

tadını çıkardım. "Lanet olsun Callum, bu çok iyiydi."

"Kanamam var," dedi. "Dişlerimden."

Umurumda değildi.

İstedğimden daha erken yanımdan kalktı, ama ben bunu bir kenara bıraktım, bir havlu kaptım ve su ısıtıcısını çalıştırmak için sersemlemiş bir halde dolaşmaya başladım. Bana katıldığında giyinmişti. Gözleri uzaktı.

"Bir şeyler içmek için mi kalıyorsun?" diye sordum.

Başını salladı. "Gitmem

gerek." "Bu kadar çabuk

mu?"

"Casey yalnız, Vick'in kulübesinde."

"Anlıyorum." Ortam gergindi. Gerçekten çok garipti. Gözleri yerde, uzun süre öylece durdu ve neyi beklediğini anlamam biraz zaman aldı. "Kahretsin! Paran! Tanrım, özür dilerim." Yatak odasına koşup parayı topladım ve o bana bakarken eline tutuşturdum. "Say lütfen. Eksik olmasından nefret ederim."

Gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Bu ne için?" Gülümsedim. "Bunu kesinlikle hak ettin."

Yüz ifadesi karardı. "Sanırım yaptım, evet." Notları cebine sokuşturdu. "Görüşürüz." Lanet olsun.

Ben daha veda bile edemedim gitmişti.

"Tanrım, bebeğim, işleri yarım yamalak yapmıyorsun, değil mi?" Garson kız kahvelerimizi getirirken Raven gülümseyerek sigarasını söndürdü. "Yani Roger dışarıda, Savage içeride mi?"

"Şu anda ikisi de yok," diye homurdandım. "Callum tamamen ortadan kayboldu."

"AWOL mu?" diye sordu, mükemmel kaşlarını kaldırarak.

"Telefonuna cevap vermiyor, arazide de ondan iz yok." İçimi çektim. "Benden vebadan kaçır gibi kaçıyor. Yine de resim yapıyor, iş bu konuda çılgına dönüyor, sırf kontrol altında tutmak için gelecek çeyreğin bütçesini yiyor."

"O iyi mi?"

"Bakım ekibi buna sanat diyemez." Kimse bakmazken işyerinde bastırduğım fotoğraflarla dolu bir zarfı ona uzattım. "Ne düşünüyorsun?"

Resimleri karıştırdı, bazılarının üzerinde bir süre durakladı, gözleri parlıyordu. "Bunları o mu yaptı?" "Hepsini, evet."

"Çocuk yetenekli," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun? Yani, öyle düşünüyorum ama muhtemelen yanlışmışımdır. Bunları kovuşturma için dosyalamam gerekiyordu, *vandalizm*." "Asıl suç *bu* işte. Bunlar inanılmaz." Bana doğru bir fotoğraf çevirdi, en sevdiklerimden biriydi: bir

Çocuk sıçırıyor, uçuşun ortasında, güneşe doğru uzanırken bükülmüş bıçaklarla çevrili. "Çizgilere bak... renklere..." Arka plandaki girdapları işaret etti. "Bu kontrol, boyayı katmanlandırırken gösterdiği özen. Yine de pürüzlü, aceleyle getirilmiş... Belli ki hızla yapılmış. Tutkuyu hissedebiliyorsunuz... ruhu... Bayıldım buna."

Yanaklarımın yandığını hissettim. "Evet,

benim de." "Sanırım Bay Tehlikeli'yi

buldun." "Onu buldum ve kaybettim."

"Eminim gelecektir. Sen ateşli bir piliçsin, omuzlarının üzerinde iyi bir kafa ile günah kadar şımarıksın. Sevilmeyecek ne var?"

Kahvemi yudumladım. "Ben yaşlıyım. O ise genç. Ben ailemin fildişi kulesinde yaşıyorum, o ise sokaklarda... Devam etmeme gerek var mı?" "Yirmi sekiz yaş yaşlı değil, inan bana, buna güveniyorum. Her neyse, bir erkek yaşlı bir kadını sever, eminim onu alıştırmak, ona birkaç numara öğretmek."

"Gerek yok. Etrafta biraz dolaşmış, bu çok açık."

"İyi o zaman?"

Sırıtişımı gizleyemedim. "Sert, çiğ, kirli... ellerini gerçekten iyi kullanıyor."

Fotoğrafları geri verdi. "Bu anlaşıyor."

Gözlerinin içine baktım, kız kıza. "Kahretsin, Raven, aklımı kaçırıyorum. Onu düşünmeden duramıyorum."

"Ezmek çok zor. Belki de hepsi budur."

"Umarım öyledir." Kahvemi bitirdim. "Bu sadece seksle ilgili bir şey. Öyle olmak zorunda. Yani ortak neyimiz olabilir ki?

Onu eve, ailemin yanına götürdüğümü hayal edebiliyor musun? Mülkiyetle ilgili bir etkinlikte onu gezdirdiğimi? Onu Southbank Sanat Merkezi'nin açılışına götürürsem, züppe gösterilerinin içine eder ve ailenin adını lekelersem babamın yüzünü hayal edebiliyorum. Alexandra muhtemelen bayılırdı. Annem muhtemelen ağlardı."

"Hey, bu kadar yeter. Oraya onlardan daha çok ait. O yer sadece lanet bir bina değil, gösterişli ebeveynlerinizin ona ne yatırım yaptığına bakılmaksızın."

Rebecca'nın tutkusuna gülümsedim. Onu Raven olarak seviyorum ama Bex, bohem sanat kraliçesi, olağanüstü dövme sanatçısı olarak daha da çok seviyorum. "Yaptıkların açılışta sergilenecek mi?"

"Hayır. Artık oyundan çıktım, Cara taşındığından beri pek zamanım olmuyor."

"Yazık."

"Pek sayılmaz. Kızın amının tadı çok güzel. Resim yapmayı tercih ederim dersem yalan söylemiş olurum. Zaten dövme işi var, beni meşgul ediyor."

"Cara harika biri. Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

"Bir zamanlar sadece *seksle* ilgili bir şeydi. Yani beni eve, ailesinin yanına nasıl götürebilirdi ki bebeğim?" Rebecca göz kırparak çemkirmesini yumuşattı.

"Tanrım, Bex, özür dilerim. Tam bir züppe gibi konuştum."

"Ailen senin ağzından konuşuyor. Bırak gitsinler bebeğim, bırak gitsinler, senin için yaşasınlar." Konuyu değiştirdim. "Explicit nasıl? Cain nasıl?"

"Yakında geri gel, olur mu? Vahşi yanında olsun ya da olmasın. Hepimiz seni özleyyoruz."

"Cain nasıl, Bex?" Sırıttım. "Cidden, ağzındaki baklayı çıkar. Ben iyiyim."

"Diva ile bir kez daha deniyor. Sen gittiğinden beri birbirlerinin peşindeler. Üzgünüm." "Üzülme," diye güldüm. "Onlar adına mutluyum. Hepsi için... Cat ve Masque için bile."

"Cat ve Masque bile mi?!" Raven'ın ağzı muzip bir çizgi halindeydi, bana bakarken gözleri parlıyordu. "Şaka yapmıyordun, değil mi bebeğim? Çocuk seni gerçekten çok iyi yakalamış."

Lanet olsun ki haklıydı.

Callum

Parayı elden çıkarmaktan hiç bu kadar memnun olmamıştım, o pis parayı Stoney'lere vermekten memnun olduğum kadar.

Elbette mutlu değillerdi. Asla da olmayacaklardı. Ta ki o borç bitene kadar. Üç yüz dolar daha, bir haftalık tüm işim. Boktan küçük paketlerle oradan oraya dalıyor, onları satın alan herhangi bir serseri fahişeye veriyordum. Nefret ediyordum.

Hayatımdan nefret ediyordum.

Seks için para almaktan hepsinden daha çok nefret ederdim.

Almak istemedim ama Stoney'ler bizi köşeye sıkıştırdı ve kıpırdayacak yer bırakmadılar.

Vick minnettardı, biliyorum. Ama bundan daha fazlası vardı. Ben içeri girmeden önce olduğu gibi yine çok çabalıyordu.

Çok yakın oturuyor, gülümsüyordu. Bana Slay'le ne kadar iyi olduğumu, beni ne kadar çok sevdiğini söylüyordu. Bir lağım faresi gibi sıvışıp Case ile birlikte eski King's Road bakım kulübelerinde yatmıştım. Elimde sadece bir yirmilik ve birkaç bozuk parayla yaralarımı sarıyordum. Bir de boyalarım. Her gece resim yapıyordum, tek kaçış yolumdu. Bugünlerde daha fazla risk alıyordum, eski püskü bir iple metrodan sarkıyordum, kalbim küt küt atıyordu. Cebimde bir mektup vardı, her ihtimale karşı. Ona, Sophie Harding'e, Casey'e göz kulak olmasını isteyen bir not. Onu kurtarma evlerinden birine verebilirdi, belki de iyi bir aile bulabilirdi.

Sophie'nin malikane ziyaretlerinde beni aradığını görmüştüm. Gözleri etrafta gezinir, hiçbir yere çıkmayan sokaklara yönelirdi. Hatta Vicki'nin evinin etrafını kontrol edişini, cesur bir kafayla çitin üzerinden bahçeye çıkışını bile izlemiştim. Gözden uzakta, bir adım öndeydim. Sadece izledim. O da birkaç farklı numaradan aramayı denemişti. Cevap vermemişti. Çok utanmıştı. Kızgındı da.

Stoney'ler birkaç gün içinde yine peşime düşecek, bende olmayan bir taksiti daha isteyeceklerdi. Jack Willis'ten bir seksenlik alacağım vardı, ancak yüzümü gösterecek kadar. Bir dahaki sefere morarmış bir gözle, belki de ezilmiş birkaç kaburgayla kaçacaktım. Siktir et, artık kimin umurundaydı ki?

Cuma öğleden sonra sert vurdu. Son yaptığım duvar resminden sonra boyalarım bitmişti, siyah temizlenmişti ve kırmızı da çok geride kalmamıştı. Daha fazla almak için para yok, görünürde umut da yok. Boyalarımı Vicki annesindeyken onun

kulübesine sakladım, sonra da yirmiliğimi kırdım.

ucuz bir şişe votka ve Case için bir teneke yemek. Sophie Harding beynimin etrafında dönüp duran lanet bir kâbustu. Yumuşak sarı saçları, güzel gözleri. O kadar temiz kokuyordu ki. Küçük tatlı amcığı benim için o kadar ıslaktı ki. Sanki bir şey ifade ediyormuşum gibi adımları haykırmıştı. Sanki *biriymişim gibi*. Yanılıyordu. Hem de çok yanılmıştı. Parayı ondan alarak bunun bedelini ödeyecektim. Son onluğumla bir günlük metro bileti aldım ve Islington yolundan Baker Road'a yöneldim. Konut ofisinin orada olduğunu biliyordum. Annem küçükken beni yeterince sürüklemişti, kira, yardımlar ve lanet olası komşular hakkında söylenip durmuştu. Yeterince kolay buldum, gözümü dört açmak için karşıdaki ayakkabı dükkânının gölgesine girdim. Sadece onu görmek istiyordum, hepsi bu. Bir süre onu izlemek.

Case yerleşti, ben votkamı içerken ayaklarımın dibinde dinleniyordu. Konutlar bugünlük kapandığında neredeyse bitirmiştım, çok sık giyinmiş bir şekilde dışarı döküldüklerinde gözden uzak kaldım. Sophie de onların arasındaydı, giderken gülüyor ve gülümsüyordu. Bir grup yolun aşağısındaki Bay Leaf Inn adlı barda durdu. Pencereden onu izledim; konuşmasını, gülümsemesini izledim.

Mutlu görünüyordu. Güzeldi. Cuma gecesi dışarıda onu bekleyen ucubeden habersiz, normal bir kadın. Kül tablalarını karıştırdım, bir sürü uyuz artığı içtim. Tütünüm kırıntılara kadar düşmüştü, kağıtlar da neredeyse bitmişti. Birkaç iğrenç sigarayı daha sonra içmek üzere cebime koydum ve ondan önce çıkıp caddenin karşısına geçerek gidişini izlemeye koyuldum. Dışarı çıktığında hava kararmıştı, metro istasyonuna doğru yalpalayarak ilerliyordu. Mesafemi koruyarak Casey'ye mızımızlanmayı kesmesini söyledim ve yol boyunca onu takip ettim. Canary Wharf'ta indi. Burayı duymuştum. Binalar çok çılgındı, uzun camdan uzay kuleleri gibi. Demek buralıydı. Düşündüğümden daha zengindi, paradan yapılmıştı. Bu düşünce beni öfkелendirdi ve öfkeyle aradaki mesafeyi kapattım. Beni duymadan önce Casey'yi duydu, sızlanmasının sesiyle döndü ve kollarına yapıştığımda kendini bana karşı buldu. Geri çekildi, şok oldu, onu en yakın binanın yanından aşağı çekerken ciyakladı, onu duvara çarparken köpekler etrafımızda zıpladı.

Kızgın, öfkeli ve korkmuş görünüyordu. "Burada ne halt ediyorsun?!" "Seni takip ettim," diye homurdandım. "Beni takip mi ettin? Neden?" Omuz silktilim. "Bilmiyorum." "Telefonuna cevap verebilirdin ya da ne bileyim, benden kaçmayı bırakabilirdin." Sinirlendiğinde ağzı çok güzel oluyordu. Parmaklarımla yanaklarını kavradım ve güzel dudaklarını sıkarak somurtmasını sağladım. "Dışarıda tek başınayken dikkatli olmalısın." "Genelde takip edilmem. Burası East Veil değil Callum."

"Geldiğin yer burası mı, zengin kız?" "Dairemi ailemden kiraladım. Sadece birkaç yıldır burada yaşıyorum." "Güzel zengin anne ve baba prenseslerine göz kulak oluyor." Gözleri kısıldı. "Öyle bir şey değil." "Senin gibi zengin bir kızın East Veil'de ne işi var? Biraz sertlikten hoşlanıyorsun, değil mi? Kendini iyi hissetmek için kirli, sert bir alete mi ihtiyacın var?"

Beni itmeye çalıştı ama ben kımlıdamadım. "Sen sarhoşsun." "Ne olmuş yani?" "Bu kadar götlük yapma. Ben paralı bir aileden geliyorum. Güzel bir dairem var, amına koyayım Callum." "Bunun için bana para ödemek hoşuna gitti mi?" Alay ettim. "Umarım sikim paraya değmiştir." Beni tekrar itti, bu sefer daha sertti. "Senin için bu muydu? Lanet olası bir iş mi?" "*Senin* için buydu," diye hırladım. "Tabii ki değildi. Roger'la yaptığın şey için sana para ödüyordum, *zamanın için*." "İstemedim!" Gürledim. Şok içinde bana baktı. "Neden aldın o zaman?" diye tersledi. "Nazik olmaya çalışıyordum. Madem bu kadar alındım, neden söylemedin?"

"İhtiyacım vardı," diye tükürdüm. "Senin pis parana ihtiyacım vardı! Siktir git, zengin kız!" O uyuz sigaralardan birini almak için çabalayarak ve arkamdan seslenme çabalarını görmezden gelerek uzaklaştım. Çok uzaklaşmamıştım ki Case'in gelmediğini fark ettim. Hâlâ Sophie'nin yanındaydı ve kulaklarını kaşıyordu. Onu yakalamak için geri döndüm ama Sophie onu göndermedi. "Hıyarlık ediyorsun," dedi. "Senden uzak durmayacağım, sana çocuk eldivenleriyle davranmayacağım. Eğer bir sorun varsa söyle, koca bir pislik gibi suratını asıp gitme."

"Satın alınmaktan hoşlanmıyorum." "Görmezden gelinmekten hoşlanmıyorum." "İkimiz de boku yedik o zaman, değil mi?" İç çekti. "Öyle görünüyor." Gözlerini devirdi. "Ben orada yaşıyorum. Neden içeri girip bunu düzgünce konuşmuyoruz?"

"Konuşmak mı?"

"Konuş, seviş, her neyse. Merak etme, bu sefer sana kahve bile ikram etmeyeceğim." Ona doğru bastırdım. "Burası bana göre bir yer değil, ben buraya ait değilim." "Ben de öyle," dedi.

"Nereye aitsin o zaman?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun? Cidden mi?"

Başımı salladım. "Yine de para almayacağım. İstemiyorum."

"Burası benim için bir şey ifade etmiyor, sadece güzel bir daire, iş için kullanışlı." Kapüşonuma uzandı, soğuk elleri içine gömüldü. "Eğer ciddiysen yarın benimle buluş. Bu sefer para yok, sadece istediğin için."

Bunu tarttım, içki beynimi yavaşlatıyordu. "Nereye?"

"Soho. Tottenham Court Road İstasyonu'nda buluşalım. Saat 11'de."

"Giyecek bir şeyim yok."

"Ben olsam bu konuda endişelenmezdim," diye sırtıttı. "İhtiyacın olmayacak."

Sekizinci Bölüm

Sophie

Explicit'i fark ettiğimden çok daha fazla özlemiş, duygusal dengemdeki önemini hafife almıştım. Cuma gecesi iş içkileri bu noktayı daha da pekiştirmişti. Vanilyalı meslektaşlarımla gülmek çaba gerektiriyordu, çok fazla konsantrasyon gerektiriyordu. Kalabalıktan biri olmak için elimden geleni yaptım, ama onlar benim için hiçbir şey ifade etmeyen çok fazla şeyle ilgileniyorlardı; dedikodu, moda ve televizyonda ne olduğu. Verecek sikim kalmamıştı, bunun yerine ucube gösterisi arkadaşlarımla, halkımın kucaklamasını arzuluyordum. İçimde bir heyecan, yeniden canlanan bir beklenti vardı.

Sadece bu sefer farklı olacaktı.

Elimden geleni yapmıştım. Şeffaf dantel mini elbisenin altına saten iç çamaşırı. Dirsek hizasında siyah kadife eldivenler. Bu sefer çorap yoktu, sadece bot vardı. Dize kadar inen deri topuklu, o kadar yüksekti ki kendimi güvende hissetmiyordum. Bu his hoşuma gitmişti.

Hepsini uzun bir hırkanın altına saklamıştım. Gerdanlığım beni ele veren tek şeydi, O-halkası bilen herkes için açık bir işaretti.

Callum Jackson'ın haberi varmış gibi görünmüyordu. Metrodan indiğimde beni bekliyordu, üzerinde onu daha önce hiç görmediğim siyah bir kot pantolon ve marka kapüşonlu sweatshirt vardı. Onu kontrol ettim ve onaylarcasına başımı salladım.

"Yapabileceğimin en iyisi," diye homurdandı. "Başka bir şeyim yok." "Harika görünüyorsun."

İltifata karşılık vermedi. "Beni nereye götürüyorsun? Eş değiştirilen bir yere falan mı? Eğer senin olayın buysa, yaşlı pumalarla takılmam."

"Göreceksin."

Soho'ya kadar beni takip etti, gözleri her gölgeyi tararken omuzları kamburlaşmıştı. Explicit'in çift ahşap kapısı sokaktan görünmüyordu, içeride bekleyen çılgınlık hakkında hiçbir ipucu yoktu. Kapılar açılırken elimi Callum'un koluna koydum ve güvenlik görevlilerine her zamanki gibi gülümseyerek hoş geldiniz dedim. Gözlerini misafirime diktiler ama 'iyi akşamlar'dan başka bir şey söylemeden geçmemize izin verdiler.

Callum biz gözden kaybolana kadar gözlerini onlardan ayırmadı, kasları kıyafetlerinin altında hissedebileceğim kadar gergindi. "Ben burada Missy'yim," dedim. "Hepimiz bir kulüp adı kullanıyoruz."

Koyu renk gözleri delindi. "Neden?"

"Mahremiyet... atmosfer... bazı insanlar ayrı bir kişiliğin cazibesini sever." Hırkamı resepsiyondaki metal çivili kıza uzattım ve vahşinin bir adım geri çekilmesini izledim. Kıyafet başarısı. "Bir isim seç Callum, herhangi bir isim..."

Yutkundu, gözleri külotumun çizgisindeydi. "Ben neysem oyum. Süslü isimlerin hiçbir önemi yok." "Seni bir Blake, bir Wraith ya da bir Steel olarak hayal etmiştim..."

"Seni olduğun gibi seviyorum. Aptal isimler umurumda değil."

Bu beni yerime oturttu, tek umudum yukarıdaki ivmeyi devam ettirmesiydi.

Explicit kalabalığı tüm gücüyle dışarıdaydı. Bir an barda yüksek bir tabureye tünemiş, Cara'nın poposunda sahiplenici bir eli olan Rebecca'ya -*Mistress* Raven'a- baktım. Tyson ve Trixie, Çavuş, Lilith ve Devon'la birlikte gülüyorlardı.

"Bu insanları tanıyorsun, değil mi?" Callum homurdandı.

Başımı salladım. "İki yıldır geliyorum, hemen hemen herkesi tanıyorum."

"Burada ne boklar dönüyor?"

"Burası bir BDSM kulübü. Burası ana kat, takılmanın çoğunun gerçekleştiği yer. Çiftler kalabalık için çılmak isterse ana sahne biraz hareketleniyor. Arkada bir dinlenme odası var ama aslında o kadar da sakın değil." Uzak köşeyi işaret ettim.

"Tuvaletler şu tarafta, erkekler, kadınlar ve herkes için. Ama dikkatli olun... orada da ıslak bir oda var ama oraya girmenizi tavsiye etmem."

"Neden olmasın? İnsanlar çıplak mı?"

"İnsanlar buranın hemen her yerinde çıplak," diye güldüm. "Ama ıslak oda tamamen başka bir şey. Çiş oyunu için popüler."

"Çiş oyunu" mu? Gerçek çiş gibi mi? Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Masque'ın anıları duyularıma hücum etti, onun iğrenç zevkleri zihnimde dans ediyordu. "Pek bana göre değil."

Gerçi buradaki bazı insanlar bundan hoşlanıyor."

"Çantan ne?" diye sordu, gözleri hâlâ ıslak odanın olduğu yöne sabitlenmişti.

"Sahnelerde oynamayı seviyorum, genel acı oyunu, bunun gibi şeyler. Sol tarafta oyun odaları var. Ekipmanlarla dolu; raflar, banklar ve askı kancaları, bu tür şeyler. İnsanlar bunları çiftler ya da gruplar halinde, nasıl isterlerse öyle kullanıyorlar. Odaların çoğu halka açık. Pencereleleri var, böylece oynayabilir ya da izleyebilir, insanlar eşlik etmek isterse bazen siz de katılabilirsiniz. Dördüncü oyun odası özel, kulüpteki tek özel alan. İsterseniz oradan başlayabiliriz? Daha sonra yani."

Dikkatini çekmiştim. "Sevişmemizi mi istiyorsun?"

Burada mı?" "Ben de senin yapacağını
umuyordum."

"Kahretsın." Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım."

Risk alarak yaklaştım ve bir kolumu beline doladım. "Beni burada becermeni istiyorum Callum, burası benim yerim. Ben buraya aidim."

Bunu tartıyordu, hissedebiliyordum. Kolu omzuma indi, parmakları tenimde geziniyordu. "Nasıl gideceğimize bakalım, tamam mı? Seni becermek istiyorum, sadece burası konusunda emin değilim."

Gülümsedim. "Aceleye gerek yok. Sizi tanıştıralım."

Kulübe doğru ilerledim, tanıdık ambiyansı içime çektim. Masque'tan iz yoktu. Cain ya da Diva'dan da iz yoktu ama Explicit açısından gece henüz yeni başlıyordu. Bizi bara götürmeden önce bir nefes aldım. Neon ışıkları herkese elektrik mavisi bir parıltı veriyor, fetiş kıyafetleri içinde daha da çarpıcı görünmelerini sağlıyordu. Cara Rebecca'yı dürttü ve Rebecca gülümseyerek taburesinde döndü. Her zamanki gibi harika görünüyordu, kırmızı-siyah buklelerden oluşan çılgın bir yele sırtından aşağıya doğru yuvarlanıyordu, gözlerinin etrafındaki kedi fiske kalem dolu ve karanlıktı.

"Bebeğim!" diyerek beni kendine çekti ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Geldiğine çok sevindim." "Bu Callum," diye gülümsedim, tanıştırmak için kenara çekildim.

Gülümsemesi çekincesiz, sıcaktı. "Ben Raven, senin hakkında çok şey duydum." Cara'yı kendine çekti. "Ve bu küçük fingerdek de kız arkadaşım Cara. Gelebilmene sevindim. Missy çok uzun zamandır yok."

Elini uzattı, parlak kırmızı tırnakları havada duruyordu. Callum isteksizce elini tuttu ve ellerini tekrar ceplerine sokmadan önce sertçe sıktı. Gözlerinin Raven'ın kollarında gezindiğini gördüm. Bileğinden omzuna kadar mürekkeple boyanmıştı; kuşlar, çiçekler ve parlak renkli yıldızlardan oluşan girdaplar dikkat çekmek için yarışlıyordu.

"Güzel dövmeleler," dedi.

"Teşekkürler. Camden'da bir stüdyoda çalışıyorum, Black Hearts. Eski sevgilim Jaz işletiyor orayı."

"Sanatçı mısın?" Gözlerinin daha önce hiç görmediğim bir şekilde parladığını izledim. Midemi bulandırdı. "Parmaklarımda boya kalem tutabilecek kadar büyüdüğümde beri. Deriden önce tuval, gerçi şimdi çoğunlukla deri." "Resim yapıyorum. Sokak resimleri."

"İtibarınız sizden önce geliyor," diye sırtıttı. "Ben de biraz bu işlerin içindeyim. Yazları Camden'da sokak sanatı turları düzenliyorum. Gerçi senin yaptığın işlerin yanında pek bir şey sayılmaz."

Sanki karşısında kanatları çıkmış gibi ona baktı. "Eşyalarımı gördün mü?"

Bana doğru başını salladı. "Missy bana gösterdi. Yeteneklisin evlat. Güneşli bıçaklara bayıldım, cidden harikaydı."

Yere baktı, yıpranmış spor ayakkabılarına sürtündü. "Genelde kimse bu konuda pek bir şey söylemez."

"O zaman yanlış insanlarla takılıyorsun, bebeğim." Raven'ın gözleri çok sıcak, çok samimiydi. Yanımdaki adamla ilgilenme şekli, tereddüt etmeden ya da endişelenmeden bileğini kavraması karşısında biraz öldüm. "Sen bir sanatçısın, evlat, eğer bir sanatçı varsa. Buna inan."

"Sadece ne hissediyorsam onu çiziyorum."

"İşinin ruhu var, bebeğim. Güzel bir ruh."

Ona bir içki ikram etmek istedim ama milyonlarca kilometre uzaktaydı. "Kendi mürekkebimi tasarladım." Üstünü sadece birkaç santim yukarı çekti ve kalçalarının üzerinde ona çukur gözlü bir yüz gösterdi. "İyi olup olmadığını bilmiyorum. Sadece çizdim."

Kaşlarını kaldırdı ve elini uzattı. "İzin verir misiniz?" Başını salladı ve kadın karnını açarken ayakkabılarına baktı. "Lanet olsun, evlat. Stüdyoda olmalıydın. Eğer değilsen bu tam bir rezalet." Raven'ın benim adıma onu rahatlatmak için kibarlık yapıp yapmadığını düşündüm ama ağzının yapısı son derece ciddiydi. Elini çantasına attı ve sigarasını çıkardı. "Sigara mı içiyorsun?"

Başını salladı. "Evet."

"O zaman sana balkonu göstereyim. Missy içkileri getirebilir." Geçerken bana göz kırptı ve havada sadece eski bir zehir izi bıraktı. Vahşinin onu takip edişini izledim, sanki onu kurtuluşa götüren Musa'yı gibi peşinden geliyordu. Kıskançlık içimi kemirdi ama onu boğarak öldürdüm. O lanet olası Raven'dı, *Raven*, evrendeki herkes için harika olan *arkadaşım Raven*.

Cara yanıma yaklaştı, çikolata kahvesi gözleri gülümsüyordu. "Onun sanatının gerçek olduğunu söylüyor. Günlerdir, yataкта bile ondan bahsedip duruyor."

"Callum hakkında mı?" Dört votka ve kola sipariş ettim, duble.

"Evet. Çalışmalarını örtbas etmelerinden şikayetçi. Sansür konusunda nasıl olduğunu bilirsin."

Gülümsedim. "Sanatın düzen tarafından bastırılması. Biliyorum. Ailemle tanıştığı güne pişman olacağım, babamın kıcını yırtmak isteyecek. Southbank Sanat Köyü'ne yaklaşımı onu pek etkilemeyecek."

Cara'nın gözleri parladı. "Benimkiyle tanıştığı güne pişman oldum. Babama yeni bir göt deliği açmak istiyordu ve bu oldukça karşılıklıydı." "Anladığım kadarıyla ailen de bu müessesenin bir parçası?"

"Çok iyi durumdalar, evet. Sözleşmeli avukatlar, kendi firmaları var." Suratını astı. "Benim de onlardan biri olmamı istediler." "Ve sen olmadın mı?"

Sırtıttı. "Tabii ki hayır. Dansçı olmak istiyordum. Şimdi çocuklara bale öğretiyorum, sanırım müfredat dışı derslerime yaptıkları yatırım

Faaliyetlerin karşılığını aldılar ama istedikleri gibi değil." "Kariyer seçiminizden pek memnun değiller mi?"

Votkasını aldı, neon pembe bir pipetle karıştırdı. Sevimliydi, gerçekten çok sevimliydi, soruma gülümserken ayağını taburesine vuruyordu. "Başka hangi dansla uzmanlaştığımı bilseler çok daha mutlu olurlardı."

Gülümsedim. "Ailem yaptığım işten nefret ediyor. Hiçbir beklentisi olmayan anlamsız, boktan bir iş olduğunu düşünüyorlar."

Kardeşçe bir dayanışmayla omzumu okşadı. "Ailenin hayal kırıklığı olmak gibisi yok, değil mi? Yine de bunu değiştirmezdin. Hayat kalbinin sesini dinlemektir, değil mi? Biz ucubeleri kirli, kötü ve yanlış tarafa çekse bile."

Kadehimi kaldırdım, kalbim zaten yüksek sesle ve net bir şekilde çağırıyordu. Dışarıdaki balkondaki pis, kötü vahşiye çağırıyordu. "Buna içerim amına koyayım."

Callum

Daha önce hiç Raven gibi bir kadın görmemiştim. Bu dünyaya ait olduğunu biliyormuş gibi, bir yeri, bir amacı varmış gibi yürüyordu. East Veil'de böyle bir şey görmemiştim. Oradaki herkes her zaman pislüğün içinde, başı eğik, dolandırarak bir sonraki anlaşılmayı arar. Raven öyle değildi, o farklıydı.

Bizi balkona götürdü. Bomboştı; boş bir avludan başka bir şeye bakmayan gösterişli bir çatı terasından ibaretti. Dışarı, süslü ışıkları, süslü koltukları ve süslü tuhaf insanlarıyla içerisi kadar lüks değildi. Raven bana bir sigara verdi, siyahtı, parlak altın bir kutudan çıkmıştı, off-license'de satılanlara hiç benzemiyordu. Teşekkür ettim ve onunla birlikte yaktım, ağzının nasıl hareket ettiğine baktım. Gözleri üzerimdeydi, beni tamamen içine alıyordu ama yargılayıcı bir yanı yoktu, meydan okumuyordu.

"Ne zamandır resim yapıyorsun, evlat?"

Ben farkına bile varmadan ağzım hareket ediyordu. "Uzun zaman oldu. Küçük bir çocukken Jimmy diye bir adamla tanıştım. Sokakta resim yapardı. Yaptıklarına bayılırdım, onu her yerde takip eder, izlerdim. Muhtemelen tam bir baş belasıydı." Sırıttım. "Bir kere denememe izin verdi, o kadar. Müptelası oldum."

"Bölge gibisi yok, değil mi? Kendini bulmak ve ilham perisinin seni alıp götürmesine izin vermek." "Beni doğru hissettiren tek şey." Gözlerimi kaçırdım, kendimi aptal gibi hissediyordum. Sanki çok fazla şey söylemişim.

Bir adım daha yaklaştı. "Anlıyorum evlat. Sanat uzun bir süre benim de tek şeyimdi. Ruhum varmış gibi hissettiren tek şey. Dünya çok karanlıktı ama elimde fırça varken bunun bir önemi yoktu. Acımı tuvale akıtmak gibiydi, anlıyor musunuz? Bir arınma."

Kalbim çarpmaya başladı, ağzım nemlendi. "Evet. Aynen böyle."

"Bir yeteneğiniz var. Diğer insanların göremediklerini, grinin ardındaki ritmi, karanlıktaki rengi görüyorsun. Burada olanı alıyorsun." Parmağını kalbimin üzerine koydu. "Ve onu dünya için ortaya koyuyorsun. Zamana bıraktığın iz. Ruhunun damgası.

Bu yüzden buradasınız."

"İnsanlar bunun akılsızca bir saçmalık olduğunu söylüyor. İşin içine girer girmez silip atıyorlar."

"İnsanlar cahil pisliklerdir. Kendi türünü bulmalısın bebeğim, yoksa denizde kaybolmuş bir gemi olursun." "Şimdiye kadar çoğunlukla göt herifleri, kalleşleri ve yalancıları buldum. Bir de köpeğim Casey'i."

"Yanlış yere bakıyorsun evlat. East Veil'i biliyorum. Onun gibi yerleri bilirim. Croydon'da büyüdüm, Kenny Estate'de. Duydun mu?"

Orayı duymuştum, çete merkezi. Stoney'ler bile oraya gitmeye cesaret edemezdi. "Evet. Yeterince duydum."

"Dünyadaki yerini bilmeyen yalnız bir genç ucube için en iyi ortam değildi. Bazı kavgalar yaşadım ama diğer taraftan çıktım."

"Nasıl?" Baktığımı biliyordum ama duramıyordum. Çoğu insan böyle baktığımda irkilir, gözlerini kaçırır ama Raven öyle değildi. O da bana baktı.

"Şansım yaver gitti. Gençlik sanatına katıldım, şehirde galerisi olan bir adamla tanıştım, işlerimi beğendi. Bana koçluk yaptı, bir adım öne çıkmamı sağladı ve asla arkama bakmadım." Uzun bir nefes aldı ve mükemmel bir duman halkası üfledi. "Birkaç yıl sonra kız arkadaşım Jaz ile tanıştım ve o beni dövme işine soktu. Bir başka şans daha. Şimdi hâlâ arkadaşız, ona çok şey borçluyum."

"Hiç şanslı olmadım. Bir altın kuyusuna atlayabilir ve başka bir pislüğün bokunu tutarak çıkabilirdim."

"Sanırım şansın dönüyor, evlat." Bileğimi tekrar sıktı ve bu iyi hissettirdi. "Missy iyi bir kız. Sadık, akıllı ve nazik. Biraz sapık ama bu da bizim gibiler için normal." Gülüşü kıkırdama gibiydi. Bu ona gerçekten çok yakışıyordu. "Buraya alırsan. Eğer burada kalmayı planlıyorsan yani. Bize bir şans ver, biz de sana bir şans verelim. Biz iyi bir kalabalığız."

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. "O kırbaçlarla falan uğraşırken kendimi aptal gibi hissediyorum. Beni yanlış

anlama, sert severim. Sert oynamayı seviyorum. Bu benim kanımda var. Sadece nasıl bir araya getireceğimi bilmiyorum, onu da mahvetmek istemiyorum."

"Şiddet vardır ve şiddet vardır, bebeğim. Motivasyona bağlı." Sigarasını söndürdü ve bana

Bir tane daha. Minnettarlıkla aldım. "Burada yaptığımız şey öfke, hiddet ya da aşırıya kaçan şiddet değil. BDSM yargılamasız cinselliktir. Güvenli, akli başında ve tamamen rızaya dayalı oynuyoruz. Birbirimizi de kollarız."

Ayakkabılarımı yere sürttüm. "Sophie sana benden bahsetti mi? Ben diğer insanlar gibi değilim. Annem kötü kanlı olduğumu söylüyor. Çabuk sinirlenirmişim ve beynimden önce yumruklarımı kullanırmışım. Beni hayatta tuttu. Sophie gibi birinin benim gibi birinde ne bulduğunu bilmiyorum."

"Sende ruh görüyor, bebeğim. Ben de görüyorum."

"Onda bir şeyler görüyorum. Daha önce onun gibi biriyle hiç karşılaşmadım." Başka tarafa baktım. "Genelde pek konuşkan biri değilimdir. Neden birden ağızım açık kaldı bilmiyorum."

"Konuşmak iyidir, tadını çıkar." Tekrar kapıya doğru baktı. "Söylesene, belki bir gün Doğu Peçe'ye bir yolculuk yapmam gerekecek, çalışmalarına bir göz atarım."

Sakin kalmaya çalıştım. "Ses, evet. Henüz ulaşmadıkları bir miktar kaldı. Bugünlerde daha da yükseliyor."

"Onları görmek isterim."

"Bazılarını kaçıramazsın." Sigaramın iki ucunu da kül tablasına bıraktım ve ellerimi tekrar ceplerime gömdüm. "Sophie için burayı bir deneyeceğim."

"İyi seçim." Gözleri gece gökyüzü gibi ıslık ıslık. Hatırlamaya çalıştım, böylece bir gün onun resmini yapabilirdim. "İçeri girsek iyi olacak, nerede olduğumuzu merak edecekler."

"Evet."

Kapıyı açmaya gittim ama çoktan bize doğru sallanmaya başlamıştı. Geri adım attım, içgüdüsel olarak adrenalinim yükselmışti, yolumuza çıkan devasa orospu çocuğuyla aramda biraz boşluk açtım. Raven'ın ciyaklamasını duydum ve belaya hazırlandım ama bu o tür bir ciyaklama değildi.

Dışarı adımını atar atmaz adama doğru uçu ve onu yerden kaldıran kocaman kolların arasına atladı. Adam bir maske takıyordu, koyu renkli deri bir şey yüzünün büyük kısmını kaplıyordu. O da yarı çıplaktı, kanlı bir gladyatör gibiydi, kasları yırtılmış ve bronzlaşmıştı, göğsünün her tarafında kocaman bir mürekkep parçası vardı.

Tam bir canavardı.

Ve bana doğru geliyordu.

"Masque!" Raven ciyakladı. "Geleceğini düşünmemiştim bebeğim. Çok geç kaldın." Raven'ın kollarından kurtuldu ve onu birkaç adım öteye sürükledi. "Bu Callum. Missy ile birlikte burada. Harika bir mürekkebi var, kendi tasarladı."

Koca herif tüylerini diken diken etti, ensemdeki tüyleri diken diken etti. Sert görünüyordu ama Stoney'ler, ben ya da Tyler Jones gibi değil. Bir bar kavgasına bile terlemeden girecekmiş gibi görünüyordu. Hesaplı ve sert. Sert ama öfkeli değil. Açıklaması zor.

Aklımı başıma toplamam gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyordum ki gülümsedi ve elini

uzattı. "Missy iyi bir kız, misafir statüsü için tebrikler."

Elini tuttum. Onun geri kalanı gibi sertti. "Şerefe."

"Sevgili Kuzgunumuzdan böyle iltifatlar aldığına göre iyi bir mürekkebin olmalı. Kendisi de oldukça yetenekli." Onu daha iyi görebileceğim balkon ışığına doğru bir adım attı. "Benimkini de o tasarladı."

Dövmesi harikaydı. Kocaman siyah bir canavar, biraz ejderhaya benziyordu ama iki başlıydı. Sırtının etrafında kıvrılıyor, neredeyse kalçalarına kadar iniyordu. "Çok havalı bir dövme, dostum."

"Chimera. Tek vücut, iki canavar. Benimle rezonansa giriyor." Menteşeleri üzerinde gıcırdayan kapıya geri döndü. Bir kız onu takip etti, uzun boylu ve güzeldi. Uzun siyah saçları ve hayatımda gördüğüm en çılgın yeşil gözleri vardı. Vaşak gibi bir şeye benziyordu. Raven bir çığlık daha attı, sonra daha fazla sarıldı, daha fazla öptü, bronzluğu hakkında fişkırdı. Canavar dikkatini tekrar bana çevirdi. "Üzgünüm, daha yeni döndük. Tatil."

Yeşil gözler ona doğru yöneldi, zarif bir kolu onunkinin arasından geçirdi. "Hey.

Bu kim?" "Missy'nin misafiri."

Ona bakışları tüylerini diken diken etti. Güzel gözleri kocaman açılmıştı, sanki karşısında Tanrı varmış gibi gülümsüyordu. Elini uzattı ve ben de dikkatle tuttum. "Ben Cat. Tanıştığımıza memnun oldum."

İsmimi anladım. "Callum."

"Yeni bir yüz görmek her zaman güzeldir," diye gülümsedi. "Özellikle de güzel bir tanesini."

İyi ki hava yarı karanlıktı da beni yanarken görmedi. "Sende de mürekkep var mı?" Söyleyecek bir şeyler düşünürken sordum.

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Raven üzerinde çalışıyor."

"Mürekkeple çok ateşli görünürdün bebeğim," dedi Raven. "Ve sandalyemde bunu yaparken de çok ateşli." "Hiç sorma," diye sırtı Cat. "Masque ve Raven en mahrem yerlerimi süslemek için komple kuruyorlar."

"Evet, öyleyiz," dedi Masque. "Callum, bir süre sonra küçük şovumuza göz atman gerekecek. Cat'e dövmelerin yakışıp yakışmayacağı konusunda fikir verebilirsin. Bir fikir oluşturmak için onu yeterince göreceksin, bu kesin."

Adamın sözleri karşısında kendinden geçmiş gibiydi, başı dönüyordu. Adamın onu böyle davranmaya itecek ne gibi becerileri olduğunu merak ettim.

Muhtemelen steroidli bir eşek gibi asılmıştır. "Hangi gösteri?" diye sordum.

"Ana sahnede," diye açıkladı Raven. "Oldukça göz açıcı." Bana göz kırptı ve midem bir tuhaf oldu. "Sonra görüşecek miyiz?" Masque sordu. "Sahneden sonra mı?"

Lanet sahnenin ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Pek sayılmaz. Yine de omuz silktim. "Evet, muhtemelen. Buralarda olacağım." "O zaman seni yakalarız, şu mürekkep hakkında biraz daha sohbet ederiz," dedi. Gidişini izledim, kız arkadaşının sanki gerçekten ona aitmiş gibi onun yanında eriyişini izledim. Raven'ın elini koluma atmasıyla irkildim ama bana sadece bir sigara daha uzatıyordu.

"Masque ve Cat," dedi. "Oldukça iyi bir çiftler." "Öyle görünüyorlar."

"O iyi biri. İşini biliyor, kendini nasıl kontrol edeceğini biliyor." "Hades'e girse bile terlemeyecek gibi görünüyor."

"Ondan hoşlanacaksın," dedi. "Ve tanıman için iyi bir insan olacak, oldukça aydınlatıcı." "Öyle mi? Nasıl yani?"

Başını salladı, gözleri yine parlıyordu. "Göreceksin, bebeğim. Göreceksin."

Dokuzuncu Bölüm

Sophie

"İyi seçim. Delikanlının kesinlikle potansiyeli var."

Vücudum içgüdüsel olarak sıçradı, kalp atış hızım bir ya da yirmi vites yükseldi. Masque her zamankinden daha Tanrısal görünüyordu. Kasları güneşin öptüğü bronz rengini almış, teni o kadar gerilmişti ki satenin altında çelik gibi dalgalanıyordu. Göğsündeki canavarın koyu çizgileri beni çağırıyor, hayranlık uyandırıyor. Tokat atmadan önce gözlerimi kaçırdım, onun yerine maskesinin arkasındaki gölgeli havuzlara baktım. Adamın ağzının benimkinin üzerinde olduğu anıları bir kenara ittim. Üzerimde. Her yerimde. Beni parçalara ayırdığı, acının tadına doymak bilmeyen açgözlü dilinin içime doğru ilerlediği anıları bir kenara ittim.

Masque barda yanıma doğru eğildi, iki büyük kırmızı şarap ve bir bardak su sipariş etti. İçten içe gülümsedim, kirli zihninin nasıl çalıştığını tam olarak biliyordum. Teklif etmek için döndü ama ben taze votkamı gösterip gülümseyerek teşekkür ettim. Masque içkilerini alıp gitmedi, sadece bana baktı ve cevabımı bekledi.

"Callum'la tanıştın o zaman?"

"Raven ondan hoşlanmış gibi görünüyor."

"Evet, öyle."

"Peki ya sen, Missy? Sen de bir parlaklık hissediyor musun?"

"Bundan emin değilim Masque." Durakladım ama o boşluğu doldurmadı. Bunu nadiren yapar. "Bu çok yeni, biz çok farklıyız.

Ve o genç... ve ben değilim." "Soruma cevap vermedin."

Kızardığımı hissettim. "*Size karşı genelde böyle davranırım* Bay Kaçamak. Tatiliniz nasıl geçti?"

"Mükemmeldi. Teşekkür ederim." Kanlı ilgisi derimi yakıp geçti. "Delikanlı sana kötü davranıyor."

"Bunu nereden biliyorsun? Sadece yirmi dakikadır balkonda. Onu zincire mi vurdunuz? İtiraf edene kadar dövdünüz mü?"

"Belki o tarafa sallansaydım olurdu," diye gülümsedi, pis bir gülümsemeydi bu. "Bu hoşuna gider miydi, Missy? Bu fikir seni ıslatıyor mu?" Hafifçe güldü. "İtiraf etmeye zorlamama gerek yoktu, durum çok açık. Burada rahatsız, sinirli ama yine de kalıyor."

"Ve?"

"Bunun bir nedeni var. Ona doğru baktığımdan eminim."

"Sanırım şu anda benden çok Raven'a ilgi duyuyor."

"Raven sadece aynı dili konuşuyor. O senin için burada, Missy. Bu sözümü unutma."

"Her zaman senin sözlerini işaretlemiyor muyum Masque?" Sesim amaçladığımdan daha yumuşak, daha şakacıydı. *Tanrım, ona nasıl da hizmet etmiştim.* Bacaklarımı çaprazladım, titreyen klitorisimi yatıştırmak için kendimi sıktım.

"Sözlerimi çok iyi hatırlıyorsunuz, Missy. Bunu sevgiyle hatırlıyorum." Koyu renk gözleri üzerimde gezinirken ağzının köşesi lezzetli bir şekilde seğirdi, kalçalarımın birleştiği yerde o kadar uzun süre durdu ki içim yandı. "Umarım sana ihtiyacın olanı verir. Senin gibi güzel bir amcık, ona nasıl sahip olacağını bilen bir adamı hak ediyor. Dedğim gibi, orada bir potansiyel var. Onda bunu görebiliyorum."

"Bu sadece seks," diye itiraz ettim. "Daha fazlası asla işe

yaramaz." "Yani o senin için sadece bir penis mi?"

Yanıtımı oluştururken kalbim göğsümde gümbürdüyor, bana meydan okuyordu. "Bu biraz eğlence."

"Anlıyorum." Omuz silkti. "Bu durumda onu ödünç almamın bir sakıncası olmaz. Cat için bir şeyleri biraz değiştirmek istiyorum, yeni deneyimler. O mükemmel olur."

Yüzümden akan her damla kanın, kokuşmuş bir göl gibi dehşete düşmüş midemde biriktiğini hissettim. İçkilerini aldı ama onu dirseğinden tutup geri çektiğimde irkilmedi bile. "Bekle... Ben... um..."

Masque denen canavar üzerime eğildi, o kadar yakındı ki sıcaklığını yüzümde hissedebiliyordum. Yüzünü yüzüme yaklaştırırken nefesimi tuttum, alnıma en yumuşak öpücüğü kondururken nefesimi verdim.

"Ben de bunu arıyordum." Sıcak bir şekilde gülümsedi. O kadar sıcak bir gülümsemeydi ki göğüslerim karıncalandı. "Bana güveniyor musun, Missy?"

Bunu tartmama gerek yoktu. "Evet, sana güveniyorum.

Elbette." "O zaman yardım etmeme izin ver."

"Yardım mı? Nasıl?" Sorguladım ama o çoktan gitmişti.

"Bu güveni unutma," diye seslendi.

Takip etmeye hazırdım ama zamanım dolmuştu. Cat'in yeşil gözleri onun yanına ulaştığında bana gülümsedi, iyi bir küçük denizaltı gibi su bardağını aldı.

Tabureme geri oturdum, kıskançlığı bekledim.

Ama kıskançlık gelmedi.

Dans pistinin karşısından Raven ve Callum'un yaklaşmasını izledim, fazla ilgili görünmemek için gözlerimin sadece kısa saniyeler kalmasına izin verdim. Raven'ın yüz ifadesi ısıtıldı ve Callum da onun söylediği her kelimeye asılarak sessizce onu takip etti. Cara'nın zarif kolları belime dolandı ve ben de omzuna yaslanıp kararını beklemeye başladım.

"Bir elmanın iki yarısı," diye fısıldadı. "Bu harika, değil mi?"

"Evet," dedim. "Bence de öyle."

"Çok iyi bir karakter yargıcısındır."

Onu yanağından öptüm. "Açıkça."

"Kahretsin, öyle demek istememiştin," diye kızardı. "Öyle demek istemediğini biliyorum."

Ama öyle, bu doğru."

Callum'un koyu renk gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için bir şeyler yerine oturdu. Hâlâ sinirliydi, elleri soğukkanlı görünmeye çalışarak ceplerindeydi ama yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu. Karnım zonkluyordu, ellerim uzanıp ona dokunmak, onu oyun odalarından birine sürükleyip beynini dağıtmak için kaşınıyordu ama bu olmayacaktı.

"Başladılar," dedi Raven, içkisini kapıp bir dikişte bitirerek. "Gösteri zamanı bebeğim," diyerek Callum'un kolunu sıktı. "İşte senin başlangıcın, evlat, en iyinin en iyisi."

Elbette, ana kattaki ışıklandırma değişti ve heyecan dalgası orman yangını gibi yayıldı, sahneye doğru yol alan bedenler telaşlandı. Raven önden gidiyor, yolda Cara'nın elini sıkıca tutuyor ve arkamızda olduğumuzdan emin olmak için omzunun üzerinden bize gülümsüyordu. Spot ışıkları yanıyor, parıltılarını tavandan sarkan prangalara sabitliyorlardı. Sahne boştu ama uzun sürmedi.

Kolumu Callum'un kollarının içinden geçirdim, o da kolumu kendi tarafına doğru sıktı ve beni hiç ikna etmeden Raven'ın peşinden sürüklledi.

Raven bize gölgelerin arasında, dans pistinin uzak tarafını net bir şekilde görebileceğimiz bir bank ayarladı. Diz üstü çizmeler dışında çıplak olan Cat'in ortaya çıkışını izlemek için tam zamanında gelmiştik. Mükemmel kalçalarında morlukların izleri, göğüs kafesinde kırbaç darbelerinin belli belirsiz kalıntıları vardı. Tatilleri eğlenceli geçmişti, buna hiç şüphe yoktu.

Callum'a sarıldım ve elimi kalçasına koymaya cesaret ettim. Kolumu belime dolayıp sert parmaklarını kalçamın eğimine yasladığımda içimden gülümsedim. *Lütfen bunun tadını çıkar. Lütfen Tanrım.*

Cat prangalara hazırlanırken oda sessizliğe büründü; bileklerini havaya kaldırmış, yavaş ve derin nefesler alıyor, odayı dolduran gözlerin vücuduna çevrildiğinden habersizdi. Masque sahneye çıkarken Callum'un kalçasını kavradım. Maskeli adam itaatkâriyle arasındaki boşluğu kapatırken kararlı ve sağlam adımlarla ilerliyordu. Bileklerini tuttuğunda Cat ürperdi, onu zincirlere bağlarken elleri avuçlarının içinde gevşekti. Ağzım kurudu, kalçalarım istemsizce sıkıştı. Callum bunu hissetmiş olmalıydı ki parmakları tenimi okşadı ve bana doğru bastırmak için yayıldı.

Ağzımı kulağına götürdüm ve beni duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadım. "Yakından izle. Belki bir ara sen de benim için aynısını yaparsın."

Cevap vermedi ama nefesinin bir nebze kesildiğini hissettiğime eminim.

Cat bağlarını test etti, güvende olduğundan emin olmak için ağırlığını zincirlere verdi. Güvendeydi. Tabii ki güvendeydi.

"Bacaklarını aç," diye emretti Masque. Sesi alametifarikası olan alçak hırıltısına bürünmüştü, şehvetle kalınlaşmıştı. Kadın söyleneni yaptı, Masque sahnenin kenarından bir kırbaç alırken tereddüt etmeden ayaklarını birbirinden ayırdı. Kırbaç kızın başının yanında havada salladı, kızın irkilmesine neden olacak kadar yakındı. Callum'un da irkildiğini hissettim.

"Merak etme," diye fısıldadım. "O ne yaptığını biliyor. Bunu gerçekten istiyor."

Yanıt olarak homurdandı.

Masque Cat'in saçlarını tuttu ve kavramak için parmaklarının etrafına doladı. Onu dengesinin sınırına kadar geriye doğru yatırdı, ta ki uzuvları bağlarının içinde zorlanana ve kalçaları baskıdan gerilene kadar. Adam kırbaç omzundan aşağı sarkıtarak kuyruklarını karnında ve göğüslerinin üzerinde dans ettirirken inledi. Usta bir hassasiyetle kırbaç geçirdi, sonra kırbaç boğazına saracak kadar uzun süre saçlarını bıraktı. Nefes aldım, oturduğum yerde kıpırdandım.

Ona karşı koymadı, kendini ona doğru bastıran adamın bedeninde sorunsuzca eridi. "Benim için al, Cat, hepsini al."

Dudakları aralandı, ifadesi sanki Masque Tanrı'nın ta kendisiymiş gibi kendinden geçmişti. Bu duyguyu biliyordum. Karnımda bir çiçek gibi açılmış, kalçalarımın arasında dans ediyordu.

"Çok güzelsin amına koyayım." Bir eliyle kırbaç gerdanlığını sabitledi, diğerini göğsüne doğru kaydirdi ve kız inleyene kadar meme ucunu bükü. "İşte böyle. Benim için acı çek. Bana acımı göster."

Kavrayışı çok sertti. Bir sonraki iniltisi boğazındaki kısıtlama yüzünden boğuldu, hırıltılı ve çaresiz bir şekilde çıktı. "İşte böyle, iyi kız. Bakalım beni ne kadar istiyorsun."

Parmakları nazik değildi, kalabalığa parlayan klitorisini göstermek için amını yayıyordu. Sırılsıklamdı, amının dudakları nemli yapraklar gibiydi, ıslak ve arzuluuydu. Onu istiyordu.

Kendi fısıltımı boğmak zorunda kaldım. "Bunun onun için ne kadar iyi olduğunu görüyor musun?"

Callum'un başını salladığını hissettim ve kendi klitorisim karıncalanmaya başladı, kendi ihtiyacıyla sıcaktı.

Masque Cat'in yanağına gülümsedi, mükemmel dudakları Cat'in tenine yapışmıştı. "İşte benim kızım, Cat, benim güzel, tatlı, mükemmel kızım.

O güzel küçük amcığını acıtmak istiyorum, Cat. Bana vereceksin, değil mi?" Kız inledi ve boğazındaki baskıya rağmen başını salladı.

"Canını çok fena yakacağım Cat, böylece tüm oda senin güzel acını paylaşabilecek. Benim için ne kadar iyi olduğunu görmelerini istediğini biliyorum."

Bir baş sallama daha, hafif bir boğulma.

"Ve sonra o daracık amcığını çığlık atana kadar sikkemi izleyebilirler. Seni sevdiğimi izleyebilirler, Cat... seni acıyla sevdiğimi... güzel bir acıyla..."

Koltuğumda kıpırdandım, etrafta kimin izlediğine bakmaksızın kendimi deliler gibi becermek için can atıyordum. Kendimi sakın kalmaya zorladım, Callum'u buradan uzaklaştırma ve ona sikmesi için yalvarma dürtüsüne direndim. Henüz değil, izlemek istiyordum, onun da bunu izlemesini istiyordum.

Gözlerimi Cat'ten, onun uysal vücudundan ayırmadım, onun için o kadar ıslaktı ki. Masque kırbacı onun boynundan çekerek dengesini yeniden kazanması için ona bir an verdi.

"Hazırlan."

Doğruldu, zincirleri tuttu, kasları beklentiyle gerildi.

İlk vuruşu kolay olmadı. Kırbacın kuyrukları göğsünün yumuşak alt tarafını ısırmak için kaburgalarının etrafında kıvrıldı. Başını geriye atarak haykırdı, sonra daha fazlası için hazırlandı. Bir sonraki kırbaç darbesi onu kalçasından yakaladı ve yana doğru sarsılmasına yetecek kadar sertti. Kendisine sorulmadan pozisyonunu korudu, mükemmel bir şekilde eğitilmişti.

Masque'in Cat'i izleyişini izledim, gözleri vücudunun her yerindeydi, her seğirmesini, her hareketini, ağzından çıkan her küçük nefesi alıyordu. Vuruşlarını mükemmel bir zamanlamayla yapıyor, onu tahammül sınırına kadar zorluyordu. Verdiği ceza, endorfin hormonunun yükselişiyle birlikte daha da acımasızlaştı. Yavaşça sarsılmayı bıraktı, tamamen onun iradesine teslim olurken zincirlerin ağırlığını almasına izin verdi.

Onu o kadar zorlamıştı ki, kız bunun için çok güzeldi. Gözleri büyük ve güzel, bakışları yumuşak ve istekliydi. Ve sonra gözyaşları.

Gözyaşları yavaşça süzüldü ve gözlerinin kenarlarında birikti. Çok yumuşak bir şekilde hıçkırdı, acısını tatlı bir şekilde serbest bıraktı. Masque'in tavrı değişti, vuruşları birbirinden uzaklaştı ve her acı parıltısı arasında ağlaması için ona zaman tanıdı. "İşte benim mükemmel kızım, Cat. Benim güzel kızım. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Kalbim o mükemmel kelimelerin anısıyla yerinden fırladı.

"Daha fazla acıya ihtiyacım var..." diye yalvardı. "Lütfen Masque, lütfen..."

Aralarındaki boşluğu kapattı ve en derin öpücük için kızın yüzünü kendi yüzüne çekti. Sanki onu seviyormuş gibi, sanki onlardan başka kimse yokmuş gibi, sanki ona bir insanın verebileceği en büyük hediyeyi vermiş gibi öptü.

Ve sonra onun gözyaşlarını yaladı. Yavaşça ama emin adımlarla hepsini yaladı.

Boğazımdan bir inilti kaçtı ve Callum'un parmakları karşılık verdi, dans ederek uyluklarımın arasındaki sıcaklığa biraz daha yaklaştı. Devam etmesini, bana dokunmasını diledim ama o olduğu yerde kaldı. Gölgelemin içinden ona baktım ve onun gözlerinin de benimkiler gibi sahneye takılı kaldığını gördüm.

Masque Cat'in önüne geçti ve bir sonraki adımın ne olacağını biliyordum.

"Göğüslerin çok güzel, Cat. Çok güzel iz bırakacaklar."

Cildindeki pembe çizgiler kırmızıya döndü. Koyu kırmızı. Kadın önünde ağlarken, işkenceyi serbest bırakmak için mükemmel anları seçerken soğukkanlılığın bir resmiydi. Gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı, hiç duraksamadı. Oda onun için yok olmuştu, düşüncelerinde sadece o güzel canavarla birlikte alt uzayda kaybolmuştu.

Son vuruş çığlık atmasına neden oldu, kuyruklar meme uçlarını yakaladığında bir hayvan ulumasıydı. Bacakları altından kayıp giderken nefes almak için inledi, azap içinde haykırırken vücudu hıçkırıqlarla sarsıldı. Ve adam oradaydı, onun yanındaydı. Kollarını ona dolamış, kulağına fısıldıyordu. Ne söylediğini sadece hayal edebiliyordum ama önemi yoktu. İfadesindeki hayranlık her şeyi anlatıyordu.

Adam onu ayağa kaldırdı, tenine nazik öpücükler kondurdu ve kadın bağlarının içinde ona doğru döndü, teninin onunkine değmesini arzuluyordu. Bu hissi ben de biliyordum.

"Konuşabilirsin," dedi. "Anlat bana."

"Sev beni..." diye tısladı. "Lütfen Masque, lütfen sev beni." "Her zaman, Cat. Her zaman."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, sıcak bir ihtiyacın uçurumundan düşerken göğsümde durdu. Zar zor yutkunabiliyordum, bacaklarımın arasındaki karıncalanma dışında her şeye kendimi kaptırmış, kurtuluş için yalvarıyordum.

Callum'un parmaklarını kendi parmaklarımın arasına aldım, temas için ne kadar çaresiz olduğumu anlatmak için yerimde kıpırdandım. Bana dokunmasına ne kadar ihtiyacım vardı. Bacağımı kaldırdım, dizimi onunkinin üzerine koyarak kendimi davetkar bir şekilde açtım. Gözlerinin beni delip geçtiğini, nefesinin yanağımda alev gibi yandığını hissedebiliyordum. Yemi

yuttu, beni daha da kucağına çekti, zonklayan amım onun kalçasına bastırdıkça ağrıyordu.
İşte o zaman hissettim. Bacaklarının arasındaki çıkıntıyı. Heyecanının
gerginliğini. Sırf zevkten kızardım.

Vahşi sertleşmişti.
Belki de, sadece belki de, o kadar da farklı değildik.

Callum

Sikim ağrıyordu, orospu çocuğu gibi seğiriyordu. Düşüncelerim de paramparçaydı, paramparça olmuş, neler olup bittiğini anlayamıyordum. Ya da bunu neden bu kadar heyecan verici bulduğumu.

Sahnedeki adam, Masque, beklediğimden çok daha acımasız bir orospu çocuğuydu. Zincirli kıza vuruş şekli o kadar sertti ki zar zor izleyebildim. Ama kız bayıldı. Gerçekten bayıldı.

Birinin bir şeyi onu istediği kadar kötü istediğini hiç görmemiştim. Ona öyle bir bakıyordu ki, sanki o Tanrı'ydı, hayır... Tanrı'dan daha *büyüktü*. Sanki o orospu çocuğu, Tanrı'nın cılız kıcına tekme tokat girer ve ter bile dökmeydi. Kaba, sapkın, lanet olası bir vahşiydi ama kız bunu istiyordu. O da onu istiyordu. O da onu seviyordu.

Hiçbirini anlamadım. Ama sikim anladı. Sikim yüksek sesle ve net bir şekilde anladı.

Demek Sophie'nin arzuladığı şey buydu. Ben de hissedebiliyordum, kendinden geçmişti. Nefes nefese ve çaresizdi, bacakları seğiriyordu. Titrek parmakları beni kelimeler olmadan ikna etmeye çalışıyor, fitili ateşlemem için can atıyordu. Tanrım, bunu çok istiyordum. Yüzümü boynuna yasladım, onun tatlı kokusunu içime çektim, yumuşak saçları yanağıma çok hoş geliyordu.

Parmaklarım onun isteklerine boyun eğdi, nemli kalçalarından onun sıcaklığına doğru bir yol açtı. Tangasının arasından klitorisini okşarken tıslayarak göğsüme doğru eğildi.

"Lütfen..." diye nefes aldı. "Buna dayanamıyorum."

Kumaş parçasını kenara çektim, artık bizi kimin gördüğünü umursamıyordum. Onunla dalga geçerken, şişmiş amını o kadar yumuşak parmaklıyordum ki, daha fazlası için kıvranıyordu. Sonra durdum. Ölü gibi durdum.

Nefes aldı ve elimi tutmaya çalıştı ama ben onu ittim. "Hayır," diye homurdandım. "Ne zaman olduğunu ben söylerim. *Ben*."

Sözlerime karşılık verdi, bedeni sahnedeki kadın gibi gevşedi, bir bez bebek gibi göğsüme yaslandı. Parmaklarımı klitorisine bastırmaya devam ettim, ama onları sabit tutarak serbest kalmasını engelledim.

Yetki bendeydi.

Gerçekten. Çok iyi hissettirdi.

Sahnedeki sahne vites değiştiriyordu. Masque'ın elleri kadının vücudunda daha yumuşaktı, onu bir sanat eseriymiş gibi incittiği yerlerin izini sürüyordu. Kadın onun tuvaliydi, yaşayan, nefes alan, azgın bir tuval. Aletler onun boyasıydı, pembe, kırmızı ve tatlı koyu mor canlı renklerde. Sikim paralele karşılık verdi, o kadar sert nabız atıyordu ki gözlerimin arkasında yıldızlar belirdi.

Sophie Harding *benim* tuvalim olabilir.

Tenini istediği acıyla boyayabilirdim. Adımı haykırmasını sağlardım.

Sonra onu becerebilirdim ve o da beni isterdi. Beni çok fena isterdi.

Zincirlenmiş kadını izledim, gözlerine sabitlenmişim.

Sophie Harding'in bana o şekilde bakmasını istediğim kadar hiçbir şeyi istememiştim.

Masque vurduğu kadar sert becerdi. Yeşil Göz'ü yerden kaldırdı ve zincirlerin arasında sallanırken kalçalarından tuttu.

Adam sikini içine soktuğunda nefesi kesildi ve kendi ağırlığını taşıyabilmek için bacaklarını arkasına sardı. Parmakları klitorisinde çalışıyordu ve bu onu çılgına çeviriyordu. Boğazından insandan çok hayvan gibi hırıltılar, homurtular ve iğrenç homurtular dökülüyordu. Haklıydım; steroid almış bir eşek gibi asılıyordu. O da buna bayılmıştı. Daha fazlası için yalvarıyordu, daha sert, daha sert ve daha sert.

Yine onun sesi, çok emredici.

"Çok güzel hissediyorsun, Cat. Amin benim için o kadar ıslak ki, umarım herkes çıkardığın o mükemmel şapırtıları duyabilir."

"Evet!" diye bağırdı. "Becer beni, lütfen Masque, becer beni... becer beni!"

Sophie onlara baktı, ağzı açıktı, artık dokunmam için yalvarmıyordu. Nefes alış veriş sığıdı, çok sığıdı. Başparmağımın bir hareketi onu ateşleyebilirdi, bunu biliyordum ama hareketsiz kaldım.

Masque, Yeşil Gözler'i iyice deldi, çenesi konsantrasyon içinde kilitlendi, parmakları onu hırpaladı. Kızın ne zaman zirve yapacağını, ne zaman uçmasına izin vereceğini biliyordu.

"Benim için gel." Sözleri çok basitti ama işe yaradı. Hem de mükemmel bir şekilde.

Zincirlerdeki kız kendini tutamadı, boşalırken ciyakladı ve sarsıldı. Masque yüz ifadesini bozmadı, itişlerini sabit tuttu ve kız tükenene kadar onun sulu küçük klitorisıyla oynadı. Onu yere indirdi ve bir anda kelepçelerini çözdü, kız dizlerinin üzerine çökmüş, ağzı geniş ve onun için açken elindeki eşek sikini çalıştırdı.

Sophie'nin tekrar soluğunu tuttuğunu duydum, daha yakından görebilmek için öne doğru uzanıyordu ve ben de aşağı inmek üzere olan şeyin ne olduğunu bilmek için can atıyordum.

Masque artık daha az sakin görünüyordu, siki her an ateş edecekmiş gibi damarlı görünüyordu. Bütün aleti sıkıştırdı.

Yeşil Göz'ün boğazına öyle sert girdi ki öksürdü, öğürdü ve her tarafına sıçradı. Yine de geri çekilmedi, mücadele etmedi. Yüzünü bir oyuncak bebek gibi becerdi, ta ki gözleri akana ve boğazı yumuşak ve ıslak bir şekilde çağlayana kadar. Sonunda kendini bıraktı, boynu kalınlığıyla şişene kadar içine gömüldü, tohumlarını küçük güzel boğazından aşağı boşaltırken böğürdü. Gözleri irileşti, ciğerleri nefes almak için savaştı, kaçınılmaz olanla savaşıırken elleri arkasında seğirdi, ama faydası yoktu. Herifin pis sikinin üzerine kusmuştu ama pis herifin umurunda değildi. Yanında dizlerinin üzerine çöktü ve sanki hayatı buna bağıymış gibi kızın yapış yapış ağzını öptü. Neredeyse pantolonuma boşalıyordum.

Sophie kucağımdan inmek istedi ama ben sertleşmemi engellerken onu hareketsiz tuttum. Işıklar tekrar değişiyordu, gösteri bittiğine göre oda çok daha aydınlıktı. Raven ve kız arkadaşı birbirlerinden ayrıldılar. "Burası sıcak mı ne?" Raven güldü. "Sanırım o küçük performanstan sonra biraz havaya ihtiyacım var." "Hava... nikotin..." dedi yanındaki kız. "Git ihtiyacın olanı getir. Ben kendime bir içki alacağım." "İyi kız, Cara, iyi kız." Sophie başını bana çevirdi, nefes alış verişini sakınlaşırken gözleri hâlâ donuktu. "Bara geliyor musun?" Bununla yüzleşemedim. Henüz yüzleşemedim. Kafamı toparlamam gerekiyordu. "Sanırım birinin sigaraya ihtiyacı var," diye sırttı Raven. "Benimle gel evlat." Sophie'nin yüzü sorguluyordu ama itiraz etmedi. Kendini yavaşça kaldırdı ve Raven beni kolumdan tutarken gülümsedi. "Uzun sürmeyecek," diye homurdandım. Soğuk hava iyi gelmişti. Ben bir o yana bir bu yana zıplayarak kafamı değiştirmeye çalışırken Raven sırttı. "Beğendin mi?" "Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Çok garip hissettiriyor. Ve kusma, dostum. Bu çok sert. Bunu beklemiyordum." Bana doğru eğildi, sanki bana bir sır veriyormuş gibi koyu renk kirpiklerini kırıştırdı. "O hasta değildi bebeğim, gerçekten değil. Ona önceden su içiriyor. Bu konuyu o açıyor. Aletinin acele etmesini seviyor." "Hâlâ çok sert." "O çok sert, bebeğim." Sırttı. "Yine de iyi, değil mi?" Ağzımda bir gülümsemenin başlangıcını hissettim. "Evet. Evet." Bana bir sigara uzattı. "Masque çok iyi çünkü sahneyi mahvetmeden sınırları nasıl zorlayacağını biliyor. Denizaltılarını mükemmel okuyor, tam olarak nerede olduklarını ve neye ihtiyaç duyduklarını biliyor. İhtiyaçları olmadığını düşünseler bile. Anladın mı?" Omuz silktim. "Yeterince eğleniyor gibi görünüyordu." "Sence oraya gitmek ister misin? Missy ile?" Sözleri duyularıma çarptı, ama onunlayken aldırmadım, her zamanki gibi susmadım. "Umarım öyledir." Uzun bir nefes çektim. "İstiyorum, biliyor musun?" "Eğer onu Masque'ın Cat'i domine ettiğinin yarısı kadar bile domine edebilirsen, ayaklarına kapanacaktır bebeğim. Sana söz veriyorum." "Bana öyle bakmasını istiyorum. Cat'in ona baktığı gibi." "Hepimizin arzuladığı şey bu, bir başkasının gözlerindeki o hürmet. O anda her şey olduğunuzu bilmek... onların efendisi, sevgilisi, Tanrı'sı olduğunuzu bilmek." Karşımdaki kadına baktım. "O zaman sen bir dominant mısın? Masque gibi mi?" "Ben bir değiş tokuşçuyum, ama bunu bilemezsiniz," diye gülümsedi. "Evet, baskın olduğumu söyleyebilirsin." "Harika," dedim, daha fazla kelime bulamamıştım. "Evet öyle, bebeğim. Evet öyle." Balkon kapısı gıcırdadı ve canavarın cüssesi bir kez daha kapı aralığını doldurdu. Raven'la konuşabilmesi için kenara çekildim ama o beni geri çağırdı. "Seni görmeye geldim," dedi. Sesi normale dönmüştü, arkadaş canlısıydı. "Ben mi?" Adımlarımı geri çektim. "Kahretsin, evet, dövmeler. Mürekkeple iyi görünürdü, evet." "Bu sefer mürekkeple ilgili değil," diye gülümsedi ve kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. "Gösteriyi beğendin mi?" "Evet." "Sence bu sahne sana göre mi?" Omuz silktim, dilim tutulmuştu ve Raven beni kurtardı, bir elini Masque'ın göğsüne koydu ve ona doğru eğildi. "Bu onun için," diye gülümsedi. "Kesinlikle." Yüzümün yandığını hissettim ve garip bir şekilde sigaramı tütürdüm. "Daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı Callum?" diye sordu. Başımı salladım. "Hayır. Böyle değil. Sertti ama senin orada yaptığın gibi değildi."

"Missy iyi bir kızdır, ne verirsen onu alır."

"Ona ne vereceğimi henüz bilmiyorum," diye itiraf ettim, onların ötesine, aşağıdaki avluya bakarak. "Belki de bu şekilde yardımcı olabilirim," dedi canavar. "Sana bir teklifim var."

Sinirlerim tepeme çıkmıştı ama yine de onu takip ettim. Kulübün içinden geçip bara kadar onu takip ettim ve Sophie Harding'in telaşlı bakışlarıyla karşılaştım.

"Callum bir süreliğine benimle geliyor." Masque yine o tonu takınmıştı. Benimle dalga geçme tonu. Sophie ona baktı ve gözleri tıpkı Cat'inki gibiydi, hayranlık doluydu. "Öyle mi?"

"Evet. Öyle."

Gözleri bana kaydı ve kendimi nereye koyacağımı bilemedim. Dikkatinin benden ayrılıp yanımdaki adama döndüğünü hissedene kadar yere baktım.

"Peki ya ben?" Sophie sordu. "Ben de gelebilir miyim?"

"Hayır," dedi basitçe. Ölebilirdim. "Burada kalacaksın, değil mi Callum?" Kelimeleri buldum ama içleri boştu. "Evet, burada kalacağım."

İtiraz etmedi ama yüzü bembeyazdı, paniklemiş gibiydi. Bir şey söylemek, ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim ama Masque çoktan gitmişti. Omuz silktim ve onu takip ettim, nereye gittiğini bilmiyordum ama yine de takip ettim. Beni tıklım tıklım dolu bir koridora götürdü. İnsanlar pencerelerden izliyor, ateşli, çıplak vücutların görüntüsüne bakarak mastürbasyon yapıyordu. Dikkatimi önümde tuttum, seyirciler onun için ayrılırken sadece Masque'ın kaslı sırtını izledim. En uçta, penceresiz odalardan birinde bir kapı açtı.

Cat orada bekliyordu. Odanın ortasında duruyordu, hala çıplaktı, gözleri yerdeydi ve başı öne eğikti. Varlığımızı kabul etmedi, hiçbir hareket yapmadı. Midem alt üst oldu, kalbim boğazıma düğümlendi.

Masque, "Burası Missy'ye göre bir yer değil," dedi. "O senin buradaki itaatkârın ve bir itaatkârın burada gerçekleşmek üzere olan şeylere karışmaya hakkı yok."

"O da ne?" Dedim. "Burada ne işimiz var?"

Gülümsedi ve omzumu okşadı. "Buna yardım eli diyebilirsin. Eğer istersen tabii?" "Yardım eli mi?"

"Sana ipleri göstermek istiyorum. Bence yardımcı olur." "Cat ile mi?!" Gözlerim fal taşı gibi açılmış halde sordum.

"Bu seks değil Callum. Ne o kadar küstahım ne de o kadar cömertim." Ağzı bir sırıtışa dönüştü. "BDSM karmaşık bir dinamikler etkileşimidir. İtaatkârınızı okuma şekliniz çok önemlidir. Kendini hükmedilmiş hissetmeye ihtiyacı vardır, ama aynı zamanda iradesini sizinkine teslim ederken kendini güvende hissetmeye de ihtiyacı vardır. Bir dominantın rolü tamamen kendi zevkiyle ilgili görünebilir, ancak bundan çok uzaktır.

Siz oyundayken dikkatiniz tamamen hizmetçinizde olmalı, nasıl tepki verdiği, sınırlarına ne kadar yakın olduğu. Yetenekli bir usta olmak yıllar süren bir pratik gerektirebilir, ben sadece bu yolda size yardımcı olmak istiyorum."

"Nedenmiş o?" Merakla sordum. "Neden bana yardım etmek istiyorsun?"

"Missy'den hoşlanıyorum," dedi. "O iyi bir kız. Senden de hoşlanıyorum Callum. Sende kendimden bir parça görüyorum. Evcilleşmemiş potansiyel, ateşin yakıtıdır dostum. Ben sadece onu kullanmana yardım etmek için buradayım. Seni doğru yöne yönlendirmek için. Bu senin için kabul edilebilir mi?"

Cat'e baktım, o kadar hareketsizdi ki. Onun emrini bekliyor, söylediği her kelimeyi dinliyordu. "Evet, ben de bunu istiyorum. Senin yaptığını yapmak istiyorum."

Ellerini çırpı. "Mükemmel. Bankın üzerine, Cat, eller düz."

Odadaki bank siyah ahşap üzerine parlak kırmızı deri dolguluydu. Tam olması gerektiği gibi görünüyordu. Cat hiç ses çıkarmadan kendini üzerine attı, ellerini deriye dayadı ve kıcını havaya kaldırdı. İstemeye gerek kalmadan bacaklarını ayırdı. Masque onun yanında pozisyon aldı, ellerini kalçalarının yumuşak derisi üzerinde gezdirdi.

"İtaatkârın kıcı acı için güzel bir tuvaldir, Callum. Yavaşça çiçek açar, çabuk hafifler," diye gülümsedi. Cat'in dizlerine kadar uzandı ve kıvrımın hemen üzerinde parmağıyla bir çizgi işaretledi. "Burası yukarı doğru güvenli bölge." Bacaklarından yukarıya ve kıcının üzerinden aşağıya, omurgasının kıvrımına inene kadar okşadı. Kalçalarının dibine bir çizgi daha çekti. "Buraya kadar güvenli. Tam olarak nereye vurduğunu bilmediğin sürece sırtın alt kısmı yasak bölge. Çok tehlikeli, yanlış yere vurup birinin böbreklerini mahvedebilirsin. Kaburgaların alt kısmı acı vericidir ancak kırbaçlar için genellikle güvenlidir ve göğüs ve omuzlar kırbaçlar için mükemmel hedeflerdir. Boyun, yüz ve kollara da dikkat edilmesi gerektiğini söylemeye gerek yok."

"Evet," dedim. "Böbrekler yok, dizler yok, boyun yok."

"Hepsi bu kadar," diye kabul etti. "Sana yumurta emmeyi öğretmeyeceğim, eminim bir kadının uyarılmasını okuyabilecek yeteneğe sahipsin. Oynamak için yeterince ateşli olduğunda anlarsın."

Cat'in kış yanaklarını ayırdı ve ne kadar ıslak olduğunu görünce inledi. "Sanırım bir hayranın var," diye güldü. "Sanırım benim küçük pis Cat'im bundan zevk alıyor." Adamın pençesinde kıpırdandı, nefesi hızlandı. "Callum'un canını yakmasını istiyorsun, değil mi Cat?"

Başını salladı, inledi.

"Cevap ver bana."

"Evet, efendim, lütfen, efendim."

"Aferin kızıma." Arkamı işaret etti ve döndüğümde bir raf dolusu oyuncakla karşılaştım. Sahnede gördüğüm gibi sopalar ve kırbaçlar. Biraz pinpon sopasına benzeyen düz ahşap şekiller de vardı. "Sanırım raketle başlamalıyız," dedi. "Yakın temas için iyi, denizaltıyı okumak kolay."

"Ona bununla vurmamı mı istiyorsun?" "Sadece sen istersen."

"Eğer eminsen." Duvardan aldım. Göründüğünden daha ağırdı. Sapı elimde güzel duruyordu, sanki benim kavramam için yapılmıştı.

"Eğer iyi oynuyorsanız, iyi bir ısınma ile itaatkarınızın kışının iyi ayarlanmış olmasını istersiniz. Isınma ne kadar uzun sürerse, acıyla o kadar kolay başa çıkacaktır. Tavadaki kurbağanın yavaşça ısıtıldığını hiç duydunuz mu?"

"Duydum, evet."

"Kurbağanın o kadar uzun süre oturup oturmayacağından emin değilim ama benzetme işe yarıyor. Elbette hızlı ve keskin bir ceza vermek isteyeceğiniz zamanlar olabilir. Kurallar çiğnenmek için vardır ama onları bilmek işe yarar." Cat'in kışını tokatladı, üst üste sabit vuruşlar yaptı. "Teninin nasıl çiçek açtığını görüyor musun Callum? Çok güzel değil mi?"

Yine ne diyeceğimi bilemeden başımı

salladım. "Buraya gel, ısırmaz."

Hâlâ emin değildim, sanki her an çıldırıp bana saldırabilirdi. "Teninin ne kadar sıcak olduğunu hisset."

Yavaşça kışına uzandım, parmaklarımla tenini okşadım. Sikim sarsıldı ve hızla geri çekildim. "Evet, güzel."

"Gerçek bir acıya hazır mısın, Cat?" "Evet,

efendim," diye tısladı. "Lütfen,

efendim."

"Bence Callum'a sormalısın, bana değil."

Başını omzunun üzerinden çevirdi, muhteşem yeşil gözleri benimkilerdeydi. Aletim tekrar seğirdi. "Lütfen Callum. Lütfen canımı yak."

Masque uzaklaştı ve onun yerini almamı işaret etti. Yavaşça, temkinli bir şekilde yaklaştım, boyumdan büyük işlere kalkışmışım ama gerçekten çok azmışım. Keşke bu Sophie olsaydı, keşke acı çekmeyi o isteseydi. Yakında. Yakında olacaktı.

Bir nefes aldım ve onay için tekrar Masque'a baktım.

"Kısa, keskin şaplaklar" dedi. "Onun acısını hisset, Callum. Vücudu sana neyin doğru olduğunu gösterecektir."

Kahretsin. Parmak eklemlerim küreğin etrafında bembeyaz olmuştu, kalbim buharlı tren gibiydi. İlk vuruşta çok nazik davrandım, neredeyse hiç ses çıkarmadı. İkincisinde aynı hatayı yapmadım ve altımda irkildi, nefesi ağırlaştı.

"İşte bu kadar," dedi. "Bir sonraki için ne zaman hazır olduğunu hissedin, vücudu size söyleyecektir."

Yanımda rahatladığını hissettiğimde, ona tekrar vurdum, bu sefer daha sertti ve kaslarını sıkarak bir inilti çıkardı. Kendime bir yol bulmuştum, onu izliyor, hissediyor ve ne zaman olgunlaştığını hissetse o lanet küreği tenine indiriyordum. Bana karşı sallandı, nefesi kesildi, dudaklarından en yumuşak inlemeler döküldü.

"Daha sert," dedi Masque. "O camdan yapılmadı."

Ona daha sert vurdum ve bu sefer vuruşum çok gürültülüydü. Bağırdı ve bu beni doğrudan sikime soktu, amının kokusu lanet burun deliklerimi kızdırdı. İnlemeleri beni cesaretlendirdi, içgüdülerim beni ele geçirdi. Ona iyice vurdum, nefesini dinledim, küreğin altında zıplarken bacaklarındaki gerginliği hissettim.

Harika hissettirdi.

Kendimi kral gibi

hissettim.

"Yalvart onu," diye hırladı. "Burada kontrol sende Callum, bırak bunu bilsin."

"Benim için yalvar," diye homurdandım. "Şimdi."

"Lütfen..." diye tısladı. "Daha fazla, lütfen..."

Ona daha fazlasını verdim, çok daha fazlasını. Yandığımı hissettim, kapüşonumu çıkarmak için bir an durdum. Ellerim kışında, sıcaklığı hissediyor, kokusu beni çarpıyor, pembe kışının yumuşak kabarıklığı beni dengemi bozmakla tehdit ediyordu.

"Odaklan," diye bağırdı Masque. "Vücudunu oku Callum, onu oku."

Kendimi tekrar dizginledim, ondan başka hiçbir şeye odaklanmadım, cezasını verirken bacaklarının seğirmesi, boğazından gelen iniltiler. Hissedebiliyordum, onu hissedebiliyordum. Ne zaman hazır olduğunu, kışının ne zaman acıya hazır olduğunu hissedebiliyordum.

Ve biliyordum, ne yapacağımı

biliyordum. "Bacaklarını aç," diye

mırıldandım.

Sorgusuz sualsiz itaat etti. Lanet olsun, çok iyi hissettirdi. Kalçalarını tokatladım ve acı içinde tısladı. Nereye vuracağımı biliyordum, ne zaman duracağımı biliyordum, ondan önce biliyordum. Yumuşadı, boyun eğdi, nefesi sığlaştı, bacakları

titredi ve sonra inledi, en yumuşak küçük miyavlama. Ona iyi bir ölçü için bir tane verdim ve nefesimi tutmak için durdum.

Masque yanımdaydı, gl bir eli omzumdaydı.

"Aferin," dedi. "İyi zamanlama."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve bu garip bir histi. Yaşlı Jimmy bana iyi resim yapabileceğimi söylediğinde yeniden çocuk olduğumu hissettim. *Aferin delikanlı, demişti, doğuştan yeteneklisin. Bir gün ressam olacaksın.*

"Teşekkürler," diye homurdandım.

Kedi kıpırdamadı, sadece orada yattı, hafifçe nefes aldı. Bekliyordu.

Bekliyordu. "Sanırım Cat sana bir soru sormak istiyor," diye gülümsedi

Masque.

"Lütfen..." dedi. "Lütfen kendime dokunabilir miyim?"

Masque'ın cevabını bekledim ama o beni görmezden geldi. Cevap vermeden önce ona alan açmak için yana doğru hareket ettim. "Evet," dedim. "Kendine dokunabilirsin."

Bacaklarının arasına uzanışını güçlüklerle izleyebildim. Dudağını ısırtıyor, kimin izlediğini umursamadan kendini orgazma ulaştırıyordu.

"Ona gelebileceğini söyle," diye fısıldadı Masque.

"Şimdi." "Gelebilirsin," dedim.

Boşaldı. Çok sert boşaldı.

Ve bayıldım. Gerçekten bayıldım.

O nefesini tutarken ben sessizdim, kot pantolonumdaki şişkinliğin ve vücudumda dolaşan kanın farkındaydım. Kendini banktan kaldırdı ve bana bir gülümseme attı. Sıcak bir gülümseme, teşekkür dolu.

"Harikaydı," diye gülümsedi. "Harikaydınız. Teşekkür ederim."

"Zahmet etme," diye homurdandım, öz-bilinç beni kıcımdan ısırmak için geri dönmüştü.

Masque kollarını açmış onu bekliyordu, bana daha fazla talimat verirken onu yakınında tutuyordu. "BDSM'nin devreye girebilecek başka bir yönü daha var. Biz buna sahnede bakım sonrası bakım diyoruz, ancak ben buna sağduyu diyorum. Bir itaatkâr bölgeden indiğinde kendini biraz dengesiz hissedebilir. Vücudun alması gereken büyük bir endorfin çöküşü, bir adrenalın çöküşü de olabilir. Kendini şaşırmış, titrek, hatta üşümüş hissedebilir. Fiziksel temas bunun için iyi olabilir, kontrolü tekrar ele alana kadar onu sıkıca tutacak güvenli bir çift kol. Durum için neyin doğru olduğunu siz bilirsiniz." Cat'i kapıya kadar götürdü ve yüzünde bir gülümsemeyle geri döndü. "Unutma Callum, raket sadece bir araçtı. İstedğin kadar kullanabilirsin ya da hiç kullanmayabilirsin. Sihir *senin* içinde, *senin* tavrında, *senin* soğukkanlılığında. Kendi tarzını bul, hayal gücünü kullan ve kendi yolunu bulacaksın."

Başımı salladım, beynim hâlâ sersemlemişti.

"Missy'yi içeri göndeririz," dedi. "Sanırım seni görmeye hevesli olacaktır." Umarım öyledir.

Sophie

Masque ve Cat bara vardıklarında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama Callum yanlarında değildi. Masque, sorgulayan bakışlarımdan habersizmiş gibi davranarak içkilerini sipariş etti. Ona uzanmak zorunda kaldım, niyetlendiğimden daha acil bir şekilde onu kendime çektim.

"Nerede o?"

"Dördüncü oyun odasında," dedi basitçe. "Seni bekliyorum." "Ne oldu? Neden gelemedim?"

Bana baktı ve tam o anda ne kadar gergin olduğumu, ne kadar kıskandığımı, midemin ne kadar bulandığını fark ettim. "Bir itaatkârın, efendisini o şekilde teşhir ederken görmeye hakkı yoktur, Missy. Callum'a birkaç ipucu gösterdim ve o da kabul etti. Eminim sonucu takdir edeceksin."

"O... um... sen... yaptın mı?"

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seks falan yoktu, eğer kastettiğin buysa. Öyle bir şey yoktu. Lütfen bana biraz kredi verin, Missy."

İçimdeki rahatlamayı zor zapt ediyordum, bir dalga halinde üzerime çökmüştü. "Callum geleceğimi biliyor mu?" "Tabii ki biliyor. İçimden bir ses biraz patlayıcı olacağını söylüyor."

"Bunu neden yaptın?" Sorguladım. "Her ne yaptıysan yani."

"Belki de yaşlandıkça duygusallaşıyorumdur," diye güldü. "Ya da belki sadece öyle hissettim."

Gitmek için ayağa kalktım, heyecandan yanıyordum, sadece çenesine en yumuşak öpücüğü yerleştirmek için durdum. Elimi eline aldı ve sıkıca kavradı.

"O iyi bir delikanlı, Missy. İyi bir dom olacak. Yine de, eğer istediğin gibi biri değilse, ona yol gösterme. Ona ihtiyacı olan şans verecek kişi sen değilsen, ona bir iyilik yap ve çekip git."

"Onunla oynamıyorum," dedim.

"Olmadığını biliyorum. Bu senin tarzın değil," diyerek alnını bir anlığına benimkine bastırdı. "Sadece emin ol ya da bırak gitsin."

Ona verecek bir cevabım yoktu ve o da bir cevap beklemiyordu.

Cat, Masque, Raven, Cara ve o yerde çok iyi tanıdığım diğer herkesi kendi hallerine bıraktım. Kalbim çoktan

Sadece dördüncü oyun odasındaki pis, kötü vahşiyi dövmek için.

Elleri saçlarında, odada volta atıyordu. Kapüşonunu bir kenara atmıştı, tişörtünü de. Güzel teni kızarmıştı ve ateşliydi, çıldırmıştı, yanıyordu. Oda seks, ter ve onun kokusuyla ağırlaşmıştı. Kapıyı arkamdan kapattım, kendimi o kadar açıkta hissediyordum ki bacaklarım titremeye başladı. Gözlerinde beni en başından beri çılgına çeviren o vahşi bakış vardı.

Bakışları üzerime düştü ve orada kaldı.

"Masque içeri gelmemi söyledi..."

Kekeledim.

Callum Jackson'da artık farklı bir şeyler vardı. Eskisinden daha uzun görünüyordu, başı dik ve omuzları gerideydi. Çenesi beton gibi sert, dudakları ince ve ölümcüldü. Masque gibi. Masque'a benziyordu. Tüylerim diken diken oldu ve gerildim, gerçekten gerildim.

Vahşi saldırdığında hazırlıksızdım. Beni gafil avladı, hiç uyarmadan saldırdı, nemli elleri boynumda, ağzı sıcak ve ıslaktı. Dudakları soluğumu bastırdı, dili ağzımın içine girmeye zorlayarak benimkiyle güreşti. Öpüşmeyi kesmeden beni geriye doğru itti ve beni oyun odasında dans ettirmesine izin verdim. Kırbaç sehpasının büyüklüğü beni durdurdu ama Callum buna hazırlıklıydı. Beni bir kalp atışında çevirdi, o kadar büyük bir güçle bükte ki yanağım deriye sertçe çarptı.

"Ellerini başının üstüne koy," diye bağırdı.

Söyleneni yaptım, elbisemi yukarı doğru çekerken yardım etmek için kıpırdandım. Sütyenimin klipslerini açtı, altımdan çekip çıkardı, sonra da külotumu dizlerime kadar indirdi.

Şaplağı acımasızdı, her vuruşunda avucunun ağır sesi kalçalarımı sıraya sıkıştırıyordu. "Oh Tanrım..."

Hırıldadım. "Evet. İşte böyle!"

Eli kalçalarımın arasına daldı ve beni onun için çok ıslak buldu. Başparmağını içeri kaydırıp, parmakları klitorisimi ezmek için kıvrıldı.

"Evet, lütfen!"

"Kapa çeneni Sophie, kapa şu lanet çeneni," diye hırladı. "Ne olduğunu ben söylerim, ne zaman olduğunu ben söylerim, nasıl olduğunu ben söylerim."

Şaplak atmaya devam etti ve ben sessiz kaldım, avuçlarını kıcıma, kalçalarım, hatta amımın şişmiş ıslak dudaklarına indirirken bankın kenarını kavradım. Nereme vurduğu umurumda değildi, yumuşak, sıcak bir yatak gibi alt uzaya kayıyordum. Endorfin oranı yüksek sır beni koza gibi sarmış, bütünüyle yutmuştu.

Callum'un bir kürek aldığını fark etmedim, ta ki kıcıma sertçe inene kadar. Sırtımı dikleştirdim, nefesimi hırıltıyla çıkardım. "Evet," diye havladı. "Al bakalım."

Sesime güvenemeyerek başımı salladım.

Callum Jackson elindeki raketle çok acımasızdı, ama parlatılmıştı. Beklediğimden çok daha fazla. Beni şaşırtıcı bir kolaylıkla okudu, acının tepe ve hafifleme dönemlerinin farkındaydı. Nefesim çılgınca kesilene ve benim çiğ olana kadar beni sınırdı tuttu ve sonunda raketini bir kenara bıraktı ve vücudunun ağırlığını benimkine sıkıca bastırdı. Tişörtü bankın üzerinde süzülüyordu, göğsünün sıcaklığı sırtıma çok hoş geliyordu. Altında kıpırdandım, bacaklarımı çekinmeden açtım.

"Becer beni," diye tısladım. "Lütfen, Callum."

Kot pantolonundan sıyrıldığını hissettim, yanan tenimde sikinin kabarıklığını hissedince rahatladım. "Seni götten alacağım," diye homurdandı. "Seni çok sert becereceğim."

Karnım zonkluyordu, izinsiz girişten tedirgindim ve tedirgin olmakta haklıydım. Beni yağlamak için eline tükürdü ama çok dardı. Altında kıpırdandım, sikinin başını içeri bastırdığında bir çığlık attım.

"Çok sıkısın amına koyayım," diye inledi. "Sikimi kuru kuru sağacaksın." "Yap şunu," diye homurdandım. "Acıt, umurumda değil."

"Umarım kanaman olur."

Yapacağımdan oldukça emindim. Çok acıyordu, zorla girerken içime doğru yakıcı bir acı yayılıyordu. "Yap şunu!" Çığlık attım. "Becer beni, Callum, sadece becer beni!"

Tısladı, sıçradı ve kalçalarını kıcıma dayadı. Sonra beni becerdi. Sertçe. Çok acıyordu ama çok da iyi hissettiriyordu.

"Bunu sen istedin," diye inledi. "Bunu sen istedin." Ne

nefesim ne de kelimelerim vardı. Sadece acı. Muhteşem bir acı.

"O pis deliğine boşalacağım," diye homurdandı. "Siktir, boşalacağım."

Elini kalçama sardı, siki kıcımda sarsılırken başparmağı klitorisimin etrafında dolaştı. Bu kadarı yeterliydi. Beni yuvarlanmaya, güzel bir salıvermeyle patlamaya göndermeye yetti. Dizlerim altımdan kaydı ve sadece onun ağırlığı düşmemi engelledi. Yavaşça çekildi, ayaklarımı bulduğumda beni desteklemek için ellerimi kalçalarımın altına koydu.

Kıçımın yanaklarını ayırdı, manzaraya bakıp homurdandı.

"İçini görebiliyorum," diye homurdandı. Parmakları beni gererek açtı, morarmış etimi gerdi. "Göt deliğin mahvolmuş, o kadar geniş açılmışsın ki."

"Çok ağrıyor. Bir ay boyunca topallayarak yürüyeceğim."

Beni bıraktı ve acıdan irkilerek yavaşça ayağa kalktı. Arkamı döndüğümde gözleri benimkilerin üzerindeydi, bu sefer daha yumuşaktı. "İyi misin Soph?"

Başımı salladım.

"Harikayım." "Emin misin?"

"Ölümcül."

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" diye sordu, tişörtüne uzanarak. Üstünü örtmeden önce göğsünü okşadım, ama bana uzun süre izin vermedi. Ruh hali değişmişti, bunu hissedebiliyordum, panjurların indiğini hissedebiliyordum.

"Eve git," dedim. "Uyu. Zavallı hırpalanmış kıcımlı dinlendir." "Uzanmaya mı ihtiyacın var? Bilirsin işte... bakım sonrası falan?"

Gülümsedim. "Ben iyiyim, teşekkür ederim. Yine de güzel düşünce."

Yerinde kıpırdandı. "Bu havadan sudan konuşmalarla aram iyi değil, ne diyeceğimi bilemiyorum."

Elini uzattım ve başparmağımla parmak eklemlerini okşadım. "Bir şey söylemene gerek yok. Sadece gitme."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye gülümsedi. "Gitmemi istemiyorsan gitmem."

Midem yine o dansı yaptı, hızlı kelebeklerle dolu olan dansı. Callum Jackson'ın bir yere gitmesini istemiyordum.

Onuncu Bölüm

Sophie

Callum'un kalçasını sıktım ama cevap vermedi, boş gözlerle taksinin penceresinden şehrin ışıklarına bakıyordu. Araba East Veil'e döndüğünde kapüşonunu yukarı çekti, kendini biraz daha sıkı sardı.

"Benim durağım," dedi. "Bıraktığın için teşekkürler ve... bilirsin işte."

Şoför East Veil metrosunun yanındaki bir ara sokakta durdu ve Callum başka bir şey söylemeden, gecenin içinde kaybolmadan önce elini kısa bir süre kaldırarak uzaklaştı. Bir sokak kedisi gibi hızla hareket ediyor, başını eğerek binaların gölgelerine yakın duruyordu.

"Canary Wharf, Bayan?"

Dikiz aynasında şoförün gözleriyle karşılaştım. Kendimi evet demeye zorladım. "Onu takip edin lütfen. Yakalayın onu."

Kahretsin.

Callum Jackson'ı eski perakende birimlerinin bulunduğu caddeden geçerken yakaladık. Camı indirip onu yanıma çağırdım.

Eğildi, yüzü benimkinin hemen yanındaydı. "Neyi unuttun?" "Seni,"

dedim. "Benimle eve gel. Kal."

Yüzü bir tablo gibiydi, gözleri şoktan kocaman olmuştu. "Kalmak mı?!

Seninle mi?" "Evet. Benimle."

"Gelemem," dedi. "Casey için geri dönmeliyim."

Şakaklarımdaki nabızı hissedebiliyordum. "Getirin onu."

Gülümsedi. "İçerisi iyi değil. Her şeyi berbat eder."

"Öyleyse, başa çıkacağız."

Yüz ifadesi karardı, şaşkınlık içinde kayboldu. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu başka bir oyun mu...?" "Hayır," dedim. "Oyun yok."

Karanlığın içinden ikinci kuleye doğru baktı. "Kahretsin, emin değilim Soph. Ortalığı dağıtacak." "Ona göz kulak olacağız."

"Evet, ama..."

Taksimetreye ve şoförün dikiz aynasındaki eğlenen gözlerine baktım. "Bir saniyeliğine Casey'i unut. Ne yapmak istiyorsun?" Beceriksizce kıpırdandı. "Ben... şey... daha önce hiç kalmadım. Hiçbir yerde. Gece için değil."

"İstiyor musun?" Onu zorladığımı farkındaydım ama o an bizi geçip gidiyordu.

"Evet," diye cevap verdi. "Evet, bunu isterim."

"O zaman köpeği alalım," dedim.

Köpeği taksiye bindirmek bana küçük bir servete mal olmuştu ama Callum'un itirazlarını bir kenara bırakmıştım. Daha az umursayamazdım. Binama girerken Casey ayaklarımdan üzerinde zıpladı ve resepsiyonda kaşların kalkmasına neden oldu. Onlara ters ters bakarak binanın kimin ailesine ait olduğunu tek kelime etmeden hatırlattım. Kira şartları ve koşulları kıcımlı öpebilir.

"Burası sidik oteli falan mı?" Callum asansörde sordu.

"Sadece lüks. Sakinleri bunun için çok para ödüyor."

"Yeterince adil."

"Siz sordunuz," diye gülümsedim. "Maaşım bunu asla karşılamaz. Dediğim gibi, ailemden kiraliyorum." "Ve onlar için sorun değil mi? Ucuza mı tutuyorsun?"

"Para ve mülk bolca sahip oldukları iki şey. Bunu pek düşündüklerini sanmıyorum. Tabii bana şantaj yapmaya çalışmıyorlarsa, o başka."

"Şantaj mı?"

"Babam emlak işinde çalışmamı istiyor. Ben istemiyorum. Çoğunlukla her Pazar öğle yemeğinde bu konuda sinir bozucu daireler çiziyoruz."

Asansörün sesi duyuldu ve anahtarımı kapıya sokarken kalbim yerinden fırladı. Bu iş ciddiye binmeye başlamıştı.

Evime bakarken Callum'un gözleri koyu renkli mücevherler gibi parlıyordu. Açık plan, minimalist, bu bloktaki diğer tüm daireler gibi. Yine de güzeldi, açık renk ahşap, cam ve bilgisayarlı her şey. Mutfağa girdim, soğutucudan bir şişe şarap çıkardım.

"Bir bardak

ister misin?"

"Evet, şerefe."

Elleri ceplerinde, hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ederek etrafta dolanırken onu izledim.

Casey o kadar da düşünceli değildi, hoplayıp zıplıyor, balkon kapısındaki yansımasına bakıp heyecanla dönüyor ve sehpanın üzerine atlıyordu.

Birkaç mumu uçururken Callum bir mil sıçradı ama ben sadece güldüm.

"Kahretsin." Yontulmuş bir çay lambası tutucusunu aldı. "Üzgünüm, Soph."

Ona şarabını uzattım. "Bu sadece bir biblo."

"Sanırım sende yeterince var."

Bakışlarını takip ettim ve tıpkı onun gibi, mumların bu mekândaki tek gerçek kişiselleştirmem olduğunu fark ettim.

Diğer her şey standarttı, karşı dairede aynıydı ve alt katta da aynısı vardı ama mumlar benim olayımdı. Işığın severim.

Yemek masasının üzerindeki bir sanat eserine bakmak için ayağa kalktı.

"Bu bir baskı," dedim. "Kimin yaptığını sormayın bile. Gerçi annemle babam gösteriş meraklısı olmaya başladığına göre zorunlu bir refüj yaptırmamız gerekebilir." Kendi kendime gülümsedim, bunu hayal edebiliyordum.

"Ailen sanatçı mı?"

Yine o bakış, Bex'e attığı bakışın aynısı. "Tabii ki hayır. Sadece şu yeni ve süslü Southbank kompleksini geliştiriyorlar.

Duymuş olmalısın?"

Omuz silktili. "Bilmiyorum."

Gülümsedim. "Duyup duymadığını bilmiyor musun?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Hayır. Hiç duymadım. Senin dünyandan değilim Soph, bu süslü saçmalıkların hiçbirini duymadım." Ayağa kalktı ve tezgâhın üzerinde zıplayan Casey'nin peşine düştü. "Burada olmamalıydım," diye tersledi, telaşlanmıştı. "Buraya ait değilim."

"Köpek iyi, bırak onu."

Onu yanına aldı, dizlerinin arasına oturur pozisyona itti ama kadın yine de ayağa fırladı. "Anlamıyorsun. Yemek konusunda endişeli. Buna böyle diyorlar. Aç kalmaya alışık olduğu için bulabildiği her şeyi alıyor. Onu da bulacaktır. Eğer ona dikkat etmezsen mutfağını paramparça eder."

"O iyi olacak." Burnunu yüzüme sokmak için zıpladığında güldüm, kuyruğu o kadar sert sallanıyordu ki tüm vücudu da onunla birlikte kıpırdıyordu.

"Bütün eşyalarını çöpe attığında bunu söylemeyecek."

"Öğrenecek. Zekidir."

"Bir gecede olmaz. O kadar çabuk öğrenen biri değil."

"Bir gecede olmaz, hayır." Bu ifadeyle ne demek istediğimden bile emin olamadan konuyu kapattım. Konuyu bir yük treni kadar ince bir şekilde değiştirdim. "Explicit'i beğendin mi?"

Gülümsemesi dünyamı sarstı. "Evet. Raven ve Masque'ı da sevdim. Sağlamlar. Raven, East Veil'e gideceğini söyledi. Sanatıma falan bir göz atın."

"O gerçekten çok iyi. Ne hakkında konuştuğunu biliyor."

"Neden bu kadar rahatsız olduğunu bilmiyorum. Önemli bir şey değil."

"Ben buna inanmıyorum, o da inanmıyor."

Omuz silktili ve ben onun yine garip bir şekilde karıncalandığını hissettim. "Beni buraya neden getirdin Soph?" Doğrudan bir soru gibisi yok. "Arkadaşlığının tadını çıkarabilirim, değil mi?"

"Seks mi demek istiyorsun?"

"Hayır ama umarım bundan da keyif alabilirim."

"Kulüpteki o bok. Hoşuma gitmişti." Balkon pencerelerinin ötesindeki karanlığa baktı. "Sevip sevmeyeceğimi bilmiyordum ama sevdim.

Orayı sevdim."

"Yapmanı umuyordum."

"Neden?"

"Tanrım, Callum, çok açık değil mi?" Casey'nin kulaklarını okşadım ve mutlu köpek gözlerine baktım. "Bunu gerçekten söylememi istiyor musun?"

Geç oldu, yatmak istiyorum, seks istiyorum, ağrıyan kıkırmın yanında ağrıyan bir amla uyumak istiyorum." "Sadece nerede olduğumuzu bilmek istiyorum."

"Buradayız. Bu yeterli değil mi?" "Belki senin için."

Parmaklarını parmaklarımın arasına almak için uzandım. "Benimle yatağa gel."
İçkisini yudumlarken nazikçe sıktı, sonra omuz silkti, konuşma bitti. "Pekâlâ Soph. Sen nasıl istersen."

Callum

Daha önce hiç böyle bir yatağa girmemiştim. Sophie'nin yatağı çok büyüktü, kocaman bir şeydi, beyaz çarşafları ve çok fazla yastığı vardı. Temiz olmama rağmen kendimi kirli hissediyordum. En azından benim için temizdi. Tavana baktım, yorganın altında bile kendimi çok çıplak hissediyordum. Üzerimdeki tüm kıyafetleri çıkarmıştı. Onları yatağın dibine atmış ve sanki biriymişim gibi beni de yanında sürüklemişti. Sanki burada olmayı hak etmişim gibi.

Benim gibi biri bu boku hak etmiyor. Sokaklar için doğmuşum. Soğuk geceler ve yemek için çabalamak için doğmuşum. Savaşmak, çalmak ve elimden geldiğince hayatta kalmak, bunun için değil. Onun gibi biri için değil.

Casey hâlâ koridorda mızırzırlanıyor, kapıyı tırmalıyordu. Ona tekrar sessiz olmasını, uslu bir kız gibi sakinleşmesini söyledim. Ne yapacağını bilmiyordu, sağ olsun. Onun suçu da değildi. Yine de onu burada, kirli patileriyle Soph'un beyaz çarşaflarının üzerinde tutamazdım. Onları kirlettiğim için kendimi yeterince kötü hissediyordum.

Sophie yaklaştı ve bir elini karnıma doğru uzattı. Yan döndüm, beceriksizce, kenara olabildiğince yaklaştım. Beni takip etti, sanki bir görevdeymiş gibi yorganın altında beni izliyordu. Nefesini sırtımda hissettim, bacağı bacağıma sarılmıştı. Çok güzel bir histi.

"Rahat mısın?" diye sordu tembel bir sesle.

"Evet."

"Emin misin? Tam sınırdasın." "Evet. Ben

iyiyim."

"İyi geceler o zaman

Callum." "İyi geceler."

Gözlerimi kapatıp dalmaya çalıştım. Yine de düşünmeden edemiyordum. Sophie'yi, Explicit'i, Raven'ı, Masque'ı ve gördüğüm her şeyi. Stoney'leri ve Vicki'nin eve dönüşünü de düşünmeden edemiyordum. Sophie'nin nefes alış verişini derinleştirdi, uzun nefesler tenimi okşuyordu. Uykusunu dinledim, takip edebilmeyi diledim ama dakikalar geçiyor ve hâlâ hiçbir şey olmuyordu. Yataktan kalkarken onu uyandırmamaya dikkat ettim, kolunu öyle yumuşak bir şekilde kaldırdım ki hiçbir şey hissetmedi.

Pencereye gittim, dışarıdaki şehre bakmak için perdeleri çektim ama pencere değil, bir kapıydı. Anahtarı sessizce çevirdim ve doğduğum günkü kadar çıplak bir şekilde dışarı çıktım. Balkon yüksekti, Thames Nehri'ne bakıyordu. Harika bir manzaraydı, Londra ışıkları ufuk çizgisinde parılıyordu. East Veil gibi ışıklar değil, gerçek ışıklar. Buradan London Eye görülebiliyordu, bir sürü başka şey de. Eğildim, nehir havasını içime çektim. Yüzümdeki esinti iyi geldi. Diğer yarısı nasıl yaşıyor, değil mi?

Yumuşak ayak sesleri bana doğru geliyordu. Sophie'nin sıcak kolları belime dolandı.

"Uyuyamıyor musun?" "Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim."

Omzumu öptü ve onu o kadar çok istiyordum ki bu canımı acıttı. "Yatağa geri dön." "Uyuyamıyorum, Soph."

"Uyumana yardım edeceğim." Bileğimden tutup beni tekrar içeri çekti, elleri her yerimdeydi, göğsümdeki dövmelemin üzerindeydi. "Sakin ol. Her şey yolunda."

"Bunu neden istiyorsun?"

"Konuşmayı kes Callum," diye fısıldadı. "Sorgulamayı bırak."

"Neden bana burada güveniyorsun? Kendime bile güvenemiyorum." Ondan uzaklaştım, ellerim saçlarımda, Casey kapının dışında sızlanırken midem düğümlenmişti. "Kavga ediyorum, çalışıyorum, insanlara zarar veriyorum. Lağım faresi gibi çöp kutularından yemek yiyorum Soph. Param yok, evim yok, hiçbir şeyim yok."

"Kes şunu," dedi. "Benim gördüğüm bu değil."

"Ne görüyorsun o zaman? Çünkü ben görmüyorum."

Uzak durmuyordu, sanki lanet bir canavar değilmişim gibi, sanki ucuz bir heyecan için nefesini kesemezmişim gibi bana doğru bastırıyordu. "Ben seni görüyorum. Geçmişini değil, sorunlarını değil, sidikli kredi durumunu değil. Sadece seni."

"Neden bu kadar iyisin?" Rahatladım, çenemi kafasına yasladım ve onun tatlı kokusunu içime çektim.

"Mükemmel doğmuşum, sanırım." Sırttığını anlayabiliyordum, dudaklarını göğsümde hissediyordum.

"Yatağa gel."

"Söyledim ya, uyuyamıyorum."

"Uyumaktan bahseden kim?"

Bu sefer yetki ondaydı. Onda çaresiz, ilkel bir şeyler vardı. Başımı yastıklara doğru itti, bir rodeo atı gibi üzerime çıktı, saten slipini çekip çıkardı ve ateşli bir orospu gibi kasıklarına süründü. Dişlerimi gıcırdatıyordum, sikim onun için acıkmıştı. Ellerimi tuttu ve başımın üzerinde sabitledi, beni öpmek için öne doğru eğilirken ağırlığını kollarına verdi.

Beni hazır buldu. Dilimi ağzına soktum ve benim olduğunu iddia ettim.

Buraya daha önce gelmiş olan erkekleri düşünmemeye çalıştım. Zengin adamları, zeki adamları, umutları olan adamları. Hatta benden sonra burada olacak adamları düşünmemeye çalıştım. Onu gerçekten kendisinin yapacak olan adamı.

En azından bu gece Sophie Harding benimkini beceriyordu. "Becer beni," diye tısladı. "Al beni. Canımı yak. Kullan beni." "Hayır," diye hırladım. "*Sen beni* becer."

Mükemmel küçük göğüslerini yüzüme sürttü ve ben de onu çok sert emdim, inleyene kadar meme uçlarını okşadım. Heyecanını, tatlı amcığının sikime sürtünmesini hissedebiliyordum. Sulu amının derinliklerine gömülmekten başka bir şey istemediğim için altında seğirdim.

"Kahretsin," diye homurdandı. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Ellerimi bıraktı ve yatağın başucundaki çekmeceyi karıştırmak için eğildi. Yine yüreğim ağzıma geldi. Yatağını paylaşan her kimse onun için bir zula dolusu prezervatif hazırdı. Bu gece o bendim. Belki yarın olmayacaktı.

Bir paketi yırttı ve yuvarladı, narın parmakları çok güzeldi. Sonra bana bindi, arkasına yaslanırken bir fahişe gibi inledi, ellerini dizlerime koydu, kalçalarını döndürdü, döndürdü ve döndürdü, göğüsleri tavana doğru açıldı, belinin zarif kıvrımı çok davetkârdı.

Onu tuttum, sıkıca kavradım ve daha geniş daireler çizmeye zorladım. Sikim üzerindeki çabalarını teşvik ettiğimde inledi.

Etrafımda mükemmel hissediyor, tüm doğru yerlerde sıkılaşıyordu. Kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışarak konsantrasyon içinde gözlerimi kapattım, ama daha fazla direnemeyecek kadar iyi hissettiriyordu.

"Daha fazla..." diye tısladı. "Lütfen..."

İki kez sormama gerek yoktu. Ona doğru eğildim, sikimi sonuna kadar içine soktum, o da sarsıldı, sallandı ve adımı inledi, ellerim göğüslerini ezerken küçük amını okşadı.

"Becer beni, Cal. Sik beni!"

Bir piston gibi girip çıkıyordum ve gözleri beyazlara dönmüştü.

"Geliyorum," diye nefes aldı. "Tanrım, Callum, geliyorum amına koyayım..."

Çok geride değildim, homurdanıyor, inliyor ve o titrerken spermlemlerimi içine pompalıyordum. Üzerime yığıldığında kalbim çarpıyor, nefesim kesiliyor, göğsüm terden sıırılsıklam oluyordu. Saçlarını düzelttim, sikim sıırılsıklam amından kayarken yüzüne öpücükler kondurdum.

"Bu çok iyiydi," diye fısıldadı. "Gerçekten çok iyiydi."

"Canını yakmadı ama, buna ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Yan tarafa kaydı, bana sokulurken başı göğsümdeydi. "Ben de öyle," dedi. "Sanırım bu gece ikimiz de yeni bir şeyler öğrendik."

Bu sefer uyku beni çabucak buldu ve çok tatlı hissettirdi.

Sophie

Çalar saatle uyanmaya alışmıştım, ıslak bir burunla değil. Hele bir Pazar sabahı suratımda ıslak bir burunla hiç değil. Gözlerimi açtığımda Casey'nin koyu kahverengi bakışlarıyla karşılaştım. Ben onu durduramadan yüzümü yalayarak onayladı. Kıkırdadım ve tüylü saldırganımın altından kurtulmaya çalıştım.

Callum irkilerek ayağa fırladı, çevresine alışmaya çalışırken gözleri irkildi. Kendini toparlaması biraz zaman aldı ama toparladıktan sonra Casey'yi tutup yere düşürdü.

"Tanrım, Soph, üzgünüm. İçeri nasıl girdi bilmiyorum."

Açık yatak odası kapısını işaret ettim. "Sanırım kolu nasıl kullanacağını öğrenmiş."

"Kendi iyiliğin için fazla akıllısın," dedi ona, boynundaki tüyleri karıştırarak.

Kot pantolonunu giymek için sadece bir saniyesini ayırarak yataktan çıktı. Sabah ışığında tenine ve kıcının sıkılığına hayran kaldım, pencerelerden giren sessiz güneş onu güzel bir ısıltıya büründürüyordu.

"Henüz kalkmana gerek yok," dedim. "Bugün

Pazar." "Case'i kontrol etmeliyim, bakalım ne yapıyor."

Onu takip ettim, oturma odasına doğru ilerlerken üzerimde sadece saten bir slip vardı.

Callum koridorda kaskatı kesilmiş, elleri şakaklarında utanç içinde duruyordu. Her yer dökülüyordu. Kanepenin bir minderi sehpanın üzerinde parçalanmış, ana kapının yanındaki şifonyerden bazı mektuplar yırtılmıştı. En kötüsü mutfaktaydı. Çöp kutusu devrilmiş, kapağı açılmış ve içindekiler yere saçılmıştı. Yırtılmış mısır gevreği kutularına ve etrafa saçılmış mısır gevreği ve Cheerios'lara bakılırsa dolaplara da girmişti.

"Sanırım kahvaltıda tost yiyeceğiz," diye gülümsedim.

"Kapıyı tutmuş," dedi Callum. Yüz ifadesi ağırdı, gerçekten dehşete düşmüştü. Bakışlarını takip ettim, oturma odasının kapısı yırtılmıştı, boyası dökülmüştü, yatak odasının kapısı da pek iyi durumda değildi.

Daha iyi. "Kendini eve kapatmış ve paniklemiş olmalı."

"Artık kapıları açmayı öğrendiğine göre daha fazla tırmalama olacağını sanmıyorum."

"Bardağın hep yarısı dolu mu?"

"Sadece bir gece önce harika bir sevişme yaşadığım sabahlar."

Gülümsedi. "Bunu unutmayacağım."

"Umarım öyledir."

Sabah kahvesi için su ısıtıcısını çalıştırarak mutfaktaki katliamın üzerinden geçtim. Callum oturma odasını düzenlemeye başladı ve Casey oyuna atlayıp yastık dolgusunu ondan almaya çalışırken gülmekten kendimi alamadım. Callum önce kızdı, onu geri itti ama Casey ısrar etti, kuyruğunu sallayarak yere uzandı, iri kahverengi gözlerini Callum'a dikti.

Yüz ifadesinin yumuşamasını, gözlerinin tüylü arkadaşına duyduğu sevgiyle dolmasını izledim.

Dört ayak üzerine düşerek Casey'ye saldırdı ve birlikte güreştiler, oynarken köpek-insan mutluluğu içinde yuvarlandılar. Casey ayrıldı ve havalandı, odanın içinde koştu, peşinden çılgınca daireler çizerek koşarken onun ulaşamayacağı yerlerden geçti. Tam bir oyundu.

"Seni çok seviyor," dedim. "Gerçekten seviyor."

"Ben de onu seviyorum," dedi. "O harika biri."

Dağınıklığa rağmen onunla aynı fikirdeydim. Köpek gerçekten bir şeydi.

"Siyah kürk beyaz koltuğunuzla pek iyi durmuyor," diye yorum yaptı. "Süpürmeniz falan var mı?" "Sonra hallederim," dedim. "Bunun için endişelenme."

Bu onu sarsmış gibiydi ve omuzları biraz kamburlaştı. "Eşyalarımı toplayacağım." "Daha kahve bile içmedin."

"Zamanımı aşmak istemem, bilirsin."

"Sen değilsin." Bir fincan uzattım ve almadan önce tereddüt etti, ama sadece bir saniyeliğine.

Köpek sidiğine benzeyen bir su birikintisinin üzerine biraz mutfak rulosu attım ve çöp kutusunu tekrar ayağa kaldırdım. Callum baktı, koyu renk gözleri bir şeyle doluydu. Onu tekrar okuyamadım, ne düşündüğünü ya da ne istediğini anlayamadım.

"Şimdi ne olacak?" dedi. "Temizliğe yardım etmemi

ister misin?" Bir süre düşündüm, heyecan omurgamda dans ediyordu.

"Söylesene Callum Jackson, sen hiç Alien Dörtlemesi'nin tamamını arka arkaya izledin mi?" Ebeveynlerle Pazar akşam yemeği resmen iptal edildi.

On Birinci Bölüm

Callum

Jack Willis'in evine doğru koştum, Casey yol boyunca yanımda koştu. Geç kalmıştım, gerçekten geç kalmıştım. Stoney'lerin gelmesine sadece yarım saat kalmıştı ve üzerimde tek kuruş yoktu. En azından henüz.

Hayatım buna bağlıymış gibi kapısına vurdum, içeride hareketlilik başlayınca rahatlayarak iç çektim. "Burada ne halt ediyorsun, delikanlı? Lanet olası bir pazartesi sabahı."

"Bana nakit lazım," dedim. "Bir seksen borcum var."

"Sana bir elli dolar borçluyum," dedi. "Burada sahip olduğum tek nakit para."

Yalancının tekiydi ve bunu ikimiz de biliyorduk ama tartışmayı göze alamazdım. Elim boş dönersem Stoneys bana yeni bir göt deliği açardı. Onu kendi haline bıraktım, kalbim küt küt atıyordu ve bunun nedeni efor değildi. Stoney'ler iyi oynamazlar ve bir buçukluk bir pisstake idi.

Case'i Vicki'ye bırakacak vaktim olmadı, garaja ancak zamanında varabildim. Trent zaten bekliyordu. Her zamanki koca amcık yanıdaydı, ama yanındaki diğer pisliği görünce tüylerim diken diken oldu.

"Onun burada ne işi var?" Homurdandım.

"Jones artık bizden biri," dedi Trent. "İşi ilk sana teklif etmiştim, hatırladın mı?"

Tyler, "Bu bok parçasının senin koşunda yeri yok, Trent," diye alay etti. "O lanet bir sansar. Hiçbir işe yaramaz."

"Ağzından çıkan kulağın duysun," diye çıktım. "Kiminle koştuğun umurumda değil, sen hala lanet bir amcıksın, Jones."

"Bütün bu saçmalıklar için zamanım yok," diye tersledi Trent. "Param nerede, delikanlı?" Ona banknotları uzattım, yüz ifadesinin ekşimesini izlerken midem bulandı. "Peki ya geri kalanı? Geri kalanı nerede?"

"Elimdeki her şey," dedim. "Yemin ederim. Yavaş bir

hafta oldu." "Kalbin kanyor, delikanlı. Gerçekten

öyle." "Sana daha fazlasını getireceğim," dedim.

"Gelecek hafta."

"Peki bu ne tür bir mesaj veriyor, yumuşak çocuk? Stoney'lere yarısını göster, umurlarında değil. Yumuşak dokunuşlar onlara çok dokunur."

"Kimseye söylemeyeceğim, Trent. Konuşma, ispiyonlama."

"Önemli değil, delikanlı. İlke, gibi." Jones'a ve diğer büyük amcığa işaret etti ve bana doğru yöneldiklerinde yumruklarımı açtım. "Bu kadar güzel bir yüzün olması utanç verici, delikanlı, seni mahvetmek utanç verici." Kahkahasının içi boş ve kin doluydu.

Adrenalin çarptı, nabız kulaklarımda yüksek sesle atıyordu. Akıllıca hareketin ne olduğunu biliyordum. Dayak yemek, çenemi kapamak, haklı olduklarını kanıtlamalarına izin vermek. Bir gün daha savaşmak için yaşamak. Ama bunu yapamazdım.

"Bunu kolaylaştırmayacağım," diye tısladım. "Kavgaya hazır olsan iyi olur."

"Bundan zevk alacağım," dedi Tyler.

Casey'nin hırıltısını duydum, ona geri çekilmesi için bağırdım ama zamanım kalmamıştı. Tyler saldırdı, ilk hamlede beni iskaladı ama ikinci hamlede geri geldi. Diğer amcık kollarımı tutmadan önce suratının yan tarafına düzgün bir tokat indirdim ve o zaman bile kafamı geriye atmayı başararak kafatasımı burnuna indirdim. Mavi cinayete küfretti, kanı akarken sendeleyerek geri çekildi. Kıpırmızı kesilirken güldüm, sonra harekete geçip tekme ve yumruk atmaya, var gücümle çırpınmaya başladım. Beni köşeye sıkıştırmadan önce biraz hasar verdiğimi düşünüyorum, zaten yeterince zor nefes alıyorlardı.

Casey havlıyor, yere doğru alçaktan daire çiziyordu. Tekrar uzaklaşmasını söyledim ama beni dinlemedi. Case küçük bir köpek değildi, ama onlar gibi bir çift pisliğe dayanacak kadar da büyük değildi.

Koca amcık beni bir kol kilidine çekti, bileklerimi o kadar sert sıktı ki nefesim kesildi. Tyler, Trent başıyla onay verene kadar bekledi ve yumruğunu karnıma indirirken domuz gözlerinin sevinçle dolmasını izledim. Bir tane daha indirmek için zamanı yoktu. Casey'nin Jones'un bileğinden sarktığını görünce nefes almakta zorlandım. Gözleri vahşiydi, dişlerini onun etine geçirirken alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde hırıliyordu. Öfkeyle böğürerek ona tekme attı ama Casey ayaklarını çok hızlı kullanıyordu.

Trent'in güldüğünü duydum. "Salla şu lanet şeyi, seni lanet olası aptal. O sadece lanet bir collie." İçinde bulunduğum duruma rağmen ileri atıldım. "Hayır, Casey, kaç!" diye bağırdım.

"Sadece kaç!"

Kaçmadı. Tyler yumruğunu kafatasına indirdiğinde bile. Tyler onu sarsmaya çalıştıkça o kendini tuttu ve Tyler tutuşunu düzelttikçe Tyler tekrar böğürdü. "Bırak beni seni lanet olası pislik!" Tyler gürledi.

"Koş, Casey!" Çığlık attım. "Kaç!"

Tyler bir dahaki sefere onu iyi yakaladı. Bağırırken ısırığını bıraktı ve sersemlemiş bir şekilde sendeledi. Tyler'ın bir sonraki saldırısını savuşturacak kadar çabuk kendine geldi. Kaburgalarına bir çizme yemekten kıl payı kurtuldu.

"Öldüreceğim o pisliği!" Jones çığlık attı.

"Git, Casey!" Tekrar denedim ve bu sefer beni dinledi. Gözleri kalbimi kırdı, o kadar üzgündü ki. Tyler'a tekrar saldırımayı düşündü, bunu anlayabiliyordum ama bu sefer sırf gitmesini sağlamak için ona ben tekme attım. "GİT, CASEY! GİT! SİKTİR GİT!"

Bana acınası bir bakış atarak uzaklaşırken kuyruğu yerdeydi. En azından güvendeydi. Rahat bir nefes aldım ve gittiği için şanslı yıldızlarıma şükrettim.

Jones'un bileği fena halde kanıyordu. "Şuna bir baktırsan iyi olur," diye alay ettim. "Bu senin otuzbir çeken elin, değil mi?"

"İşeyen bir ele ihtiyacım yok, Jackson. Annenin kirli amcığı beni doğru görsün." Parmaklarını kontrol etti, onları kolayca sıktı. Ne yazık ki büyük bir hasar yoktu. "Köpek tam bir baş belası. Scotts onun işini bitirmeliydi."

"Scotts'ın onunla işi yok. Senin de öyle."

"Seninle işim var Jackson. Çok fazla iş. Buna bayılacaksın."

Kanlı yumruğu tam elmacık kemiğimin üzerine indi. Kulaklarım çınladı, acı şakaklarıma vurdu. Yine de sesimi çıkarmadım, ona buzevki tattırmak istemedim. Bir çift yumruk daha yedim, bu sefer çeneme. Tombul dizi tam kaburgalarımı kırdı ve öne doğru yığıldım. Sesler duyduğumda nefes almak için mücadele ediyordum, lanet gözlerimin arkasında yıldızlar vardı.

Casey'nin havlama sesi tekrar yükseldi ve kalbim sıkıştı. Lütfen

Tanrım, hayır. "Burada ne haltlar dönüyor?"

O sesi tanıyordum. Gözlerimi açtığımda Raven'in eli kalçasında bir sigara yaktığını gördüm. Gün ışığında farklı görünüyordu. Kocaman botları, savaş pantolonu ve deri ceketini vardı. Saçlarını yüksek bir at şeklinde toplamış, sırtından beline doğru sarkıtmıştı. Yine de makyajı aynıydı. Kelimeleri bulmakta zorlandım ama hâlâ nefes alamıyordum.

"Sana ne kızım?" Trent alay etti. "Ona karşı bir şeyler hissediyorsun, değil mi?"

Raven, "Onun parasına karşı bir şeyim var," dedi. "Siz kimsiniz lan?"

Trent'in ifadesi ekşidi ve içimden irkildim. "Ben Stoney kardeşlerden Trent Stoney'im, sen kimsin lan?"

"Ben Ash Rixon'ın kızlarından biriyim," dedi. "O yüzden geri çekilsen iyi olur. Çocuk bizim."

Trent'in gözlerinin kocaman açıldığını gördüm ama Tyler aldırış etmeden devam etti. "Kim olduğun umurumda değil," diye öfkeleni. "Onu döveceğim."

"Dur, seni aptal herif!" Trent bağırdı. "Bu Ash Rixon'ın kızlarından biri. ASH FUCKING RIXON, anladın mı?" Trent ellerini açarak Raven'a yaklaştı. "Bakın bayan, Rixon'la bir sorunumuz yok, bu küçük pisliğin bize sadece nakit borcu var, tamam mı?"

"Sıraya girmeniz gerekecek," dedi salatalık kadar soğukkanlı bir şekilde. "Önce bize borçlu. Bırak onu, göt herif."

Trent başıyla onayladı ve ben asfalta çıktım, öksürüyor, sıcıyor ve kollarımı tekrar yerine oturtmaya çalışıyordum. Casey bir anda yanımdaydı ve ben nefesimi tutarken yüzümü yalıyordu.

Konuşmanın benim üzerimden geçmesini dinledim ve hiçbir şeye karışmadım.

"Onu geri almamız ne kadar sürer?" Trent sordu. "Bizim de ödemeye ihtiyacımız var. Belki Rixon'la konuşup neler olduğunu anlatabilirim?"

"Rixon'ın sana ayıracak vakti yok." Sigarasını söndürüşünü izledim. "Bir ay beklemen gerekecek." "Bir ay çok uzun bir süre."

"Alabileceğinin en iyisi." Raven ona dik dik baktı. "Rixon'a parasını ödemedi önce ona yaklaşırsan peşine düşeriz."

"İşeme ayını alacaksın," dedi Trent. "Daha uzun sürerse Rixon buraya kendisi gelmek zorunda kalacak. Anladın mı beni?"

"Sanırım anlaştık," diye tısladı. "Şimdi siktir git."

Tyler'ın gözleri öfkeyle dolmuştu. Kanayan bileğini kavrıdı, kırmızı buğunun sınırındaydı.

"Gidiyoruz," dedi Trent. "Şimdi." Tyler hareket etmedi, sadece bakmaya devam etti. "ŞİMDİ,

SALAK HERİF!"

Görüş alanımdan çıktıklarında tekrar nefes alabildim. Yan döndüm, dizlerimi yukarı çektim, kaburgalarımındaki acıyı görmezden geldim. "Yerde kal," diye tısladı Raven. "İşeyip gittiklerinden emin olana kadar."

Garaj bloğunun kenarına doğru yürüdü ve ancak tatmin olduğunda geri döndü.

"Bütün bu saçmalık da ne?" Dedim ki. "Ash Rixon'ı kim kızdırıyor?"

"Kenny malikanesinde. Croydon," dedi beni dirseğimden tutup çekerek. "Londra'daki en sert piç, en sertlerinden biri. Ciddi bir pislik."

"Sen onun kızlarından biri misin?" Sorguladım. "Tanrım."

Gülümsedi. "Tabii ki hayır. Sadece onu tanıyın. Dövmelerini yap."

Hayranlıkla ona baktım. "Çok parlak taşakların var, değil mi?" "Çok da iyi oldu. Kıcıyı kurtardı, değil mi?"

Elini tutup kaldırdım ve kendimi sabitleyene kadar duvara yasladım. "Burada olduğumu nereden biliyorsun?"

"Arkadaşın," dedi Casey'ye uzanarak. Köpek onun yanına doğru eğildi ve yaygarayı kabul etti. "Çılgına dönmüştü, Lassie filmlerinden fırlamış gibiydi, havlıyor, koşuyor, havlıyor ve koşuyordu. Bir şeyler olduğunu anladım ve senin olabileceğini düşünerek onu takip ettim. Sophie bana büyük kurtarma görevinden bahsetti," diyerek gülümsedi ve Casey'yi başından öpmek için eğildi. "Ve bana senin hakkında her şeyi anlattı Casey, ne kadar sevimli bir tüy yumağı olduğunu söyledi."

"Teşekkürler," dedim.

"Lafı bile olmaz evlat, hepsi bir günlük iş. Adrenalin pompalamaya devam ediyor." "Rixon denen adam onun adını kullandığını öğrenirse ne yapacaksın?"

Sırıttı. "Bunun için endişelenme bebeğim. Bana borçlu." Tek borçlu o değildi.

Sophie

Rebecca'dan üç cevapsız arama. Telefonumun masanın altında kucağımda yanıp sönmelerini izledim, Christine'in berbat brifinginden çıkmak ve aciliyetin ne olduğunu öğrenmek için can atıyordum. *Callum, diye* bağırdı beynim, Callum'la ilgili olmalıydı. Adını duyunca hâlâ tüylerim diken diken oluyordu. Savage'la pazar öğleden sonralarının bu kadar iyi geçmemesi gerekiyordu. Onunla geçirdiğim zamanın, onun vahşi etinin benimkine çarpmasından başka bir şey değil, sinirli bir seks olması gerekiyordu. Kukum onun yankısıyla ağrıyordu, istilasından dolayı hırpalanmıştı, ama zihnim daha çok ağrıyordu. Oh, nasıl da ağrıyordu.

"Eklemek istediğin bir şey var mı Sophie?"

Masanın etrafındaki yüzlere boş gözlerle baktım. "Pardon?"

"East Veil, grafiti salgınıyla nasıl başa çıktığımız konusunda bir gelişme var mı?"

"Tek işeyen adam salgını," diye mırıldandı Eric. "Umarım hayvanı tekrar hapsederler de işeme bütçemizden geriye kalanları kurtarırsınız." "Hâlâ devam eden bir çalışma," dedim. "Üzerinde çalışıyorum."

"Peki, hangi yolları düşünüyorsunuz?" Christine çok kibirliydi. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "Eminim polis bu konuda sizinle birlikte çalışıyordu? Ne de olsa Callum Jackson'la *uzun* bir geçmişleri var. Durumla ilgili görüşleri nedir?"

Ağzım nemlendi ama profesyonel yüzümü takındım. "Aslında yasaları sadece son çare olarak kullanacağım. Bu işi yaptırımlardan ziyade eğitim ve fırsatlarla çözmeyi planlıyorum." Odada alaycı bir eğlence dalgası dalgalandı ve ateşimin yükseldiğini, dilimin isyan etmek için kaşındığını hissettim. Uçmasına izin verdim. "Grafiti ya da sokak sanatı, kişinin kendini yaratıcı bir şekilde ifade etme çabasıdır. East Veil'in gençlik programı yok, sanatsal ifade için etkili bir çıkış noktası yok. Burası hayal kırıklığı ve ilgisizliğin kaynakıldığı bir kazan ve suç oranı da toplumdaki uyum eksikliği gibi bunun bir belirtisi. Duvar yazıları çok daha büyük bir sorunun sadece bir yüzü. Ben *bu* sorunun üstesinden gelmeyi planlıyorum, tek bir kişiyi seçip onun üzerine gitmeyi değil. Onun yerine başkaları ortaya çıkacaktır, bu yangın söndürmedir, çözüm değil."

Eric not defterini masaya çarptı. "Bu sidik sanatı değil, göze batan bir şey. Çözüm onu hapse atmak. Bu kucaklayıcı hippie saçmalığı değil."

"Bu hippie saçmalığı değil," dedim. "Gençlik suçlarıyla ilgili istediğiniz her şeyi araştırın. İstatistikler kendi adına konuşuyor."

"Ne yapmayı planlıyorsun o zaman?" diye alay etti. "Eski gençlik kulübüne birkaç keçeli kalem götürüp hepsine her Cuma yarım saat boyunca boyama yaptırmayı mı? Bunun ne kadar işe yarayacağını sana söyleyebilirim, lanet olası istatistiklere ihtiyacım yok."

"Ben olaya bu şekilde yaklaşmayı tercih etmezdim," diye tısladım. "Ama evet. Bir çıkışa ihtiyaç var." "Artık hepsini duydum," diye tersledi Eric. "Buranın köpeklerle gitmesine şaşmamalı."

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter," diye sözlerini tamamladı Christine. "Bizi bilgilendirmeye devam edin Bayan Harding, buradaki herkes durumun çözüldüğünü görmek istiyor. Zaten siz de bu yüzden buraya getirildiniz. Bu yama size verildiğinde uzmanlığınız çok şey ifade ediyordu."

Konuştun, geçmiş zaman.

Sandalyemde kaykıldım ve hissetmediğim bir güvenle gözlerine baktım. "Bir gelişme olduğunda size haber veririm."

Nefesini tutma.

Ofisten çıkarken Rebecca tekrar zilimi çaldı ve iç çekerek cevap verdim. "Sonunda!" diye haykırdı. "Göç ettiğini sanıyordum."

"İşin boku," diye inledim. "Ne oldu?"

"Cal'ı sokaklardan kurtarmalıyız. Çocuk yeteneğini o bok çukurunun etrafındaki garaj bloklarında ve metrolarda harcamak için fazla iyi."

Midem onaylarcasına guruldadı. "Ofisten bir sürü tepki alıyorum, polisi çağırmamı ve onu tekrar içeri tıkmamı istiyorlar."

Bekledim. "Meslektaşların lanet olası aptallar, Sophie, *aptallar*. Çocuk tam bir yıldız. Onun yeteneği, bebeğim, Tanrı aşkına, onun *yeteneği*."

"Bunu görmüyorlar, Bex. Onun bir baş belası olduğunu düşünüyorlar, başka bir şey değil."

"Bunu Callum *Urban Life* dergisinin ön sayfasına çıktığında göreceğiz. Dar kafalı amcıklar."

Gülümsedim. "Yüzlerini görmeyi çok isterdim."

"Oh, eğer benim yapabileceğim bir şey varsa, yapacaksın."

"Ne yapabileceğimi bilmiyorum Bex, elim kolum bağlı ve çok zor durumdayım. Ona tahsis yoluyla bir mülk alamam, o

bekleme listesinde bile değil. Kontrol ettim."

"O zaman başka bir çözüme ihtiyacımız var. Senin evine ne dersin?"

İnledim. "Sanki. Ailem bunu duyarsa çok kızar. Bu hafta sonu köpeği oraya götürdüm ve o bile kaşlarını kaldırdı. Tüm bu sanat işleri ciddi bir hayır-hayır olurdu."

"Belki de onların cebinden çıkma zamanın gelmiştir. Babanın çemberlerinden atlamak için biraz uzun dişler, sence de öyle değil mi bebeğim?"

"Sakin başlama," diye iç geçirdim. "Bugün olmaz."

"Özür dilerim," dedi. "Sadece hayal kırıklığı hissediyorum."

"Sen ve ben ikimiz de." Bir süre düşündüm. "Seninkinde yer yok mu? Kimsesizleri ve sokak hayvanlarını kabul etmeye düşkünlüğünü biliyorum." "Oda Cara'nın eşyalarıyla dolu. Bırak başkasınıkini, kendi işim için bile yerim yok. Kalbim kırılıyor, bebeğim,

Elimden gelse onu hemen oraya götürürdüm."

"Biliyorum," dedim. "Düşünme şapkamı takacağım."

"Hızlı ol, bebeğim. Çocuğun molaya ihtiyacı var. Hem de çabuk ihtiyacı var."

Ses tonunda bir şey vardı, ağır bir şey. Bunu midemde hissettim, alçak bir korku gümbürtüsü. "Bir şey mi oldu?"

Çok uzun süre durakladı. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok bebeğim. İyi düşün, hızlı düşün. Ben de aynısını yapacağım."

"Başka bir şey düşünmeyeceğim. Beni fena yakaladı, Bex. O kadar kötü ki ödüm bokuma karışıyor. Bu şeyi açıklayamıyorum bile. O elektrik, beni delirtiyor."

"Seni anlıyorum," diye güldü. "Yolculuğun tadını çıkar bebeğim, içimden bir ses bunun çok zor olacağını söylüyor." Bunu hisseden sadece o değildi.

Düşünme şapkamın sihrini göstermesi çok uzun sürmedi. İster kader deyin, ister evren, isterse tamamen tesadüf, ama mola aniden ortaya çıkmış, Çarşamba öğleden sonra en ufak bir uyarı bile olmadan kucağıma düşmüştü. Callum'u aramak için yanıp tutuşuyordum, onu tekrar evimde, yatağımda, amımda görmek için yanıp tutuşuyordum. Kendimi tutmuştum, duygularımdan korkan bir kedi gibiydim ama kararlılığım kırılıyordu, parmaklarım artan bir aciliyetle telefonuma gidiyordu.

Christine ofiste bir ziyaretçim olduğunu söylerken yüzünde onaylamayan bir ifade vardı. "Bayan

Headley," diye anons etti. "34 Haygrove Park, sizi görmek istediğinde ısrar ediyor."

Helen Headley'i iyi tanırdım, Haygrove malikanesinde yaşlı anne ve babasına bakıyordu. Aslında hepsini iyi tanıyordum, işimde iyi olduğum günlerde asistan kahve toplantılarıma düzenli olarak katılırlardı. Haygrove'u çok özlemiştim.

Helen'i sıcak bir şekilde karşıladım ve onu içten bir sevgiyle toplantı odasına götürdüm. Masanın diğer tarafında oturmuş, beyaz elleriyle evrakları tutuyordu. Füme saçları at kuyruğu şeklinde geriye taranmıştı, cildi solgun ve çöküktü. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Nasılsın?" Dedim. "Ailen nasıl?"

Dudağı titredi ve içgüdülerim boğazıma bir yumru oturttu. "Özür dilerim," dedi. "Yeni emlak müdürüne gitmem gerektiğini biliyorum, Veronica, adı her neyse, ama biliyorsun. O sen değilsin Sophie. Seni görmem gerekiyordu."

"Ne oldu?"

"Babam arıyor," dedi. Gözyaşları bir anda kabardı ve benimkiler de ona katılmakla tehdit etti. "Geçen hafta bir felç daha geçirdi. O... Korkarım başaramadı."

Gerçek bir keder beni bir tarafa savurdu. Çiçek Açan Topluluk girişimine yardım ederkenki neşeli sırtışı, emlak işlerine el atma ve yardım etme konusundaki istekliliği. "Çok üzgünüm," dedim. "Çok, çok üzgünüm."

El sallayarak teşekkür etti ve nefes aldı. "Kiracılık konusunda yardımınıza ihtiyacım var. Annemin sosyal yardımlarla ilgili işlerini hallettim, tek ihtiyacım olan kiracılığın onun adına devredilmesi."

"Elbette." Evrakları aldım, ölüm belgesinin kopyasını görünce irkildim.

"Ve garaj," dedi. "Aletlerini temizledim, en azından elimden geldiğince. Annem bununla yüzleşemiyor. Orayı, küçük atölyesini ne kadar sevdiğini biliyorsun."

Hüzünle gülümsedim. "Biliyorum. Onu hep aşağıda bulurdum."

"Sessizliği severdi," dedi kadın. "Düşünmesine yardımcı oluyordu. Annemin dırdırından uzakta, derdi." Ben de onunla birlikte gülümsedim, kendimi tutabilmek için elimden geleni yaptım. "Kiracılığına son vermemi mi istiyorsun?" "Lütfen."

Anahtarı aldım. "Evrak işlerini ben hallederim. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Teşekkür ederim," dedi. Gözlerinden yaşlar özgürce süzüldü ve onları fırçalamak için hiçbir girişimde bulunmadı. "Senden hoşlandım," diye gülümsedi. "İyi bir kız olduğunu söyledi. Hepimiz seni özleyyoruz Sophie, sensiz hiçbir şey aynı değil."

"Ben de hepinizi özledim," dedim. "Artık East Veil'deyim, çok uzakta değilim."

"Belki bir ara uğrayabilirsiniz. Genç anneler için bir destek grubumuz var, Salı günleri toplanıyor."

"Çok isterim."

"Sizi yalnız bıraksam iyi olacak," diye gülümsedi. "Umarım yakında daha mutlu koşullar altında tekrar görüşürüz." "Ben de öyle."

Onu kucaklamak için içeri çekerek protokolü tamamen bozdum. Toplantı odasında uzun dakikalar boyunca ona sıkıca sarıldım ve o da kırık bir çocuk gibi omzumda hıçkırı hıçkırı ağladı. Onu bıraktığında gözlerim yaşlarla ıslanmıştı ve onu el sallayarak uğurlarken soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. O küçük odada masaya oturdum ve ağladım. Derek Headley için, Helen ve annesi için ağladım. Haygrove ve eski işim için ağladım. Kendim için de ağladım, anlam veremediğim bir şey için ağladım, hayatı kaçırmaktan, hayatın bana sunduğu geçici hediyeleri değerlendirememekten duyduğum derin bir korku için ağladım. Hayat kısa ve kırılgan, çok kırılgan.

Sonra masama geri döndüm.

Garaj kirası ekranına baktım, fareyi sonlandır düğmesinin üzerine getirdim. Derek garajı on yıldır kiraliyordu, kira her zaman zamanında, nakit olarak ödeniyor, müşteri ziyareti gerekmiyordu.

Garajın anahtarını elime aldım, bir an Derek Headley'i ve onun mutlu gülümsemesini hatırladım.

Topluluk bahçesinde on saat çalıştıktan sonra bana "Sadece bir kez yaşarsın," demişti. "Bunun bir anlamı olmalı, yoksa ne anlamı var ki?"

Bir anlam ifade etmesini sağladım.

Anahtarı çantama koydum ve oradan çıktım.

East Veil'e giden metroya bindim ve tüm tehlikelerinden, şiddet ve pislikten, uyuşturucu, korku ve nefretten bihaber bir şekilde şaşkın şaşkın dolaştım. Callum Jackson'ı bulana kadar hiçbir engelle karşılaşmadan ve fark edilmeden geçtim.

Casey çöp bidonlarının yanındaki eski bir balık parçasını mideye indirirken o da Al'sın önünde sigara sarıyordu. İlk başta beni görmedi, neredeyse kollarına girene kadar görmedi.

"Soph?" diye mırıldanmayı başardı, ben üzerine atılmadan önce. Kollarımı umursamadan ona doladım, yolun aşağısındaki banklarda oturan kalabalığın kıkırdamalarını zar zor fark ettim. Onu kavradığımda irkildi, ama beni tutması sadece bir kalp atışı sürdü, kapüşonuna ağlarken dudakları saçlarımdaydı. "Tanrım, Soph, ne oldu?"

Başımı salladım, kelimeleri bulamıyordum. Beni itmedi, sadece konuşmaya hazır olana kadar sıkı sıkı tuttu. "Seni özledim," dedim. "Benimle eve gel. Lütfen, sadece benimle eve gel."

"Şimdi mi? Gece için mi?"

Başımı salladım. "Bir gece, iki gece, on gece, sonsuza kadar, umurumda değil." "Sen ciddi misin?"

Sulu gözlerle ona baktım. "Ne düşünüyorsun?" "Bence üzgünsün."

Gözyaşlarımı kırıştırdım ve işte o zaman yüzünü gördüm. Çenesi şişmişti, gözleri siyah ve maviydi. "Lanet olsun! Ne oldu sana böyle?"

Omuz silkti, başka tarafa baktı. "Önemli değil."

"Bu önemli!" Tısladım. "Bunu sana kim yaptı?!"

"Boş ver Soph," dedi. "Önemli değil."

Ona dokunmak için uzandım, daha iyi görebilmek için yüzünü çevirdim. Tüm nefesimi içime çekmeme neden oldu. "Aman Tanrım."

"Önemli olmadığını söyledi!" diye tersledi. Yolun aşağısına baktı, bize aval aval bakan kalabalığa kaşlarını çatarak baktı.

"Hadi gidelim, tamam mı? Bir gün kalırım, on gün kalırım, benim için fark etmez Soph. Sadece senin olduğun yerde olmak istiyorum."

Ellerini ellerime aldım ve çok canlı, çok gerçek, çok sıcak hissettim. "Ben de senin olduğun yerde olmak istiyorum," diye gülümsedim. "Tek istediğim bu."

Casey için ılık çaldı.

Başımı Callum'un koluna yasladım ve karanlıkta göğsünü okşadım. Dikkatliydim, yan tarafındaki morluklardan uzak duruyordum, keşke bana açılıp neler olduğunu anlatsaydı ama bu konuda tek kelime etmedi.

Ona Derek Headley'den bahsetmiştim, işim, Haygrove, insanlar ve orada yaptığım her şey hakkında kimseye anlatmadığım kadar çok şey anlatmıştim. Ailem bunlardan bahsettiğimde alay etmişti ve ben de sessiz kalmayı, başarılarımı hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi küçümsemeyi öğrenmiştim.

Callum konuştuğunda sesi odanın içinde çok yüksek çıkıyordu.

"Birini kaybettim," dedi basitçe. "Yıllar önce falan. Yine de hâlâ acıyor."

"Kimi kaybettin?"

"Yaşlı Jimmy, bana resim yapmayı öğreten adam. Harika biri olduğunu

düşünürdüm." "Onu uzun zamandır mı tanıyorsun?"

"Yeterince uzun." Bu anıya gülümsediğini biliyordum. "Kimsem yokken bana yardım etti. Bir sprej kutusu soktu

ve yardım etmeme izin ver. Bayıldım, dünyanın en güzel duygusuydu." "Ona ne oldu?" Bir dirseğıme dayanarak söyledim.

"Risk almayı severdi, aptal yaşlı amcık. Acer Sokağı'ndaki çok katlı binayı biliyor musun? Kule 1'den görebileceğin?"

"Evet, kınanmış, değil mi?"

"Evet, ama o zamanlar öyle değildi. Orada nasıl bir şaheser yaratabileceğini anlatıp dururdu. Yirmi adamla bile bu pisliği örtbas edemeyeceğini söyleyip gülerdi." Hafifçe güldü. "Bunu yaptığında orada değildim, muhtemelen Mam'la falan tartışıyordum. Oraya çıktı, yüzünü kaybetti sanırım. Kendini parmaklıklardan sarkıttı ama düzgün sabitlemedi. Onun sonu."

"Düştü mü?!"

"Uzun lanet bir yol. Anında, hiçbir şey hissetmeyeceğini söylediler."

"Kahretsin, özür dilerim." Bu düşünceyle ürperdim.

"O da bu yoldan gitmek isterdi, biliyor musun? Sanatı için ölmek gibi." "Bu senin için zor olmuş olmalı, kaç yaşındaydın?"

"On üç, onun gibi bir şey. Orada onunla birlikte ben de olabilirdim. Onu kurtarabilirdim, belki."

"Belki de kurtaramazdım. Belki sen de düşerdin."

Beni yanına sıkıştırdı. "Belki."

"Bir daha böyle riskler almayacaksın, değil mi?" Dedim. "Söz ver bana."

Güldü, bu sefer daha yüksek sesle. "Tanrım, Sophie Harding, bu da ne? Evlenme teklifi gibi mi?" "Seni canlı istiyorum."

"Seninle yaşıyorum," diye mırıldandı. "Daha önce bazen hayatta değildim."

Nabzım hızlandı, hedonist dürtüler yarıştı. Yaşama, bir şeyler hissetmeye, gerçek hissetmeye ihtiyaç duyuyordum. "Bana yaşadığımı hissettir," diye fısıldadım, bacağıma onunkinin üzerinde gezdirerek.

"İhtiyacım olan şekilde. *Hissetmeye* ihtiyacım var."

Vücudu bir kalp atışında tepki verdi, nefesi sığlaştı. Elimi tuttu, parmaklarımı sikinin etrafında sıkı. "Şunu hisset," diye inledi. "Bu senin için."

"Yaşıyor..." Fısıldadım. "Onu hissetmeye ihtiyacım var... beni..."

Yan tarafındaki acıdan tıslayarak yataktan kalktı, ama çabucak toparlandı, beni çekerek dışarı çıkardı ve ayağa kaldırdı. Perdeleri kenara çekip balkon kapısının kilidini açtı. Esinti çıplak tenime çarparak içime doğru ürperti gönderdi. Dışarı çıktı, gölgeli vücudu beni çağırıyordu. Peşinden gittim, gergindim, amım onun dokunuşu için yalvarıyordu. "Sana canlı canlı göstereceğim," diye homurdandı. "Güven bana."

Beni ileri doğru itip parmaklıklara öyle bir kuvvetle sıkıştırdı ki, yanıt verecek zamanım olmadı, kenara doğru katlandım, ellerim kavramak için çırpınıyordu. İtmeye devam etti ve ben ciyakladım, panikledim, başım dönmeye başladı. Parmaklıkları yanlış taraftan kavradım, başım dönüyordu ve gözlerim çok aşağıda yere sabitlenmişti. Denge merkezim istikrarsızdı, sağlam zeminle tek temasım parmak uçlarımdı. Kalçalarımın arasındaki sıcak eli çığlık atmama neden oldu, cüssesi kalçalarım sıkıca bastırıyordu.

"Kalp çarpıntısı," diye homurdandı. "Beyin dönüyor amına koyayım... insanın karnına vuruyor, değil mi? Korku. Her an düşebileceğini bilmek, sadece küçük bir kayma." Beni daha da ileri itti ve ayak parmaklarım havaya kalktı, haykırdım, taş kesildim, ama beni yeterince geri çekti. "Yaşadığını hissetmek ister misin Soph? Ölüm korkusundan daha canlı hissettiren bir şey yok. Hiçbir şey."

"Korkuyorum," diye bağırdım. "Düşmeme izin verme."

"Düşmene izin vermeyeceğim," diye inledi. "Güven bana."

Denedim. Gerçekten denedim, ama ciğerlerim kaburgalarımın çıkılık atıyor, hava almak için yutkunuyordu. Parmakları klitorisimi buldu ve içinde bulunduğum duruma rağmen beni arzuladı. İnledim ve kafamın içinde çok garip, çok yüksek bir ses çıktı.

"Kavga etmeyin," diye hırladı.

Elleri belime gitti, ayaklarımı yerden kaldırırken kolları beni sardı. Parmaklıklar karnımı kesiyor, ben kenarda sallanırken ağırlığımı alıyordu. Bu çılgıncaydı, aptalcaydı ama yine de kendimi onun için açtım, o içeri girerken boğazımın arkasından inledim.

"Evet," diye tısladım. "Al beni."

"Lastik yok, Soph," diye hırladı. "Bunun için çok üzgünüm. Sadece seni hissetmek istiyorum." Umurumda bile değildi.

Memelerim zıpladı, meme uçlarım metal aksamalara çarptıkça buz gibi oldu. Elimden geldiğince sert bir şekilde yan tarafı kavradım, kan başıma hücum etti. Beni o kadar sert beceriyordu ki, hırlıyor, küfrediyor ve içime giriyordu. Adrenalin ve endorfin beni mahvetmişti ve o beni arkamdan sikerken amım alev alev yanıyordu. Gözlerimi kapattım, saçlarım gevşerken esinti kulaklarımın etrafındaydı.

"Bırak," diye inledi. "Bırak şu lanet parmaklıkları."

"Yapamam," diye boğuldum. "Yapamam amına koyayım."

"Bırak," diye bağırdı. "Sana bırakmanı söylüyorum."

Sesi beni şok ederek teslim olmamı sağladı. Ağzımdan garip bir çığlık çıktı, neredeyse bir hıçkırıktı ve kendimi bıraktım, duyularım sarsıldı

Korku. Ellerim havada sallanıyor, hiçbir şey için çırpınıyordu, sonunda onları yumruk yapıp bırakana kadar. Aleti vahşiydi, o kadar sert sokuyordu ki canımı yakıyordu. Ağladığımı fark etmem birkaç dakikamı aldı. Gözlerimden akan yaşlara sadece çılgınca nefesim eşlik ediyordu. Katartıktı. Arındırıcıydı. Gerçekten çok güzeldi.

Boşalmadan önce beni geri çekti ve bacaklarımı yukarıda tutarak soğuk balkon zeminine yatırdı. Ellerim saçlarında, tekrar içeri girdiğinde inledim.

"Benimle gel," diye tısladı. "Geldiğini görmek istiyorum."

Sıcaklığı beni rahatlatmıştı, vücudunun büyüklüğü çözmem gereken bir çapaydı. Kendimi bıraktım, doymak için onun altında debelendim, kalçaları benimkilere sertçe çarpıp klitorisimi aramızda ezerken bir fahişe gibi inledim.

"Siktir..." Ağladım. "Şimdi... evet..."

"Gel," diye bağırdı. "Benim için gel..."

"Sik... lütfen... sert..."

"Bunu istiyorsun, değil mi? Bunu sertçe ister misin?" Kollarının üzerinde yükselmiş, beni çiğ çiğ sikerken acıyla dişlerini gıcırdatıyordu. "Kahretsin Sophie, amın çok tatlı."

Patladığımda küfrettim, gözlerimin arkasında bir ışık parlaması oldu. Çok yoğun. Çok yoğun. Boşalırken homurdandı, yükünü göğüslerimin üzerine boşaltacak kadar çekildi. Sıcak tohumunu her tarafıma sürdü, beni kendisininmiş gibi işaretlerken gözleri vahşiydi.

"Benim," diye hırladı. "Daha önce hiç istediğim biri olmamıştı. Yine de seni istiyorum Soph. Gitmene de izin vermeyeceğim."

Parmaklarına uzandım, onları vücudumdan aşağı yönlendirdim, hala onun serbest bırakılmasıyla ıslanmıştı. "Seninkiler," dedim, parmaklarını amımın içine sokmaya zorlayarak.

Gözleri genişledi, vahşi, tıpkı tanıştığım vahşi gibi. "Kafayı mı yedin sen?" diye homurdandı. Başımı salladım. "Onun gibi bir şey, evet."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Bex nezaketle uğraşmadı ve ben de ondan bunu beklemiyordum. Topukları Haygrove metro istasyonunun yanındaki caddede takırdıyor, koyu renk saçları rüzgârda uçuşuyordu. Aptallığımı mesajla itiraf etmek muhtemelen en iyi seçim değildi.

"Callum da aynı şeyi sordu," dedim. "Dün gece kendimi biraz deli gibi hissettiğime eminim."

"Hamile falan mı kalmak istiyorsun bebeğim? Yani, cidden, hormonların gerçekten uçabildiğini biliyorum, ama bunu yapmanın yolu gerçekten bu değil."

"Hayır, tabii ki hayır. Bana ne oldu bilmiyorum. Sanırım sorun o. Beni deli ediyor." "Hadi canım," diye gülümsedi. "Senin bu yönünü bilmiyorum, sevgilim, bu benim için yeni bir şey."

"Benim için de yeni bir haber."

"Bu boku izlemelisin, cidden. İlk Explicit bebek, değil mi? Masque ve Cat olacak sanıyordum." "Tanrım," dedim.

"Bu kadar bebek saçmalığı yeter. Yakın zamanda hamile kalmayı planlamıyorum."

Eğildi ve kulağını karnıma dayadı. "Merhaba küçük Savage, Raven teyzeyle tanış."

"Kes şunu, Bex," diye güldüm. "Ciddiyim, aklımı kaçırdım, tamam mı? Hepsi bu, bir daha olmayacak." "Burada ne yapıyorsun? Şimdiden sabah bulantıları mı geldin?"

Gözlerimi devirdim. "Migrenim tuttuğu için aradım. Biraz boşluğa ihtiyacım vardı. Yaklaşık beş yıldır hastayım dememiştim, sanırım bir gün affedilebilir."

"Neden çağırdın o zaman? Benimle bebek isimleri hakkında konuşmak ister misin?" Sinirle kaşlarımı çattım ve o da en güzel kahkahasını attı. "Tamam, tamam! Konuyu kapatacağım. Ben neden buradayım? Jaz'den beni korumasını istediğimde neredeyse tepesi atıyordu."

"Üzgünüm ama bu oldukça acil." Çantamdan garaj anahtarlarını çıkarırken gözleri büyüdü. "Başlamak istedim, Studio Jackson harekete geçti."

Öne doğru atıldı ve dudaklarımı öptü, elleri uzun süre yanaklarımda kaldı. "Sen lanet olası bir süperstarsın," dedi. "Bunu çözeceğini biliyordum."

"Kıracı vefat etti," diye açıkladım. "Gerçekten üzücü. İşaretlenmeden önce mülkle bir süre ilgilenmemiz gerekiyor. Bunu değerlendirsek iyi olur."

Gülümsedi. "En iyisi bir göz atmak o zaman."

Callum

"Sürprizlerden hoşlanmam," dedim. "Beni sinirli yaparlar."

Yine de peşlerinden gittim, bir kolumda Sophie, diğerinde Raven sürüklüyordu. Casey birinden diğerine zıplayarak çok

eğleniyordu. En azından hepsi eğleniyordu.

"Bunu seveceksin," dedi Sophie. "Söz veriyorum."

Midem bulandı. Mutlu oldum. Soph'un etrafında olmak çok iyi, çok tatlıydı. Bu beni geriordu. Kaybetmek acıtmaz

Ama onun gibi bir şeyi kaybetmek beni çok korkuttu.

Beni Haygrove'dan aşağıya, King's Road bakım kulübelerinin yanından garaj bloğuna kadar sürüklediler. Burası hayalet kasaba gibiydi.

"Ve?" Ben de dedim ki. "Bu parti gerçekten kazma değil."

Sophie birimlerden birinin kapısına bir anahtar soktu, kilidi açıp kapıyı kaldırdı. Olay örgüsünü kavramam bir dakika sürdü.

"Sürpriz!" diye bağırdılar. "Stüdyo Jackson iş için açıldı."

Boyalar vardı, lanet olası raflar dolusu. Benim de sevdiğim, tüm çeşitler. Bir servete mal olmuş olmalı. Sanat mağazalarında gördüğüm gibi büyük beyaz tuval tabakaları vardı. Bir tezgah, birkaç fırça, turp, karıştırıcı ve kalem dolu bir tepsi vardı.

"Kahretsin." Ellerimi saçlarımın arasına soktum. "Bütün bunlar da ne?"

"Senin için," dedi Raven. "Buna ortak bir çaba diyebiliriz. Soph garajı aldı, ben de malzemeleri ayarladım. Noel erken geldi, evlat.

Bir şey değil." O kadar parlak gülümsedi ki, gözleri ıslık ıslık oldu.

Sophie'ye baktım ve o da bana bakarken gergin görünüyordu. Kendimi nereye koyacağımı, ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilmiyordum.

"Beğenmedin mi?" Soph sordu. "Yanlış malı mı aldık?" "Doğru malı

aldık," dedim. "Nane şekeri gibi."

Gözleri benimkileri aradı. "Nedir o zaman?"

Onları kızdırıyordum ve bunu biliyordum ama elimde değildi. "Buna dayanamıyorum," dedim. "Bu çok fazla." "Hey," dedi Raven. "Dinle bebeğim. Bu bir hediye. Bunu bir acıma partisi haline getirme. Sana yakışmıyor."

Gülümsemeye çalıştım. "Acıma partisi yapmıyorum, sadece tüm bu saçmalıklara dayanamıyorum. Geri ödeyemem."

Kolumu tuttu, o kadar sert tuttu ki acıttı. "Bana bak," dedi. "Bu bir borç değil. Sadaka da değil. Bu bir hediye, sana inanan insanlardan. Sana ve sanatına değer veren insanlardan, tamam mı? Anlaştık mı?"

Başımı salladım ama boğazım bir tuhaf oldu, kalınlaştı ve şişti. Başım dönüyordu, gözyaşlarım lanet bir kedi çocuk gibi fişkırıyordu.

Arkamı döndüm, öksürerek geri çıkardım. "Lanet olsun," dedim. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Sophie, "Teşekkürler standart yanıttır," dedi. Gülümsemesi çok güzeldi. O kadar güzeldi ki, dünyadaki en güzel şeydi.

"Teşekkür etmek pek iyi değil," diye gülümsedim. "Yine de teşekkürler, bu çılgın bir nane. Çılgın."

"Baskı yapmak istemem," dedi Raven. "Ama sanatını görmek için bekleyen biri var. Bir tüccar, beni piyasaya sürenle aynı kişi."

Beynim topaç gibi dönmeye başladı. "Satıcı mı?! Benim malımı beğenmeyecekler, Raven. Hiçbir şey seninki kadar iyi değil.

Kahretsin dostum, bana parkın dışında gülecekler."

Gülümsemesi güneş gibiydi, gözleri yine parlıyordu.

"O zaten senin bokunu gördü, bebeğim," dedi. "Boya ondan."

Boyadım, boyadım ve biraz daha boyadım. Zamanda, mekânda, tuvaldeki renklerden başka her şeyde kayboldum. Casey yanımdayken ve Sophie hayatımdayken orada olmak mutluluktu. Bundan daha tatlı bir şey olamaz.

Case orada olmayı severdi, garaj kapısı açık, güneşi yakalıyordu. Yağmur yağdığında içeri gelir, ayaklarımın dibine kıvrılır ve dünyayı umursamadan uyuklardı.

Geceleri de yatağın üzerinde uyumaya başlamıştı. Köpek bu günlerde kendini tanımıyordu. Hâlâ çöp kutularını karıştırıyordu. Bakmadığımız her an mutfağı darmadağın ediyordu. Soph'un umurunda değil gibiydi, kışına kırmızı bir tokat yemek ve iyi bir dayak yemek dışında hiçbir şey umurunda değil gibiydi. Sanırım benimle ilgili en sevdiği şey buydu, ben de öyle düşündüm. Konuşma becerim olmadığı kesindi, ama bu konuda daha iyi olmaya başlamıştım. Deniyordum.

Vick's'ten bazı eşyalarımı almaya karar verdiğimde neredeyse iki haftadır Soph'daydım. Ondandır kaçıyor, çürüklerimi görmeyeceği bir yere saklıyordum. Sadece kendini kötü hissedecekti ve ben bunu istemiyordum. Geçmeleri uzun sürmüştü, özellikle de gözümdeki şişlik. Kaburgalarım hâlâ acıyordu ama yüzümden anlaşılmayacağı için bunu bilemezdi.

Vicki bahçesinde sırtı bana dönük durmuş, sigarasını tütürüyordu. Garajın aşağısındaki Lozza Price'ın yine aynı kanlı saçlarla karşıma çıktığını düşünerek kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ama değildi, Vick'ti, saçları dağınık sarı bir bob şeklinde kesilmişti. Güneş ışığında sarıdan çok sarıydı, biraz kanarya gibiydi. Pek hoşuna gitmemişti. Yine de gülümsedi.

"Farklı görün."

Sesimi duyunca arkasını döndü ve parlak bir şekilde gülümsedi. "Beğendin mi? Değişiklik olsun istedim. Hangi cehennemdeydin Cal? Slay seni özlüyordu."

"Buralarda," dedim. "Meşgul gibi."

"Teslimat mı?"

Suçluluk duygusuyla kızardım. Teslimatları aksatmışım, resim yapmakla meşguldüm. Vizitelerimi unutmadan önce gidip Jack Willis'i görmem gerekiyordu ama Vicki'yi korkutmak istemiyordum. "Evet, çalışıyorum."

"Seni dövüklerini duydum," dedi. "Seni iyi dövükler, değil mi? Bu yüzden uzak duruyorsun. Seni tanıyorum Callum Jackson. Görmemi istemediğini bilecek kadar aptal değilim."

"Buralardaydım Vick, sadece meşguldüm."

"Dedikodular malikanenin her yerinde uçuşuyor, Cal. Al'ın evinin oradaki malikane müdürünü öptüğünü duydum. Bu doğru mu?" "Çok şey biliyorsun, değil mi? Hepsini nereden öğrendiğini bilmiyorum."

Cep telefonunu kaldırdı. "Facebook."

Bundan nefret ediyordum ve o da bunu biliyordu. "Benim dayak yemem tüm internete yayıldı, öyle mi? Hiç olası değil, Vick. Kimsenin bundan haberi yok." Rengi soldu ve işte o zaman anladım. "Etrafta dolaşılıyor, değil mi? Jones mu? Lanet domuzları çağırırsan iyi olur."

"Domuzları çağırmiyorum, Cal. Uzun süre kalmadı."

Ellerim ceplerimde yumruk oldu. "Ne istiyormuş lan?"

"Bana bakabileceğini söyledi. Ben ve Slay. Stoney'lere geri çekilmelerini, beni rahat bırakmalarını söyleyebileceğini söyledi." "Stoney'ler senin ve Slay'in peşine düşmeyecek, Vick. Borç artık benim."

Bana bir sigara uzattı, ben de memnuniyetle aldım. "Stoneys'in senin borcu alıp almadığını umursamayacağını, yine de benim için geleceklerini söylüyor." Bana doğru eğildi, gözleri kocaman ve korkmuştu. "Sert olduklarını söyledi, Cal, gerçek anlaşma. Bana telefonunda bir video gösterdi, birini bir bokla zehirliyorlarmış, adam her yerde kasılıyormuş, gerçekten hastaymış. İzleyemedim bile. Ty komik olduğunu düşündü, hasta amcık. İnsanların parmaklarını da kestiklerini, gerekirse onları da yaktıklarını söyledi."

"Saçmalıyor, Vicki. Bir dahaki sefere lanet domuzları çağır." Ama saçmalamıyordu ve ben bunu biliyordum.

"Senin öldüğünü söyledi. Croydon'dan sert bir adamın da senin peşinde olduğunu söyledi. Çok uzun süre buralarda olacağını sanmıyorum." "Bu biraz karışık," dedim. "Sen kendi işine bak, olur mu? Ben hallederim."

"Nerelerdeydin Cal, gerçekten mi? Saklanıyor muydun?"

"Öyle bir şey işte."

"Onunla mı birliktesin? Şu Harding denen kadınla mı?"

Omuz silktilim. "Cevabım yok, Vick. Sadece takılıyoruz."

"Peki ya ben Cal, ne zaman takılacağız?"

Onu korumaya çalışıp bu kadar üzdüğüm için kendimi boktan hissediyordum. "Bilmiyorum Vick, ne zaman istersen. Ben buradayım, tamam mı?"

Her zaman da öyle olacak."

"Bu gece mi?" diye sordu. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Soph'u onun tatlı, sıcak kollarında düşündüm. Tatlı, sıcak amcığı benim için yanıp tutuşuyordu. Vicki iç çekti. "Lütfen, Cal. Seni çok az gördüm."

Vicki'nin gözlerinin içine baktım ve hayır diyemeyeceğimi biliyordum. Dostlar birbirini kollar ve Vick'in bana ihtiyacı vardı. Bunu onda görebiliyordum. "Peki, tamam. Sonra tekrar gelirim."

O kadar mutlu görünüyordu ki midem bulandı.

On İkinci Bölüm

Callum

Sophie'nin ne zaman geleceğini hep bilirdim ama bunu asla söylemezdim. Arkamdan koşar, beni sıkıca kavrar ve kulağıma *şaşkınlığını* fısıldardı. İyi hissettirirdi, bu yüzden hiçbir şey söylemedim ama Case her zaman bunu belli ederdi, Soph yaklaştığında kulakları dikilir ve kuyruğu altına giderdi. Tüylü kıcı havalanırdı ve Sophie'nin onu susturduğunu, ödülleri için çantasını karıştırdığını duyardım. Ucuz rüşvetlerdi ama her seferinde işe yarardı.

Casey de Sophie Harding'i en az benim kadar sevdi.

"Bugünlük bu kadar," diye fısıldadı, boynuma tatlı sıcak öpücükler kondurarak. Tuvalimi incelerken ellerini kalçalarına koyarak ona doğru uzandım.

"İyi görünüyor musun?"

"İyiden de öte. Çok güzel. Sanırım Explicit geçen hafta sonu bir etki yarattı."

Gülümsedim. Soyuttu ama görünüşe bakılırsa Soph için yeterince soyut değildi. Tuval üzerindeki renk çizgileri zincirlerdi, beyazın siyah üzerindeki oyunu spot ışığıydı. Sonra gölgeler... ön plandaki kadının kıvrımları. Tamamen zincirlerle asılmış, cezası için sıkıca sarılmış bir kadın.

"Diva, değil mi?"

"Evet."

Masque ve Cat'in tekrar oynadığını görmemiştim, henüz değil. Yine de görmek istiyordum. Tüm bu şeyler hakkında hala garip hissediyordum, ama durmak isteyecek kadar garip değildi. Kırbaçlar, kürekler, kelepçeler falan artık doğal gelmeye başlamıştı ama beni azdıran bunlar değildi. Sophie'nin küçük tatlı amcığına sahip olmak beni azdırıyordu. Yumuşak inlemeleri, yalvarışları. Bazen bana bir hayvanmışım gibi bakardı. Bu hoşuma gidiyordu, ama bana bir erkekmışim, biriymişim gibi baktığı diğer zamanlar, sevdiğim zamanlardı.

Elinde bir çanta tutuyordu. "Akşam yemeği için biftek aldım, biraz da Casey için."

Kalbim tekrar yerinden çıkacak gibi oldu. "Bu gece gelemem Soph. Vick'e gitmem gerek."

Üzgünse bile belli etmedi. "Onun yerine mikrodalgayla bir randevu ayarlayayım o zaman. Biftek bekleyebilir."

"Dışarı çıkabilirsin," dedim. "Raven'ı görmeye. Ya da aileni. Onlardan kaçtığını fark etmediğimi sanma."

Gülümsedi. "Yapabilirim... alternatif olarak, bu Southbank saçmalığı ortadan kalkana kadar bekleyebilir ve her zamanki gibi işler yoluna girdiğinde yeniden ortaya çıkabilirim."

Onu kendime çektim, saçlarından nefes aldım. "Kendi yolunda yürü. Gölgelede saklanıp durma, sen değil Soph. Orası senin yerin değil. Korkacak bir şey yok."

İç çekti. "Korkmuyorum, sadece daha kolay. Babamı tanısaydınız ne demek istediğimi anlardınız."

Bir şey söylemek istedim. Belki bir gün onu tanıyabilirim gibi aptalca bir şey. Ama söylemedim. Bu düşünce yanaklarımı yaktı. Sanki bir şey olabilirmişiz gibi. Öyle hissediyordum, gerçi bazen öyleymişiz gibi geliyordu. En çok sevdiğim şey de buydu.

"Gitsem iyi olacak," dedi. "Vicki'ye gitmene izin vereyim."

"Yarın görüşürüz o zaman."

Yüzünü buruşturdu. "Casey nerede kalıyor?"

"Barakada," diye omuz silktim. "Benimle

birlikte."

Sophie kollarını kavuşturmuş, ağzını sertçe büzmüştü. "Bir kulübede kalmayacaksın Callum, Casey de öyle. O artık kapalı bir köpek, onu eve götürüyorum."

Case'e baktım, sanki arıların dizlerinin üstündeymiş gibi Soph'a bakıyordu, dili mutlu bir şekilde dışarı sarkıyordu. "Bilmiyorum Soph. Her şeyi çöpe atabilir."

Gözlerini devirdi. "Zaten elinden gelenin en kötüsünü yaptı. Bir çöp kutusu daha dökülmesi beni yıkmayacak."

Sophie topuklarının üzerinde döndü ve Casey'yi de yanına çağırarak uzaklaştı. İri kahverengi gözleri bana bakıyor, izin vermemi bekliyordu. Onsuz olmak garip olurdu. İkisi de olmadan garip olurdu.

Omuz silktim. "Hadi o zaman Case, peşinden git. Git Sophie'yi bul."

Vicki onu gece için yatırmadan önce Slay ile oynadım. Televizyonun önünde boya kalemleri. Ona Case'in, annesinin ve çuf çuf trenlerinin resimlerini çizdim ve o da küçük bir ressamış gibi gözlerini konsantrasyona sabitleyerek her yeri karaladı.

"Bu harika," dedim elimde tutarak. "Gerçekten çok iyi, Slay. Zekisin sen, zeki küçük adam."

Gülümsemesi beni aydınlattı.

Aşağı indiğinde Vick sessizdi. Geceliğini giymişti, o lüks saten şeylerinden birini. Kanepede yanıma oturdu, bacaklarını altına çekti.

"Seni seviyor," dedi yine. "Senin köpeğin taşağı olduğunu düşünüyor, o çocuk."

"Onu seviyorum Vick, harika bir çocuk."

"Gerçek babasından daha iyi. Bok parçası."

"Bir gün düzgün bir babası olacak, ona bakabilecek iyi biri. İkinize de iyi bakacak." "*Sen* de bize iyi bak Cal." Elime uzandı ve parmaklarımı sıktı.

"Şu Stoney meselesini halledeceğim, Vicki. Bunun için endişelenme."

"Bu senin sorunun değil," dedi. "Benim çözmem gerekirdi. Çok üzgünüm Cal. Seni kötü dövdüklerini biliyorum ve bu benim hatam, değil mi? Her şeyi berbat ettim."

Onu kenara çektim, bir kolumu omzuna doladım. "Aptal olma. Değişmez. Sadece birkaç sıyrık var." "1200 sterlini nasıl bir araya getireceğiz? Ty gelecek hafta dedi, yoksa kışının derisini yüzecekler."

"Birkaç teslimat yapacağım," dedim. "Daha büyüklerini. En büyüklerinden."

"Seni tekrar aşağı gönderecekler ve o zaman nerede olacağız, ha? Sensiz olmak istemiyorum, Cal. Sen içerideyken bundan nefret ederdim."

Sinirlerim gerilmişti, tehlike seziyordum ama gülümseyerek geçiştirdim. "Zaten teslimat yapmama gerek kalmayabilir. Artık stüdyom var."

"Stüdyo mu?! Ne stüdyosu?"

Vicki'ye her şeyi anlattım. Sophie'nin bunu benim için ayarladığını, arkadaşı Raven'ı, Raven'ın sanat simsarı bağlantılarını, yaptığım tüm yeni resimleri ve her şeyi. Vicki tüm bunları bir oyuncak bebek gibi gözlerini kocaman açarak dinledi. Sözümü kesmedi ve soru sormadı, ben bitirene kadar her şeyi dinledi.

"Tanrım, Callum, bu çılgınca bir şey."

"Zihinsel, değil mi? Kendime ait bir sanat stüdyom var. Belki şansım yaver gider, ha? Malikanesinde oturan sosyetik bir züppeye resim satarım."

"Gelip görebilir miyim? Belki takılırız? Öğle yemeğinde biraz sarnie getirebilirim, Slay'i de getiririm. Bu hoşuna gider."

"Haygrove'da," dedim. "Sen ve Slay için çok uzak. Yine de buraya geleceğim, uğramaya devam edeceğim." "O kadar da uzak değil, Cal. Benim için fark etmez."

"Göreceğiz o zaman, tamam mı?"

Gözlerini kaçırdı. "Şu Sophie, değil mi? Sürekli onunla birliktesin." "Onunla biraz birlikteyim, Vick, evet." Kendimi yeniden lanet olası bir pislik gibi hissettim. "Ciddi bir şey mi?"

"Ne olduğunu bilmiyorum." Doğruyu söylüyordum. "Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok." "O da senden hoşlanıyor mu?"

"Umarım öyledir," diye iç geçirdim. "Bilmiyorum."

Omuz silkerek biraz uzaklaştı. "Biraz eğlenceli o zaman, sanırım, değil mi? Pek ortak yönünüz yok gibi." Sözleri içimi olması gerekenden daha sert bir şekilde burktu. Kendimi sustuğumu, panjurlarımın indiğini hissettim. "Sosyetik bir kuş, değil mi? Muhtemelen biraz sertlikten hoşlanıyordur." Kaburgalarımın şakadan daha sert bir dirsek attı ama bir şey söylemedim. "Karnını doyurduğunda yine buralarda olacaksın."

"Artık yoruldu, Vick. Bu gecelik bu kadar yeter, tamam mı?" Kapüşonumu yukarı çektim.

Saate baktı. "Saat on bile değil. Aşık kız için bu kadar huysuzlanıyorsun, değil mi? Sadece şaka yapıyordum." "Raven birkaç gün içinde resimler için gelecek. Yapacak çok işim var."

Kapı aralığında o kadar uzun süre durdu ki bakmaya dayanamadım. "İstersen yukarı gelebilirsin, yatağı paylaşırız. Daha rahat olur."

"Burada iyiyim, Vick." Ona gülümsedim, o da bana gülümsedi ama bu boş bir gülümsemeydi.

Yukarı çıkması çok uzun sürdü, benim de gece yatmam daha da uzun sürdü.

Sophie

"Lanet olası bir iş gecesi," diye güldü Bex. "Eğer durmazsan yarın insanların lanet dövmelerini yanlış heceleyeceğim. Tazminat için onları sana göndereceğim."

Yine de bardağını uzattı, yeniden doldurmaya hazırdı. "Sadece seni umursamayacağın kadar sarhoş etmem gerekiyor."

Raven bu yerde tuhaf görünüyordu, nötr renk düzeninden çok daha gösterişliydi. Etrafa göz gezdirirken yine komik bir ıslık çaldı, Casey'nin kucağına atlamasına neden olacak kadar tizdi. Bex onu itmeyince köpek bundan yararlandı.

Bir kenara çekilip kanepede aramıza kıvrıldı.

"Buranın senin evin olduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi Bex. "Cidden çok havalı. Masque'ın evi bile bu kadar temiz değil. Bir dahaki sefere Cara'yı da getirmeliyim, dörtlü yapalım."

"Harding'in emlak imparatorluğu kesinlikle en iyisini satın alıyor."

"Ruh hali aydınlatması, sesli eğlence sistemi, Thames Nehri manzarası... Bisikletli İsa. Cal'in burada rahatça nefes alabilmesine şaşırdım."

"Öyle olduğundan pek emin değilim," diye gülümsedim. "Hâlâ kanepenin kenarına tünüyor, onu kirletmekten korkuyor."

"Görünüşe göre hanımefendi o kadar da kendini tutamıyor." Raven, Casey sırtüstü yuvarlanana kadar onun kulaklarını tırmaladı, artık koltuk kirletme görevinde gizli davranmaya bile çalışmıyordu.

"Madam burayı ele geçiriyor, her seferinde bir yumuşak mobilya." "Etkilendim, sizi bu kadar köpek sever biri olarak düşünmemiştim."

"Sevilmeyecek ne var?" Sırıttım. "Çöpleri karıştırmak, dolaplara burun sokmak ve yastıkların üzerindeki tüyler dışında."

"Hepsini seviyorsun," diye güldü. "Ve babasını da."

"Sana bir şey sormam gerekiyor." Şişenin kalanını bardağıma doldurdum.

"Kulağa uğursuz geliyor."

"Benim hakkımda," diye açıkladım. "Sana doğru görünüyor muyum?" "Doğru mu?"

"Aklı başında, yani sağlıklı. Düzenli. Normal."

Gülümsedi. "Hayır, iyi görünmüyorsun, şükürler olsun." "Ben ciddiym. Kendimi raydan çıkmış gibi hissediyorum."

Gözleri benimkilere sabitlendi. "*Bay Tehlikeli* macerası da bununla ilgili değil miydi? Kaçıyorsun bebeğim, bu iyi bir şey."

"Dikkatsiz, düşüncesiz... çılgınca davranıyorum. Balkondaki gösteri, yani cidden Bex, o da neydi öyle?" "Elini kaybetseydi ölmüş olurdun," dedi. "Regl olduğun için şükret ve bırak gitsin."

Artık endişelenmene gerek yok. İkiniz de işin içindesiniz. Bu bir ihtiyaçlar çarpışması, bebeğim, iki insan daha fazlasını istiyor ve işe yarayanı bulana kadar yolun karşısına geçip geri dönüyorlar."

"Kulağa şiirsel geliyor. Sanırım beni delirtiyor."

"Belki de öyledir. Bu kötü bir şey mi?" Gözleri parladı ve daha söyleyebileceği çok şey olduğunu biliyordum.

"Bir yanım bunun kötü olduğunu düşünüyor. Bir yanım onsuz yaşayamaz."

Ayağını sürüyerek geldi, orada sadece biz olmamıza rağmen komplocu bir tavırla eğildi. "Onun hakkında konuş, tüm aşk saçmalıklarını duymak istiyorum."

Bir nefes aldım, sonra biraz şarap içtim. "Onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Benim sahip olduğum filtrelelere sahip değil, yapabileceğini ve yapamayacağını düşündüğü şeylerin aynı büyük listesine sahip değil. Kendini sorgulamıyor ve herkesin onun hakkında ne düşündüğünden, nasıl görüldüğünden ya da sosyal medyada nasıl görüldüğünden endişe etmiyor. Ferahlatıcı bir şekilde sınırsız."

"Ve..." diye sordu.

"Vahşi, ham ve agresif... İsteddiğini istediği zaman alıyor. Geleneklerden korkarak yaşamıyor. Kendini tutmaz."

Gülümsedi. "Ve..."

İçimi çektim.

"Daha fazla mı?"

"Çekmeye devam et, bebeğim."

"Ve o çok derin. O güzel bir trajedi. Güzel bir vahşi. Dünyaya bakışı, resim yapma biçimi... sevme biçimi."

"Şimdi kim şiirsel?"

Ona bir yastıkla vurdum. "Sana deli olduğumu söylemiştim." "Sen deli değilsin, bebeğim. Sen aşıksın."

"Bu çok çılgınca, Bex. Nasıl işe yarayabilir ki?"

İçini çekti ve bardağını yere bıraktı. "Lütfen bunu düşündüğüm yere götürme."

"İşim... ailem..."

"Hepsi doldurulabilir," diye araya girdi. "Onu seversin ya da sevmezsin, ama bu kararı kendin için ver, başkası için değil."

Çocuğun bazı sorunları var ama o iyi bir çocuk Sophie. Lanet olası bir gelenek uğruna onu kaldırıma atma, sen bundan daha iyisin."

Gerçekten öyle umuyordum.

Kalbim küt küt atarak yataкта dimdik oturdum. Kulaklarım gerildi, bunaltıcı, alkolün etkisindeki beynimdeki bulutlarla savaştım. Casey karanlıkta homurdanıyor, kapının ardındaki boşluğa bakıyordu.

Kapının çalındığını duyduğumda rahat bir nefes aldım. Casey'nin kuyruğu koluma sürtünerek deli gibi sallanmaya başladı ve ben kapıya doğru ilerlerken hırıltıları yerini sızlanmalara bıraktı.

"Callum?"

"Evet."

Kapıyı açtım, fırının saatine baktım. "Tanrım, saat sabahın dördünü geçmiş."

Ellerini ceplerine sokmuş, düşünceli bir halde yanından geçip gitti. Casey'ye merhaba demek dışında tek kelime etmedi, sadece kapıya yaslandı ve baktı. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, muhteşem ve vahşi. Eski bir pamuklu gecelik gerçekten de uyku kıyafeti olarak pek hoş bir seçim olmamıştı ama onu beklemiyordum. Kollarımı kendime doladım.

"Ne oldu?"

Başını salladı. Omuz silkti.

"East Veil'den mi geldin?" "Evet."

"Tanrım." Mutfağın ışığını yaktım. "Kahve ister misin?"

Yanıt yok.

"Bunu beklemiyordum," dedim çaydanlığı doldururken. "Vicki'de kalacağını sanıyordum. Bekliyordum..."

Arkamdan vurup beni ileri doğru iterek akan musluğa çarpmamı sağlayınca ciyakladım ve gömleğimin üzerine soğuk su fışkırdı. Callum'un sıcak nefesi kulağımı okşarken pamuk ikinci bir deri gibi soğuk ve kaygan bir şekilde göğüslerime yapıştı. Şok, şarap komamı kırdı ve tamamen uyandım, kalbim hızlandı.

"Sana ihtiyacım var." Sözleri sadece homurdanan bir fısıltıydı. "Şimdi."

Bu hayvan Callum'du, tüylerimi diken diken eden vahşiydi, gördüğüm anda amımı sızlatan adamdı. Çaydanlığı lavaboya bıraktım, ellerimi kaldıraç olarak kullanarak ona doğru geri çekildim. Kot pantolonunun içinden sertleştiğini, kıçımın çatlağına doğru titreştiğini hissedebiliyordum.

Sert elleri göğüslerimdeydi, kumaşın içinden meme uçlarını büküyordu. Karnıma giren kramplar bana talihsiz bir gerçeği hatırlattı. "Kahretsin Callum," diye inledim. "Yapamam."

Yılmadı, hiç istifini bozmadan göğüslerimi avuçladı.

"Cal, dur. Regl dönemimdeyim."

Homurdandı, ama yine de ısrar etti ve geceliğimin eteklerini pençelemek için aşağı uzandı. Ben itiraz edemedim başımın üzerinden çekti. Regl külotumu göreceği gerçeğiyle irkildim. Elinden kurtulmaya çalıştım ama hiç orali olmadı.

"Sana ihtiyacım var," diye hırladı. "Umurumda değil."

Önemsedim. Hem de çok önemsiyordum. Ona doğru kaydım, siki için kendi çaresizliğimle savaştım. Parmakları bacaklarımın arasındaki dolguya bastırıyor, klitorisimi arıyordu.

"Kahretsin, Callum..."

"Seni götüreceğim," dedi. "Bana karşı koyma."

Başparmağı külotumun bel kısmına takılınca boğazımdan acınası bir öz-bilinç ciyaklaması çıktı. Ona karşı titriyor, daha fazla mücadele etmediğim için kendimden nefret ediyordum. Parmakları kalçalarımın arasından kayarken yenilgiyle inledim."

"Siktir," dedi. "Çok güzel bir his."

Evet öyleydi, yalan söylemiyordu. Çömeldi, kumaşı kalçalarımın altına doğru kaydırarak kadar alçaldı. İç çamaşırım yere düştü ve çınlıplak kaldım.

"Seni becereceğim," diye tısladı.

İçimdeki iki parmak beni bir fahişe gibi inletti. "Evet..."

"Seni görmek istiyorum."

Inledim, söyleyecek sözüm kalmamıştı.

"Aminin kanamasını görmek istiyorum. Seni koklamam lazım."

Aman Tanrım. Bacaklarımın arasındaki gıcırta duyularımı sarstı ama o çok iyi hissettiriyordu. Beni döndürmesine, bana rehberlik etmesine, banyo kapısına ulaşana kadar kirli ve ıslak ellerini kalçalarımın arasına sokarak beni mutfağa doğru itmesine izin verdim. Boy aynasındaki yansımamıza bakınca nefesim kesildi. Uyluklarım çoktan kıpkırmızı olmuş, kanlı izler ayak bileklerime kadar uzanıyordu. Parmakları geri çekilirken gıcırda, kanlı elini mememin üzerine sıkıştırırken havada topraksı metalik bir leke vardı.

İzlemek istemiyordum ama gözlerimi kendi bedenimden alamıyordum, aynı kanlı eli boğazıma doladığında bir an için kıpırdandım. Soluk tenimde kıpkırmızı lekeler.

"Çok güzel," dedi. "Çok hoşuma gitti."

"Sik beni..." Nefes aldım. "Yap şunu."

Ben yansımasını izlerken o bir anda kıyafetlerini çıkardı, kot pantolonunu yere attı. O kadar muhteşemdi ki,

kesinlikle çok güzeldi. İçime doğru kayarken bir homurtu çıkardım. Onun siki için çok kolay ayrıldım, çok ıslanmışım. Amımdan pis sesler çıkıyordu ama hiçbirisi onunki kadar pis değildi.

Saçlarımı çekiştiriyor, içime girerken kulağıma pis pis tıslıyordu. Parmakları klitorisimi okşuyor, tam ihtiyacım olan yerde dans ediyordu ve ben gitmişim, hisler beni ele geçirirken pis bir fahişe gibi inliyordum. Her zamankinden daha hızlı ve sert boşaldı. Gözleri tüm yol boyunca şiddetliydi, tükenene kadar bakışlarımı tuttu. Beni bir taş gibi bıraktı ve nefesini tuttu. Kollarının koyu renkli yuvası kıpkırmızı parlıyordu, siki uyluklarının arasından yayılan kızıl gölün ortasında hâlâ seğiriyordu. Elleri kanlıydı, göğsü de öyle ve bu yüzden muhteşem görünüyordu. Savaştan dönmüş bir savaşçı gibi, fethettiği yerlerin kanıyla süslenmişti.

İşte o zaman onu yakaladım. Gerçekten yakaladım. Callum Jackson, Masque gibi değildi. Masque aşırı derecede kirliydi, ama o düşünülmüş, kontrol edilmiş, ayna parlaklığında cııalanmıştı. Callum Jackson vahşi bir hayvandı, ham içgüdüler tarafından yönetiliyordu, seks için vahşi bir dürtü, ter, kan ve kabaran, kıvranan, ilkel lanet et. Gözleri vahşiydi, saçları dağınıktı, kasları gerilmiş tel gibi gergindi. Vahşiydi.

"Bunun için geri geldin, değil mi?" Fısıldadım. "Senin olanı almak için geri döndün." "Öyle mi?" diye havladı. "Bu benim mi?"

Tenimdeki dağınıklığa baktım. "Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum Soph, hiç bilmiyorum." Duşa doğru yöneldim ama bileğimden tutup beni öyle sert çekti ki göğsüne çarptım.

"Hiçbir şeye ihtiyacım olmadı, hiç kimseye. Böyle bir şeye değil. Buna ihtiyacım var Soph. Onu kaybedemem."

"Bu delilik, ikimiz de deliyiz."

"Delilikle yaşayabilirim," dedi. "Sadece yalnız yaşayamam."

Başparmağımı kara kaşlarının üzerinde gezdirerek yüzüne dokundum. "Yalnız değilsin Cal, artık değilsin."

"Söyle o zaman," diye tersledi. "Eğer ciddiysen, söyle. Yine de yalan söyleme Sophie, eğer bu senin için gerçek değilse, rol yapma."

Kelimeler kolay geldi, çok kolay. "Seni seviyorum, Cal. Bu senin için yeterince gerçek mi? Duymak istediğin bu muydu?" Yüzünü saçlarıma gömdü, kolları beni hiç hissetmediğim kadar sıkıca sardı.

Midemdeki korkuyu görmezden gelebilecek kadar mutluydum, pratikleri gözümün önünden uzaklaştırabilecek kadar mutluydum. Çöp kutusunun mutfağa düştüğünü duyduğumuzda ve gece normale döndüğünde daha da mutluydum.

On Üçüncü Bölüm

Callum

"Vakit geldi evlat." Raven gülümsüyordu ama ben de gülümsemekte zorlanıyordum.

Bütün gün bu resimleri satıcı için hazırlamaya çalışıyordum. Yaptığım hiçbir şey doğru görünmüyordu. Hepsi bok gibiydi.

"Hazır değilim."

"Hazırlar," dedi. "Güven bana, bebeğim."

"Onları beğenmeyecek," diye tersledim. "Tamamen boktan şeyler."

Kreşteki küçük bir çocukmuşum gibi ellerimi boyalardan uzaklaştırdı. Yine de ona aldırmadım, yaptığı hiçbir şeye aldırmadım.

"Gergin olmakta sorun yok. En iyi sanatçılar her zaman öyledir."

Tuvallerimi düzenlemeye, taşımak için sıraya dizmeye başladı. Pes ettim, istediğini almasına izin verdim, artık sinirlerim için çok geçti.

"Sophie yok mu?"

"Bütün gün toplantıdaydım."

"Kötülere rahat yok, değil mi?" Son tuvali açtığında irkildim, kalbim lanet bir yük treni gibi çarpıyordu. "Oh, bebeğim."

Gözleri tıpkı resimdeki gibi kocaman ve ıslıl ıslıldı. "Senin için yaptım. Kız arkadaşın için," diye homurdandım.

İçlerinde en sevdiğim Raven'inkiydi. Tıpkı onunla tanıştığım zamanki gibi görünüyordu, gözleri pırıl pırıl ve teni çok canlıydı.

Onu siyah bir sigarayla resmetmişim, dumanı gece gökyüzüne üflerken bir gülümsemenin ipucu. Kollarının boynuma dolanmasını, dudaklarının yanağımdaki sıcaklığını beklemiyordum. Garip saçları, garip kıyafetleri ve garip kokusuyla bana karşı iyi hissediyordu. Vick'in yaptığı gibi yapışkan değil, sadece hoş.

"Bayıldım," diye nefes aldı. "Gerçekten bayıldım, evlat. Teşekkür ederim." Beni bıraktığında omuz silktim. "Fazla bir şey değildi."

"Sen nasıl istersen, bebeğim." Dışarıda bir taksi durdu ve tam garajın önünde durdu. "Bu benim aracım, doğruca bayi merkezine. Gelmek istemediğine emin misin?"

Başımı salladım. "Hayır, sen iyisin."

"Sakin şimdi beni kaytarmaya kalkma. Sergi için daha fazla parçaya ihtiyacımız olacak."

Kalbim bir vites daha yükseldi. "Ne sergisi?"

O kadar parlak gülümsedi ki. "Sadece Noel'in bu tarafındaki en büyük Londra sergisi, bebeğim. Galeride bir sergi var, büyük çocuklarla birlikte, piyasadaki en iyiler. Güncel şeyler de var, bir sürü şehirli, biraz modern. Orada olacaksın Cal, sözümü unutma. Jack bunları görünce altına sıçacak."

"Şaka yapma," dedim. "Hiç komik değil."

Kırmızı ağız kısır bir parıltıyla daraldı. "Sanat hakkında asla şaka yapmam evlat, seninle de asla şaka yapmam." "Özür dilerim." Ellerimi saçlarımda birleştirdim ve etrafta volta attım. "Sadece ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Kabul etmesi çok zor."

"Evet. Aklımda çok şey var."

Haftalardır bunu bekliyordum ama geldiğinde yine de sert bir şekilde indi. "Sophie'ye söyledin, değil mi? Stoney'ler hakkında?" Cevap vermedim, yüzünü görmemek için ayaklarıma baktım. "Lanet olsun, evlat. Sana çenemi kapalı tutacağımı söylemişim ama ona söylemek zorundasın. Yardım edebilir, onun için para değil Cal, onunki gibi ebeveynlerle değil."

"Onun parasını istemiyorum."

"Evet, senin ölmeni istemiyoruz. Ona söylemediğini öğrenince çılgına dönecek ve ateş hattında bir sonraki ben olacağım."

"Ben hallederim."

"Söylesen iyi olur bebeğim, yoksa senin için ona söylerim." Sanırım bu konuda da şaka yapmıyordu.

Sophie

Sabahtan beri boktan toplantılardaydım, bir an önce uzaklaşmak ve büyük sanat koleksiyonunun olaysız bir şekilde tamamlandığından emin olmak istiyordum. Cal son birkaç gündür kara kara düşünüyordu, sinirleri tepesindeydi. Elbette bunu söylemedi, sadece omuz silkti.

bir şey yokmuş gibi.

Metrodan indiğimde telefonum öttü ve Bex'ten azarlayıcı bir mesaj bekleyerek çantamı karıştırıp ahizeyi bulmaya çalıştım. Gerçek daha kötüydü. Çok daha kötüydü.

Telefonumda kız kardeşimin tam adı kayıtlı. *Alexandra Juliette Allison Harding*. Ne halt istiyordu? Mesaj her şeyi açıkça ortaya koyuyordu.

Kaçırdığın dört pazar günü ve üzerinde adın yazan bir şikayet mektubu. Tut, tut. Babam çılgına dönüyor. Yedide evde ol, geliyorum.

Hemen cevap yazdım.

Şikayet mektubu mu? Bu gece uygun değilim. Meşgulüm, üzgünüm.

Biftek yiyorduk, Callum'un favorisi. Biftek ve seks ve muhtemelen yanında daha fazla seks. Ben daha kapatamadan telefonum tekrar çaldı.

Pazarlık yok. Buna resmi bir ev sahibi ziyareti diyelim. Babam yerine beni tercih edersin, güven bana.

Kanım yüzümde dondu. Gerçeklik o kadar sert vuruyordu ki durduğum yerde doğruldum, beynim dönüyordu. Daireyi hayal ettim; köpek pençeli kanepe, parçalanmış minderler, yırtılmış kapı panelleri. Köpek kapları, her yerdeki tüyler, Callum'un şifonyerin üzerindeki değersiz eşyaları. Sikeyim. Cidden sikeyim.

Sekiz olsun, tamam mı?

Parmaklarımı çapraz yaptım.

Yedi buçukta. Geç kalmam.

İşyebileceğimin en iyisi buydu.

Garajda sadece bir tuval kalmıştı. Callum'un devam eden çalışması altı metrelik bir şehir manzarasıydı. Resmin alt kısmında ölmek üzere olan bir adam yatıyordu ve bir kalabalık onun etrafında toplanmış, selfie çekiyor, kameraya güzel güzel gülümsüyordu.

"Öyle hissettiriyor," dedi. "En azından Doğu Peçe civarında." Dalgındı, taburesinde oturuyordu, gözleri kısıktı.

"Harika olacak," diye gülümsedim. "Harikadan da öte. Bex, satıcının işinizi çok beğendiğini söyledi. Buna bayılacak."

"Belki."

"Bunun hakkında hiçbir şey yok, Callum Jackson." Kaslı omuzlarını arkadan sıktım. "Sen bir yıldırınsın."

"Pek öyle hissetmiyorum." Ellerime uzandı ve beni sırt üstü yatana kadar öne doğru çekti. Kollarımı göğsünde kavuşturup onu içime çektim. "Sadece eve gitmek istiyorum." *Ev. Ev diyordu.* "Konuşmaya ve sevişmeye ihtiyacım var. Senin olduğun yerde olmalıyım."

"Konuşmak mı? Ne hakkında?" Ses tonu karşısında ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Sadece bazı şeyler oluyor. Bunu sonra konuşuruz, tamam mı?"

İçimi çektim ama bu içimdeki gerginliği azaltmadı. İşte hiçbir şey olmuyor. "Daha sonra," dedim, "bir şey çıktı."

Taburesinin üzerinde dönerek elimi kasıklarının sıcaklığına doğru götürdü. "Bir şeyler yaklaşıyor, tamam. Seni becermek için sabırsızlanıyorum."

"Ciddiyim," diye homurdandım. "Bu akşamı kaçırmak zorunda kalacağım.

Üzgünüm." Şaşırmış görünüyordu. "Planın var mı?"

"Hayır... Evet... Biraz karışık. Bazı aile meseleleri var, işim bitince seni ararım." "Yardım edebilir miyim?" Gözlerindeki bakış o kadar samimiydi ki onu geri çevirmek kalbimi kırdı.

"Senin yardım edebileceğin bir şey yok. İşim bittiğinde ilk fırsatta arayacağım."

Omuz silktili. "Pekala. Vick'e gideceğim. Ben gelene kadar onun kanepesinde yatarım. Yine de konuşuruz, tamam mı? Sonra?" Boğazımdaki paniği yuttum, kafam temizlik işleri, kendin yap ve açıklamalarla doluydu. "Tabii ki."

Boyalarını temizlemeye, onları raflarına özenle yerleştirmeye başladı. "Case de seninle gelebilir, artık Vick'in kulübesini sevmiyor."

"Casey'nin seninle olması muhtemelen daha iyi," dedim. "Ben meşgul olacağım ve onunla ilgilenmek... bilirsin işte... zor olacak." Gözleri kısıldı. "Case'i almak istemiyor musun?"

"İstemediğimden değil," diye iç geçirdim. "İkinizi daha sonra göremez miyim?"

Lütfen?" "Sanırım bu yeterli olacak."

Güzel dudaklarını öptüm, dudaklarım hiç ayrılmak istemiyormuşum gibi sımsıkı yapıştı. Keşke kız kardeşime defolup gitmesini söyleyecek kadar cesur olsaydım, mülkle ilgili bildirimimi teslim edip kendi başıma yeni bir hayat kursaydım. Yapabilirdim. Dik durabilir, yerimi koruyabilir, onlara işimi, o köpeği ve Callum Jackson'ı da sevdiğimi söyleyebilirdim.

Omurgamdaki panik ateşi aynı fikirde değildi.

Ben ayrılırken Casey tüylü kafasını salladı, büyük kahverengi gözleri yol boyunca beni takip etti. Omzumun üzerinden geri dönüp

Kuyruğunun alçak salınımı, düdüğü beklerken başını eğişi.
Sonra yürümeye devam ettim.

Callum

"İyi ki buradasın." Vicki her zamanki yerindeydi ve bir sarma sigarayı deli gibi üflüyordu. "Ty'ı yine buraya çağırdım. Üç günümüz olduğunu söyledi Cal. Üç piç günü!" Elleri bir yaprak gibi titriyordu, küçük ve beyazdı. "Üç gün içinde bin beş yüz doları nereden bulacağız?"

"Bin beş yüz mü?!" Tersledim. "Borcumuz on iki."

"Faiz," dedi. "On beş istiyorlar yoksa sorun çıkacak. Dalga geçmiyordum, Cal. Onu tanıyorum, gergin görünüyordu ama blöf yapmıyordu. Bizim için geliyorlar. Tanrım, Cal, Slay ne olacak?"

"Sakin ol, Vick. Kimse senin için gelmiyor, ben hallederim."

"Nasıl?" Gözleri çaresizdi, Casey'nin onu sokakta ıslak, soğuk, aç ve çok üzgün bulduğumda olduğu gibi korkmuştu. "Toplanıp anneme gitmeliyim. Sen de gelebilirsin Cal, biz toparlanana kadar saklanırsın. Belki arkadaşın Sophie bize karşılıklı takaslardan birini ayarlayabilir. Taşınabiliriz. İstersen seni de kiraya verebiliriz."

Tütününü almak için uzandım, bir sarma için kaşınıyordum. "Seninle konuşmalıyım, Vicki. Bir süredir bunu söylemek istiyordum. Sophie sadece bir arkadaş değil, Vick. Artık değil. Değiş tokuş da yapmayacağız. Sen burada kalıyorsun."

Nefes almayı kesti, yemin ederim. Hiçbir şey söylemeden öylece durdu, sanki kapısının eşiğine sıçmışım gibi bana baktı. "Sen onunla? Facebook resmi gibi mi?"

"Facebook'a işlemek gibi değil," diye homurdandım. "Ama evet, resmi. Beni sevdiğini söyledi." Bu anı göğsümde sıcak bir his uyandırdı, iyi bir histi.

Vicki korkunç bir alaycı ses çıkardı, tıpkı bir gün sanatçı olacağımı söylediğimde annemin çıkardığı gibi. İçimden geçti, doğrudan yumruklarıma çarptı. Sonra güldü, saçma bir kahkaha. Raven'a yakıştığı gibi ona yakışmıyordu. "Seni seviyor, değil mi?! Lanet olsun Callum, hepsini duydum."

"Öyle," diye tersledim. "Bunu bana daha önce kimse söylemedi Vicki, hiç kimse. Ben de onu seviyorum. Şu sanat işi sonuçlanana kadar bize yardım etmesini sağlayacağım."

Ağzı ekşi bir şey çiğniyormuş gibi büzüştü. "Son zamanlarda hiç kendini dinledin mi? *Sophie beni seviyor, erkek arkadaşısı olduğunu söylüyor.* Her neyse Callum. Sanki onun gibi biri bizden biriyle birlikte olacak da. Seni tanımıyor bile Cal."

"Ben onun erkek arkadaşımı, Vick. Yemin ederim."

Bir tür deli gibi ellerini havaya kaldırdı. "Nerede o zaman, senin şu kız arkadaşın? Neden seninle gelmedi, oturup arkadaşlarıyla tanışmadı? Arkadaşları nerede? Onlarla tanıştın mı? Ailesiyle tanıştın mı? Facebook durumu nerede? Son baktığımda "bekar" yazıyordu, Cal, onu kontrol ediyordum. Eminim o da değiştirmeyecektir. Onun gibi havalı bir sürtük senin gibi biriyle birlikte olduğunu kabul etmez Callum Jackson, seni aptal yerine koyuyor dostum."

"Durumunu bilmiyorum Vick, biliyorsun o işlerle ilgilenmiyorum. Yine de arkadaşlarıyla tanıştım. İyiler."

"Peki ya lanet ailesi? Harding'lerden, geçen hafta gazetede babasının Billionaire's Row'daki malikanesini yabancı bir krala sattığını gördüm. Sence seni aile yemeğine çağıracak mı? *Callum, bana bir salatalıklı sandviç uzatır mısın? İşte iyi bir adam.*"

"Böyle yapma Vick," diye tısladım.

"Biri olmalı!" diye tersledi. "Birisi senin o kalın kafana mantıklı şeyler söyleyecek kadar umursamalı. Seninle dalga geçiyor! Biraz sertlikten hoşlanıyor, şüphesiz, kötü bir kız gibi hissetmek istiyor. O aptal, bencil, kendini beğenmiş bir sürtük."

"Öyle değil," diye bağırdım. "O lanet olası değil, Vicki." Öfkem alevleniyor, sınıra yaklaşıyordu. "Kıskançlık yapma, tamam mı? Sen benim en iyi arkadaşımsın, hep öyle kalacaksın. Bir kız arkadaşım var diye hiçbir şey değişmeyecek."

Gözleri çok kızgındı. "Kıskanç mı?! Onu mu?! Kıskanmıyorum Cal, seni kolluyorum." "Sen öyle diyorsan."

"Ben de öyle diyorum. O kadar da değilsin Callum ve öyle olduğunu düşünmenin bir anlamı yok. Sırf lüks bir seks arkadaşın ve Haygrove'da boktan bir garajın var diye. Bu seni Brad Pitt yapmaz. Sen East Veil'den Callum Jackson'sın, hep öyle kalacaksın."

Sessiz kaldım ve onun kindar küçük ağzına yumruk atma dürtüsüne karşı koydum. İçimde bir sızı hissettim, tam da derinlerde, iyi olmadığımı ve asla olamayacağımı söyleyen o sızı. Vicki devam etti.

"O zaman burada ne halt ediyorsun? Madem bu kadar aşıksın?" "Seni

görmeye geldim."

"Casey neden burada? Geçen sefer gelmemişti. Geçen gün Shed onun için yeterince iyi değildi. Ama bugün değil, ha?"

"Sophie meşgul, yapacak işleri var. Daha sonra arayacak."

"Ah, yani o senin kız arkadaşın, ama yapması gereken bazı işler var, bu yüzden *eve* gidemezsin..." "Öyle değil. Beni gördüğüne sevinirsin diye düşünmüştüm."

Yine çok kaba bir şekilde güldü. "Muhtemelen gerçek erkek arkadaşıyla birlikte. Güzel konuşan ama iyi sevişmeyen havalı bir adamla. Bu yüzden seninle birlikte Cal, bu konuda hata yapma. O sadece senin büyük sikini istiyor."

"Kapa çeneni, Vick."

"Ne ile meşgul?"

"Bilmiyorum. Fark etmez."

Omuz silkti. "Çok yumuşaksın. Seni tam bir aptal yerine koyuyor."

"İstersem şimdi *eve* gidebilirim, fark etmez." Aklıma o aptal takım elbiseli Roger geldi, yan odada onu beceriyor ve bana gülüyordu. "O gerçek, Vick. Yakında onu buraya getireceğim, böylece onunla doğru düzgün tanışabilirsin."

"Neden bekliyorsun? Onu şimdi ara. Onu buraya getir. Para için teşekkür edebilirim." "Meşgul olduğumu söylemiştim."

"Başka bir adamın sikiyle meşgul. Muhtemelen altın kaplı taşaklarını emerken biz zavallı insanlara gülüyordur."

Çok ileri gitmişti. Hem de çok fazla. Yumruğumu kafasının yanındaki duvara indirdim ve parmak eklemlerimi tuğlaların üzerinde parçaladım. "İyi ki senin dostunum, Vicki Pollock, ama unutmadan o iğrenç çeneni kapatacağım."

Beni iterek avluya doğru itti. "Hadi o zaman, istediğin buysa siktir git ona. Üstüne sıçtığına geri dönüp kollarımda ağlayacaksın. O zaman arkadaşlarının kim olduğunu göreceğiz."

"Evet, öyle yapacağız." Boğazımı yumruklamadan önce arkamı döndüm, kapüşonumu yukarı çektim ve o hâlâ sokakta çıldırırken ortadan kayboldum. Casey'yi ısıklamama gerek yoktu, o da en az benim kadar bu lanet yerden kurtulduğuna sevinmişti.

Vicki'nin geri dönmem için bağırdığını duydum ama gideceğim tek bir yer vardı. "Ait olduğumuz yere gidelim Case," dedim. "Gidip Sophie'yi bulalım."

Sallanan kuyruğu bu fikre kesinlikle katılıyordu.

Oraya varmam biraz zaman aldı ama önemli değildi. Sophie'yle oturup ona her şeyi, Stoney'ler, Vicki ve başımdaki belayı nasıl anlatacağımı planlamak için zaman ayırdım. Ondandır isteyecek ve borcumu ödeyecektim. Keşke biraz param olsaydı da ona teşekkür etmek için güzel bir şeyler alabilseydim. Dışarıda lüks bitkileri olan bazı otellerin önünden geçtim ve fırsattan istifade ederek birkaç güzel çiçek koparıp kapüşonumun içine demetledim. Daha önce hiç kimseye çiçek almamıştım, almak istediğimi de hiç hissetmemiştim ama Sophie dünyadaki tüm çiçekleri hak ediyordu, çalınmış olsalar bile.

Korkuyu uzaklaştırmaya çalıştım. Temizlik falan yapıyordur. Raven'la kız kıza bir gece geçirecek, konuşup gülecek ve BDSM'yle ilgili hikâyelerini paylaşacaklardı. Belki özel bir şey planlamıştı, özel bir kıyafet ya da onun gibi bir şey. Aklına Roger denen dangalağın görüntüsü geldi. Ya o... hayır, Roger orada olamazdı. İmkânı yok.

Öyle olsaydı beni mahvederdi.

Canary Wharf'a vardığımızda saat yediyi geçmişti. Casey hızını artırdı, kaldırımı çömelip kuyruğunu sallayarak onu kovalamam için can atana kadar ilerledi. Birkaç kez peşinden koştum ve havlamaya başladı, patilerini göğsüme dayayarak arka ayakları üzerinde zıpladı, ben onu telaşlandırırken dili bir aptal gibi sallanıyordu.

"Aferin kızıma," derdim. "Artık evin nerede olduğunu biliyorsun, değil mi? Nereye ait olduğumuzu biliyorsun."

Vicki'ye karşı kendimi kötü hissediyordum ama bunu o istemişti. Bunu telafi edecektim ve ona da gösterecektim. Sophie Harding'in ne kadar iyi bir insan olduğunu ve onda gördüğüm tüm harika şeyleri gösterecektim. Belki bir gün arkadaş olabilirlerdi.

Casey doğruca fuayeden geçip asansöre bindi, sağ düğmeyi bile eliyle yokladı, artık ne yapacağını biliyordu. "Sakin ol," diye güldüm. "O sadece üst katta. Bir dakika içinde orada oluruz."

Çiçekleri hazırladım, mor ve beyaz şeyler ile birkaç gül. Biraz hırpalanmışlardı ama elimden geldiğince düzelttim. Yüzünü hayal ettim, sanki ona taç mücevherleri getirmişim gibi bana gülümsüyordu. Eminim hoşuna gidecekti.

Kalbim kapının dışında bir dakika boyunca tekledi, kulaklarım Roger'dan bir ipucu aradı. Tabii ki orada olmayacaktı. Hiç şansı yoktu.

Sophie hemen kapıyı açtı, ama gülümsemek yerine geriye doğru sarsıldı, gözleri çıldırmıştı. İşe giderken giydiği gibi şık bir takım elbise giymişti, makyajı mükemmeldi ve saçları çenesinin altında kıvrılmıştı.

"Sürpriz," dedim ve çiçekleri ona doğru ittim. Çiçekleri aldı ama koklamadı, hiçbir şey söylemedi. Kalbim yere düştü ama yine de gülümsedim ve onu iterek içeri girdim.

"Arayacağımı söylemiştik," diye tersledi. "Henüz hazır değilim."

"Arayacağımı söylemiştin," dedim. "Sürpriz olacağını ve yardım edebileceğimi düşünerek kabul ettim." Evin etrafına bakındım. Her yer tertemizdi, Casey'nin kâselerinden ya da kırıp döktüğü minderlerden eser yoktu. Kanepe, tırmaladığı yeri gizlemek için ters çevrilmişti. İçimdeki korkuyu bastırdım ve elimdeki birkaç parça eşyanın eksik olduğu yatak odasına doğru

ilerledim. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diye tısladı. "Sadece yapmam gereken bazı şeyler var." Saate baktı, gergindi. "Gitmen gerek Callum, sadece birkaç saatliğine."

"Neden?" Kollarımı kavuşturdum, boğazım düğümlendi.

"Biri geliyor. İnan bana, onlarla tanışmak istemeyeceksin."

Bunu biliyordum. İçten içe biliyordum. "Roger'dı, değil mi? Siktiğimin Roger'ını görüyorsun."

Güzel yüzü karardı. "Tabii ki Roger değil! Ne oluyor Cal? Sen ciddi misin?" "Kim o zaman?"

"Kız kardeşim," diye tükürdü. "Buraya geliyor."

Rahatlama, lanet olası bir hayat pınarı gibi üzerime aktı. Gülümsedim. "Kahretsin Soph, beni çok endişelendirdin. Kız kardeşin için çok iyi, söylemeliydim." Mutfğa gidip çaydanlığı açtım. "Ortalığı toplamaya yardım edebilirdim." Koltuk altlarımı kokladım, gayet iyilerdi. "Duş da alabilirdim. İyi bir izlenim bırakmak istiyorum."

Yüz ifadesi törenimi mahvetti. Kapı zili tekrar çalmadan önce tepki verecek zamanım olmadı. Casey havladı ve Sophie irkilerek panik içinde kollarını iki yana salladı. "Lanet olsun," dedi. "Tanrım, Callum, Tanrım. Lütfen sadece eşlik et, olur mu? Tanrı aşkına, oyuna devam et."

Kapıyı açana kadar ne demek istediğini anlamamıştım. Sophie'nin kız kardeşi ondan daha uzundu. Uzun saçlı, sıska bir şeydi. Burnu daha büyüktü ama o da güzeldi. Topuklu ayakkabıları ve kolunun altında bir pano ile içeri girerken orada olmaktan memnun görünmüyordu.

Sophie'nin kız kardeşi bana ayakkabısının üstündeki bir pislik gibi baktı ve harika bir aile tanışmasına dair tüm düşüncelerim paramparça oldu. "*Misafiriniz* olduğunu fark etmemiştim," dedi.

Sophie'nin gözleriyle karşılaştım, çaresiz ve telaşlıydılar. Soğuktular. "Az önce gidiyorlardı," dedi. Ben tepki vermeden beni koridora çıkardı, Casey de. "Uğradığın için teşekkürler," diye tısladı. "Pazartesi günü tahsis ekibiyle görüşeceğim Bay Jackson, bakalım başvurunuzu ilerletebilecek miyiz? Ofise uğrayabilirseniz ek evrak işlerini halledeceğim."

Şok içinde Sophie'den sümüklü kız kardeşine ve tekrar ona baktım. Kaşlarımı kaldırdım, bir şey söylemesi için yalvardım, herhangi bir şey. Geri dönüp beni doğru dürüst tanıştırması, kız kardeşine benimle ne kadar mutlu olduğunu, onun için ne kadar önemli olduğumu söylemesi için.

Hiçbir şey söylemedi, sadece kapıyı açtı ve beni lanet bir kemirgen gibi kovaladı. Kapıyı suratıma kapatmadan önce özür diledi.

Ve ait olduğum yere, lağıma geri döndüm.

Bölüm On Dört

Sophie

"Bu kitaplara geçecek bir dönüş," diye tükürdü Alexandra. "*Bunun* bir yığın saçmalık olduğunu sanıyordum ama belli ki değilmiş." Elindeki kâğıt parçasını yüzüme doğru salladı ama hiçbir şey anlayamadım. "Bir şikâyet mektubu," diye genişletti. "Mülkünüzde bir köpek olduğunu ve burada *istenmeyen kişilerin* yaşadığını iddia ediyor. Burası Canary Wharf, Sophie, senin boktan belediye sitelerinden biri değil. Burada *böyle* insanları barındıramayız. Nasıl görünüyor?!"

Göğsüm hâlâ ağrıyordu, Callum'un gözlerindeki acıyla paramparça olmuştu. O son anda, kapıyı yüzüne kapattığımda, orada duran vahşiyi görmemiştim, kalemlerini boktan annesinin balkonundan atan çocuğu görmüştüm. İcinmiş, yenilmiş, kırılmış küçük bir çocuk.

Yine de yalan söyledim. Hâlâ önemliymiş gibi görünmeye devam ediyordum.

"O bir kiracı," dedim.

"Elbette öyle," diye tersledi. "Zekama hakaret etme Sophie. Adam sana çubuktaki şekermişsin gibi baktı. Bir kiracıya göre burada da oldukça rahat görünüyordu."

"Birkaç kez buralara geldi. Ona yardım ediyorum."

"Bugünlerde buna böyle mi diyorlar? Gerçekten Sophie, zevklerini yeniden ayarlamalı ve sana daha uygun bir şey seçmelisin."

"Neden buradasın?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona doğru yürüdüm. "Burayı gördün, şimdi git. Bunu o küçük formuna yaz ve benim işimden çık."

"*Burası* benim iş yerim ve *sen* berbat bir kiracısın." Kanepeyi tekmeledi ve benim hasarı gizleme çabam acınası görünüyordu.

"Bu *onun* köpeği o zaman, değil mi?"

"Evet."

"Peki, kimin köpeği mülkümüzü dağıttı?"

"Çöpe atılmadı," diye çıktım. "Sadece biraz yamalanmaya ihtiyacı var."

Kapıyı iterek kapatırken irkildim, diğer taraftaki yıpranmış boyayı ovaladım. "Yama mı? Şaka mı yapıyorsun? Burası tam bir rezalet."

"Bu bir rezalet sayılmaz!" Tısladım. "Biraz aşınma ve yıpranma var."

"Belki bu *sizin* fakir insanlar konut birliği standartlarınıza göre yıpranma ve aşınmadır, ancak inanın bana, Hardings'te çitayı biraz daha yükseğe koyduk."

"Beni dava et o zaman."

"Sana dava açmayı düşünmüyorum Sophie, sadece seni tahliye edeceğim."

"Ciddi olamazsın. Kapının arkasındaki çizikler yüzünden mi?!"

"Mülke zarar verme ve kiracılık koşullarının ihlali nedeniyle. Şartlarımızda evcil hayvan beslenemeyeceği açıkça belirtiliyor ve satır aralarını okusaydınız *onun* gibi insanların burada istenmediğini açıkça gördünüz."

Kadının küstahlığı beni şaşkına çevirdi. Kin dolu gözlerinin içine baktım ve kaplamanın altındaki çelimsiz gence uzandım.

"*Onun* gibi insanlar mı? Kısa bir hafızan var, Alex. Camdan evlerdeki insanlar..."

Kıpırdandı, rahatsızdı. "Bu yıllar önceydi."

"Evet, öyleydi. Eminim babam da bunu böyle görürdü."

"Sen görmezdin!" diye alay etti. "Bu çok saçma."

"Bu da öyle," dedim. "Bu tamamen saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Babam bir şeyi kanıtlamaya çalışıyor, benim iyi bir Harding gibi çizgiyi takip etmek yerine başka bir kariyer yolu seçmemle ilgili. Ama *sen*. *Sen* neden buradasın, Alex?"

"Bu benim işim."

"Saçmalamayı kes," diye çıktım. "Bayan Kendini Beğenmiş'in aynaya uzun uzun bakması gerekiyor." "Ben bir ergendim," diye hırladı. "Ve yardımın için minnettardım."

"Sağduyulu olduğum için minnettarım."

"O da var," diye homurdandı. "Lanet olsun Sophie, o adam senin için gerçekten bu kadar önemli mi? Babam bunu asla kabul etmez, bunu sen de biliyorsun."

Kalbim küt küt atıyordu. "Köpeği burada istiyorum. Onu sallaman gerekecek." "Köpek mi? Ciddi misin sen?"

"Ölümçül," diye tersledim. "Hasarı onaracağım, sen sadece sessiz ol, olur mu? Benim yaptığım gibi."

"Kürtaj yaptırdım, kira ihlali değil. Etrafta *benim hakkımda* resmi şikayette bulunacak çok fazla insan yoktu. çuvalladım."

"Yaratıcı ol o zaman," diye ısrar ettim. "Babamdan sakla."

Etrafta dolanıp durdu ama ben sakinliğimi korudum. "Pekâlâ!" dedi sonunda. "Köpek şikâyetlerini ben hallederim, ama sen

tek başınasın. Babam öğrenirse evden atılırsın ve büyük olasılıkla cenazen de kaldırılır." "Bunun farkındayım," dedim.

Küçük formundaki bir sürü kutucuğu işaretledi ve ayrılmaya hazırlandı. Nihayet. Kapı aralığında durdu, gözleri tanıdığımdan daha yumuşaktı. "Kürtaj, Jason, kokain ve tüm bunlar hakkında. Teşekkür ederim. O zaman doğru dürüst söyleyememiştım."

"Bir şey değil."

Komplocu bir gülümsemeyle gülümsedi, itirafını yapmak için yaklaştı. "Benim de bir köpeğim var. Belki bir gün onları gezdirmeye gidebiliriz."

Beni bir tüyle bile devirebilirdi. "Köpek tipine benzemiyorsun."

"Sen de bilmiyorsun," dedi. "Benimki soyağacı tabii ki. Yorkshire teriyeri. Babamın bundan haberi yok."

"Görünüşe göre hepimizin sırları var, değil mi?"

"Bütün aileler öyle değil mi?" diye gülümsedi. "Ciddiyim, yine de sorunsuz bir yolculuk yapmak istiyorsanız lütfen Southbank açılışına gelin. Hepimizi rahatlatırsın, özellikle de babamı."

Başımı salladım. "Bunu düşüneneğim."

Geçerken bir yorum yapmak için kapı aralığına geri döndü. "Yerinde olsam onun peşinden giderdim. Adam sanki kalbini sökmüşsün gibi görünüyordu. Kahvaltıda cam yiyecekmiş gibi görünüyordu ama sen, sen onu yere serdin. Hem de nasıl."

Yıllardır ondan duyduğum en mantıklı öneriydi.

Aradım, aradım, dairenin içinde volta attım ve tırnaklarımı acıyana kadar ısırdım. Muhtemelen asla duymayacağı mesajlar bıraktım, sadece onun açtığını duymak için çok çaresizdim.

"Callum, özür dilerim. Her şeyi berbat ettim, tamam mı? Sorun benim aptal ailem, sen değilsin. Seni seviyorum. Lütfen eve gel." Hiçbir şey.

Eşyalarını gardıroptan aldım ve eski yerlerine koydum. Fazla bir şeyi yoktu, sadece birkaç tişört ve yedek bir kot pantolon. Birkaç tek çorap ve bir kutu deodorant. Alex'in ziyareti için diş fırçasını bile saklamışım. İlaç dolabından çıkardım ve rafa geri koydum. Kahretsin, ne kaltaktım.

Çiçeklerini çöp kutusunun yanına, gözden uzak bir yere atmışım. Şimdiden solmuşlardı, hırpalanmış ve acınası görünüyordlardı. Onları suya koydum, hayatta kalmalarını diledim.

Hayatta kalmak zorundaydılar. *Biz de* hayatta kalmak zorundaydık.

Saat on bire kadar ondan haber alamayınca bir taksi çağırdım. Arka koltukta sessizce oturdum, camdan dışarı baktım ve yaptığım aptalca seçimler için kendimden nefret ettim, ama böyle bir korkak olduğum için kendimden daha çok nefret ettim.

Garaj kilitli ve karanlıktı, hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Taksiye bindim, perakende satış birimlerinde indim ve geri kalanını yürüyerek tamamladım. Nereye baktığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama taksi uzaklaştığı anda kendimi tamamen dışlanmış hissettim. Burası gün ışığında kırmızı bayraklıydı, hava karardıktan sonra buraya gelmek delilikti.

Birinci kuleden bir grup kız banklarda içki içiyordu. Dikkatle yaklaştım ve beni gördüklerinde gülüştüler.

"Aranızda Callum Jackson'ı gören var mı?"

Kızlardan biri elindeki votkayı tükürdü ve aptal sürtük suratıyla kıkırdadı. "Onu gördüm. Onu tekrar görmek isteyecek kadar..." "Bu gece," dedim. "Onu bu gece gördün mü?"

"Sevgilinle kavga mı ettin?"

"Sadece söyle, olur mu?"

Kız ayağa kalktı, alkol dumanını rahat edemeyeceği kadar yakından soluyordu. "Bana burada ne yapacağımı söyleyemezsiniz Bayan Snotty. Ofis saatinde değilsiniz."

"Lütfen," diye denedim. "Onu bulmam gerek."

"Onu daha önce gördüm," dedi sarışın arkadaşı. "İkinci kulenin orada. Eski gazete bayiinin oradaki ara sokağı biliyor musun?" Orayı biliyordum. Kıcıımı piste indirdiğimi hatırlayacak kadar iyi biliyordum. "Evet, teşekkür ederim."

Sokağın aşağısındaki sinsi yorumları görmezden geldim, kulak misafiri olmadığım için rahatlamışım. Gölgelede bir hareket fark ettiğimde bu rahatlama uzun sürmedi. İki figür, büyük ve siyah giyinmişlerdi. Onları görmezden gelmeye çalıştım, sanki kendime olan güvenim bir kalkanmış gibi başımı dik tuttum. Belki de öyledir.

Eski ara sokağa yaklaştıklarında fikrimi değiştirdim ve beni geçitten uzaklaştırdılar. "Pekâlâ, Bayan Şımarık Meme," diye alay etti içlerinden biri. "Senin için bir şeyimiz var. Görmek ister misin?" "Hayır," diye tersledim. "Gerçekten istemiyorum."

"Sanırım öyle," dedi arkadaşı. "Sanırım bundan zevk alacaksın."

"Lütfen izin verin," dedim. "Saçmalıklara ayıracak vaktim yok."

İki ceset yaklaşarak beni duvara yasladı. "Bunun için zaman ayırmalısın," dedi içlerinden biri. "Sana söylüyorum, bundan zevk alacaksın."

"Bırak beni," diye tısladım, o orospuların bana tuzak kurduğunu çok geç fark etmişim. Bir el göğsüme inip bluzumun üzerinden sertçe sıkarken çığlık attım.

"Güzel göğüs. Umarım amın da memelerin kadar suludur."

"Lütfen," diye tısladım. "Bırakın gideyim. Ben buranın mülk yöneticisiyim, beni tanıyor olmalısınız."

"Gecenin bu saatinde emlak müdürü falan olamazsın," diye güldüler. "Sana ne teklif edilirse kabul et, sürtüğ. Sırayla yaparız. Ya da ikimizi birden alabilirsin, biri pembe biri kahverengi." Yüzümde pis bir nefes, bana çok yakın dudaklar.

Sert bir el eteğimin altına girdi, parmakları sıkılmış kalçalarımın arasına sıkıştı. Gözlerimi kapattım, nefesim boğazımda düğümlendi. "Aç onları," diye nefes aldı. "Bize nelerin olduğunu göster. Seni gerçekten iyi becereceğim."

Kafatası duvardan sekerken mavi bir çığlık attım. Vücudu yere çarparken kulağımda çıtır çıtır bir ses çıkardı. Arkadaşı saklanmak için kaçtı, ürkek bacaklarıyla yalpalayarak uzaklaştı. Fazla uzağa gidemedi, sırtının küçük kısmına iyi açılı bir tekmeye dizlerinin üzerine çöktü. Vahşinin onu tekrar ayağa kaldırıp yüzünde kanlı bir iz kalana kadar vurmasını dehşet içinde izledim. Callum karanlığın içinde bir şeytandı, homurdanan bir kas yığınıydı. Hırıltılı nefesini, dişlerinin arasından çıkan öfke tıslamalarını dinledim.

Ayaklarımın dibindeki ceset zar zor hareket ediyordu. Acı içinde inerken rahat bir nefes aldım ve Tanrı'ya ölmediği için şükrettim. Ambulans çağırmayı düşündüm ama Callum çoktan yanıma gelmiş, düşüncelerimi toparlayamadan beni sürükleyerek götürüyordu. Beni karanlık patikadan aşağı çekerken Casey'nin tüylerinin bacaklarıma değdiğini, kuyruğunun kıkımda sallandığını hissettim. Bunun için şükürler olsun.

Köşeyi döndüğümüzde Callum bana neredeyse saldırgana vurduğu kadar sert vurdu. Başım duvarı sıyrırken yeni bir çığlık attım.

"Aklından ne geçiyordu senin?!" diye çıktı. "Kendine tecavüz ettirebilirdin, ya da daha kötüsü. Delirdin mi sen?!"

Göremediğim gölgelere doğru uzaklaştı. Yine de onu duyabiliyordum. Nefes alıp verirken zorlanıyordu.

"Kahretsin Callum, ben de seni arıyordum. Alex için çok üzgünüm. Geleceğini sana söylemeliydim." "Artık önemi yok," diye bağırdı. "Nerede durduğumu biliyorum."

"Yapamazsın!" Dedim. "Göründüğü gibi değil."

"Aynen görüldüğü gibi!" diye bağırdı. "Bensenin için bir hiçim, değil mi?! Sadece bir et parçasıyım. Hoşuna gitti, değil mi, siktiğimin vahşisi?! Kıkındaki, amındaki, suratındaki pis sikim hoşuna gitti."

"Bu öyle bir şey değil!" Tısladım. "Söz veriyorum."

Gölgelerin arasından fırladı ve tanıştığımız ilk gün yaptığı gibi beni kısırdı. Vücudu benimkine karşı sıcak demirden bir duvar gibiydi, göğsü her hırıltılı nefeste kabarıyordu. Boş gözlerine baktım, gecenin tek aydınlığı soluk turuncu sokak ışığıydı. Callum'un öfkesi muhteşemdi, kolları beni kafeslerken kaskatı kesilmişti, çenesi öfkeyle sıkılmıştı. "Sert olsun istiyordun, değil mi? Hem de çok sert. Züppe adamlar benim gibi sevişmez, değil mi? Kaybedecek çok şeyim var, seni gerçekten korkutmak için sikime takacak çok şeyim var."

"Bu doğru değil," dedim. "Öyle bir şey değil." Dişlerini yanağıma bastırdı. "Beni kullandın." "Hayır, kullanmadım."

"Beni istemiyorsun, sadece sikimi istiyorsun." "Hayır!"

"Bana bir bok parçasıymışım gibi baktı ve sen tek kelime bile etmedin. Tek bir kelime bile. Beni kullanılmış bir lastik gibi sokağa geri attın."

"Seni dışarı atmıyordum!" Çığlık attım. "Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı."

"BENİ DIŞARI ATTIN! Tıpkı annemin yaptığı gibi. Kimse benim gibi bir canavarı istemez, değil mi? Ben bir bok değilim!"

Duvara tekme atıp ayağını tam bacaklarımla arasına indirdiğinde ve dizimi iskaladığında irkildim. "Seni dışarı atmadım Callum, yemin ederim."

"Artık beni istemiyordun, değil mi? O oradayken değil. Beni de onun gibi yargıladın, değil mi? Utandın."

"Ben utanmıyorum."

"ÖYLEYDİN!" Bir eliyle bileklerimi tutup yukarı kaldırdı ve parmaklarını boğazıma geçirerek sıkıca kavradı. "Beni takip etme," diye homurdandı. "Uzak dur lan."

O geri çekilirken boynumu ovuşturdu, elim Casey'nin sırtındaydı, o da beni takip etti.

Onun peşinden topallayarak ilerledim. İlerleyişim yavaş ve beceriksizceydi, onun ayak izlerini takip etmeye çalışırken nefesim kulaklarımda çınılıyordu.

Bir köpek miyavlaması beni yerlerinden haberdar etti. Sadece bir kez, solumdan, çöp deposunun yanından geldi. "Callum?" Mırıldandım. "Orada mısın?"

Çöp alanına adım attığımda bir güvenlik ışığı donuk bir şekilde parlıyordu. Leş gibi kokan bir bok çukuruydu, duvarlar boyunca siyah çöp kutuları yığılmıştı.

Birkaç tekerlekli çöp kutusu yan yatmış, geri dönüşüm atıkları asfaltın üzerine dökülmüştü. "Callum?"

"Ölmek istiyor olmalısın." Buradaki ışık ona yakışıyordu, yüzünün sert hatlarını okşuyordu.

"Vazgeçmeyeceğim," dedim. "Seni çok seviyorum."

"Sikimi seviyorum demek istiyorsun."

"Senin sikinden daha çok seviyorum, Callum."

Yalnız bir kurdun geyik avladığı gibi etrafımda dolandı, gözleri ağır ve düşünceli. "Ben bir vahşiyim," dedi. "Benden istediğin bu."

"Hayır."

"Nerede olduğumu, neler gördüğümü bilmiyorsun. Ne yaptığımı bilmiyorsun Sophie. Hayatta kalmak için ne yapmam gerektiğini." "Kes şunu," diye tersledim. "Lütfen Callum. Lütfen eve gidelim." Elimi uzattım ama tutmadı.

"Benim için ıslandın mı? Eminim ıslanmışsındır. Tehlikeli olmayı

seviyorsun." "Ben evde seviyorum," dedim. "Hadi gidelim."

"Sert oynamak istiyorsun, öyle

mi?" "Eve gelmeni istiyorum!"

"Ev mi? Burası benim evim, bokun, sidiğin ve çöpün arasında. Burası ait olduğum yer, Sophie. Kim olduğumu görmek ister misin?"

"Kim olduğumu biliyorum!" Tısladım. "Ve seni incittiğimi biliyorum, bunu biliyorum. Bunu yapmak istememiştim!"

Kapüşonunu başının üzerinden çıkardı. Göğsü o ışıktaki kadar güzeldi ki. Karanlık dövmeleleriyle oynuyor, göğsünün

düzlüklerine turuncu gölgeler düşürüyordu. Nefesimi içime çektim. O kadar güzeldi ki. Hareket ettikçe karın kasları

dalgalanıyor, kalçalarının V kısmı kot pantolonunun düşük askısının altında kayboluyordu.

"Kaç," diye hırladı.

"Hayır."

"Öyle olsa iyi

olur." "Asla."

"Canımı yakacağım. Seni parçalara ayırırım. İsteddiğimi alırım."

Çantamı bıraktım, ceketimi silktim ve üzerimde sadece dayanıksız bir bluz ve kısa bir etek kaldı. "Ben

seninim." "Benim değilsin. Hiçbir zaman da olmadın."

"Bunu kanıtlayacağım," diye homurdandım. "Ne istersen yap, beni asla bırakamayacaksın."

"Bu lanet bir söz, öyle mi?" diye öfkелendi. "Şimdi telafi etmek ister misin? Artık çok geç."

"Yap, Callum. Beni senin yap."

"Kes sesini!" diye bağırdı.

Casey gölgelerin arasındanyine mızımlandı ve o da sessiz olması için tısladı. Nemli parmaklarım bluzumun düğmelerini karıştırıyordu, "Bunu mu istiyorsun?"

Bir an için volta atmayı bıraktı, koyu renk gözleri tenimde geziniyordu. "Yapma."

Bluzdan sıyrıldım ve yere düşmesine izin verdim. "Ne yapmam gerekiyor Callum? Söyle

bana?" "Siktir git," dedi. "Kendi iyiliğin için."

"Hayır." Omuzlarım geride ve başım dik, gururlu bir şekilde durdum. "Bana en kötüsünü göster."

Saldırdığında geri çekildim ama sadece bir anlığına. Enseme vahşice kavradı, başımı döndürdü ve beni dört ayak üzerine düşürdü. Dizlerim zemini sıyrırken beni saçlarımdan tutarak sürükledi.

"Ben buyum," diye tükürdü. "Geldiğim yer burası."

Yüzümü çöp kutularının arasına itti ve ben kusana kadar burnumu pis kokunun içine gömdü. Ancak o zaman bıraktı ve dikkatini çöp yığınlarına verdi. Çılgın gibi poşetleri yırttı, kucak dolusu pislik ve pıslığı asfalta döktü. Camların kırıldığını, teneke kutuların takırdadığını duydum ve etrafımdaki kalıntılar buruk bir çorba gibi burun deliklerimi doldurdu.

Callum yanımda dizlerinin üzerine çöktü. Elleri eteğimi yukarı kaldırırken sertti ve külotumun çürük dantelini yırtarken daha da sertti. Külodumu elinde sıkı, sonra ağzıma tıktı ve arkasına kadar soktu. Kumaşın üzerinde öğürdüm, kendi tadım dilimde olgunlaşmıştı.

"Sessiz ol lan."

Yerdeki balçık dizlerimin etrafında soğuktu. Kokuşmuş deniz ellerime ulaştığında ağzımın içinde inledim.

"Kokla şunu. Hayatta kalmanın kokusu." Her şeyi kokladı, pis kokunun tadını çıkardı. "Akşam yemeği için başkalarının yemek artıklarına bakmak zorunda kalmadın, değil mi? En ufak bir fikrim bile olmazdı. Yemek için çılgılık atan bir karnın varken seçici olmak para kazandırmaz." Elini pıslığa vurdu, sonra yüzümü okşayarak sıvı pıslığı yanağımdan aşağı akıttı. "İstersen benim dünyamın kraliçesi olabilirsin. Lanet sokakların kraliçesi. Babanın küçük prensesi olmaksızın benim pis kraliçem olmak daha iyi, öyle değil mi?"

Pis kokuyu engellemek için çaresizce gözlerimi kapattım. "Hadi seni güzelce boyayalım, benim yeni sanat eserim. Yaşayan sanat." Memelerim serbestçe sarkana kadar sütyenimi sıyırdı, sonra onları pıslığa buladı, meme uçlarımdan her tarafına sürdü.

"İşte bu, pis kaltak. Aşağılanmak acı veriyor, değil mi? Bir hiç olmak acıtıyor."

Yanındaki kartonları karıştırıyor, hoşuna gidecek bir şey bulana kadar içindekileri boşaltıyordu. Bakmaya cesaret edemedim. "Bunu seveceksin Sophie, sana gerçekten çok yakışacak."

Kafama bir şişe sıvı dökerken ağzımın içinde çığlık attım. Süt. Süttü. Süt saçlarımdan damlarken kusmuğumu zor tuttum, ekşi, iltihaplı ve iğrençti.

Gülüşü acıydı. "Evine, güzel dünyana koş, bizi burada, ait olduğumuz yerde bırak zengin kız."

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda gözyaşlarım sel oldu ama yine de hareket etmedim.

Ondan kaçmadım.

"Sana yetmedi mi daha?" diye çıkıştı. "Oh, anlıyorum. Daha fazlasını istiyorsun. O güzel küçük amcığını süslememi istiyorsun." Karnım guruldadı.

"Bakalım burada neyimiz varmış." Bir kutu mısır gevreğini havaya kaldırdı. "Çocukken bunu daha sonraya sakladım, daha uzun süre kalırdı, görüyorsunuz." Parmaklarının üzerinde topak topak olmuş, kuru fasulyeye benzeyen bir şey aldı. "Ama bunu hemen yemem gerekirdi."

Bana doğru gelirken bu sefer ayaklarımı sürüyerek uzaklaştım, dizlerim keskin bir şeye çarptığında ciyakladım. Külotu ağzımdan çekti ve rahatlayarak boğuldum ama parmakları dilimle güreşmeden önce sadece bir saniyelğine, bayat yemeğin kokuşmuş tadı duyarıma çarpıyordu. Tüm gücümle öğürerek asfalta çıktım. "Ana yemeğini yemezsen tatlı olmaz," diye alay etti. "Seçici olmaya yer yok."

Yerde hıçkıra hıçkıra ağladım, kendim için ama daha çok onun için ağladım, sokaklardaki hayatın gerçekliği onun pis gösterilerinden daha sert vuruyordu. "Özür dilerim," diye hırıldadım. "Çok özür dilerim."

"Neden üzgün olasın ki?" diye tısladı. "Beni bugün olduğum adam yaptı, sikini çok istediğin adam."

"Seni seviyorum," diye bağırdım. "Bir hata yaptım, hepsi bu."

"Buraya gelmekle hata yaptın."

"Hayır."

"Hâlâ sik istiyorsun, değil mi? Bunca

şeyden sonra?" "*Seni istiyorum.*"

"Sik için tam bir asker gibisin." Yağlı parmaklarını kalçalarımın arasına kaydırды, gözyaşlarım dökülürken klitorisimi okşadı.

"Bu seni ıslatıyor mu? Pis kaltak."

Başımı salladım ama tutuşu iyiydi, mükemmel hareketlerle amımın etrafında

dönüyordu. "Seni parçalara ayıracağım."

Başımı salladım. "Yap o zaman."

"Koca sikimi ister misin? Seni becermemi ister

misin?" "Lütfen," diye bağırdım. "Senin

olduğumu kanıtla."

"Vahşilerle oynamayı seviyorsun, değil mi? Korkmayı seviyorsun." Bu

sefer kelimelerle uğraşmadım, sadece davetkar bir şekilde inledim.

"Bakalım kırılmadan önce ne kadar korkacaksın."

Ekşi süt ve çürümüş yemek artıkları arasında beni bir kalp atışında sırt üstü çevirdi. Karşı koymadım, sadece kabul ettim. Kot pantolonunu gevşetirken nefesim kesildi. Ona doğru uzandım, ellerimi göğsünde, karnında, beni bekleyen sikini bulana kadar aşağıya doğru gezdirdim. Bileğimden daha kalındı, sertleşmiş, damarları kabarmıştı. Güzel mor penis başı karanlıkta parlıyordu. Kendini üzerime bıraktı ve tek bir vahşi hamleyle bana çarptı.

"Seni incittim," diye hırıldadım. "Sen de beni incit."

"Sana zarar vermek istemiyorum," diye inledi. "Seni ait olduğun yere geri göndermek

istiyorum." "Ben senin olduğun yere aidim."

"Hayır bilmiyorsun," diye hırladı. "Seni kıracağım."

O içimdeyken amım çok iyi hissediyordu. Beni becerdikçe inliyor, itişlerine ulaşmak için debeleniyordum. Saçlarım yağ ve ekşi sütle kayganlaşmış, yüzüm kim bilir neyle yapış yapış olmuştu ama yine de onun için debeleniyordum.

"Evet..." İnledim. "Al beni..."

"Dövüş benimle," diye tısladı. "Benimle dövüş ve ait olduğun yere,

evine dön." "Asla."

"Yeterince adil," diye hırladı. Ellerini boğazıma dolmasına hazırlıklı değildim. Nefesimi keserken gözlerim şoktan çılgına döndü, beni boğarken parmakları onunkileri arıyordu. Eğildi, ağzı kulağımdaydı, siki kabzasına kadar gömülmüştü ve beni sikerken ağırlığı tek kolundaydı ve aynı anda nefesimi çaldı. "Dövüş benimle. Vahşiyle dövüş ve kaç."

Ellerimi onunkilerden çektim, yüzünü okşamak için hafifçe uzandım. İrkildiğini hissettim. Nefesimi keserken gözlerim sevgiden başka bir şeyle dolu değildi, amım hala onun için ıslak, hala onun için sıcak, hala onun için çaresizdi.

Casey kafası karışmış bir şekilde sızlandı. Etrafımızda zıplıyor ve usulca hırıliyordu. Yapabilseydim onu yatıştırırdım.

Vücudum savaşımaya başladığında panik vardı, havayı yutmaya çalışırken baskıya karşı çırpınıyordum. Casey'nin daha çılgınca havladığını, hırladığını ve etrafımızda daireler çizerek sızlandığını duyabiliyordum. Dünya solmaya başlamıştı ama bu çok iyi hissettiriyordu. Callum'un dudaklarını dudaklarımda hissettim ve ağzına karşı gülümsemeyi başardım.

Beni serbest bıraktığında vücudum kontrolü ele aldı, ciğerlerim kendine gelene kadar öksürdüm, sıçradım ve nefes nefese kaldım.

"Aklını mı kaçırdın sen?" dedi.

"Onun gibi bir şey," diye

homurdandım.

Ağzım onunkine açlık duyuyordu, ellerim saçlarında çaresizce onu bana doğru zorluyordu. Dürtülerime boyun eğdi, içime gömüldü ve beni her zamanki gibi becerdi.

Çok pis. Çok

kötü. Çok vahşi.

Onu yakaladığımı, acının sınırından geri çektiğimi düşündüm ama doruğa yaklaşırken gözleri tekrar donuklaştı. Beni terk ettiğini, acısının içinde kaybolduğunu hissettim.

Konuşmadan ayağa kalktı, giysilerini çıkardı. "Bir

daha buraya gelme," dedi. "Asla."

"Callum..." Başladım ama gözleri beni olduğum yerde durdurdu.

"Asla, Sophie. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Casey'yi çağırdı ve Casey isteksizce peşimden geldi, üzgün gözlerle bana bakıyordu. Bu beni harekete geçirdi ve ayağa fırladım.

"Lütfen Callum, lütfen bunu yapma."

"Bitti. Beni sevmiyorsun."

"Evet, biliyorum!" Cevap vermedi, sadece pantolonunu bağladı. Ellerim kokuşmuş saçlarımdaydı, kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. "Casey ne olacak?" Tısladım. "Lütfen!"

"Peki ya o?" diye tükürdü.

"O artık bir sokak köpeği değil Callum, o artık bir ev köpeği. Kanepede kucaklaşmayı, sıcak bir yatağı ve her gece doğru düzgün yemek yemeyi seviyor."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen onu almama izin verin."

Bunu düşünür gibi oldu, ama kepenkler yine sertçe indi, gözleri acıyla doluydu. "HAYIR!" diye bağırdı. "Sahip olduğum tek şey o!"

O hışımla uzaklaşırken gözyaşlarımı saklamak için ellerimle yüzümü kapattım.

Sonraki sözleri duygu dolu bir çatırtıyla geldi, sesi bir anlığına dalgalandı. "Lanet olası

kalbimi söküp attın Sophie! Söküp attın!"

Ve benimkini.

Ben de benimkini sökmüştüm.

Callum

Kaybolmuştum. Casey sinirliydi, geride kalıyordu ve ben bloğun etrafında dönerken sürekli mızımızlanıyordu. Sadece yürüyordum. Hiçbir yere yürümüyordum. En başından beri bilmeliydim. Benim gibi bir eziğin onun gibi biri için yeterince iyi olmadığını bilmeliydim.

Vick'in evine nasıl geldiğimi bilmiyorum. Farkına varmadan kapısına dayanmışım, öyle sert vuruyordum ki neredeyse kıracaktım.

Sabahlığıyla kapıya geldi ve aralıktan dışarı baktı.

"Tanrım, sensin!" diye bağırdı. "Beni korkuttun, lanet Stoney'lerin benim için geldiğini sandım." Kapıyı ardına kadar açtı.

"Haklıydın, Vick. O gerçek değildi, ciddi değildi."

"Kahretsin, Cal." Beni kucakladı ve ben de ona karşı koymadım. "Lanet olsun, bu çok boktan, bebeğim.

Özür dilerim." "Senin suçun değil," diye mırıldandım. "Beni uyarmıştın."

"Sadece kıskanç bir sürtük gibi davranıyordum."

"Hayır, sadece yüksek sesle söylüyordun. Onun gibi biri için iyi değilim."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Elleriyle sırtımı ovdu.

Ona karşı başımı salladım. "Hayır, sadece yalnız kalmak istemiyorum."

"Yalnız değilsin Cal. Ben ve Slay etraftayken asla yalnız olmayacaksın." Casey burnunu çekerek ikimize doğru sıçradı.

Çekildim ve sigara içmek için sessizce durduk. Gece sessizdi, çok sessizdi. Çok sessizdi. "İçeri gel," dedi.

"Bize bir içki getireyim."

Casey'i kulübeye kapattım ve yerleşmeden önce bir süre homurdandı, zavallı küçük şey. Bu onun için zor olacaktı, tıpkı benim için olduğu gibi. Vicki bize bir fincan çay yaptı ve ben kanepeye tünedim, beynim allak bullak olmuştu. Bana yakın oturdu, eli dizimdeydi.

"Her şey yoluna girecek, Cal. Her şey yoluna girecek."

"Evet." Yine de inanmadım, tek kelimesine bile inanmadım. Boğazımdaki o lanet yumru yeniden başladı.

"Ben senin için buradayım," dedi Vicki. "O üzülmeye değmez, kendini beğenmiş inek. O bizim gibi değil Cal, biz farklıyız.

Biz birbirimize bağlıyız, birbirimizi anlıyoruz, aynı kalıptan çıktık."

Başımı salladım, neyi kabul ettiğimden pek emin değildim. Karşı koyacak gücüm kalmamıştı, sadece başımı göğsüne doğru çekmesine izin verdim. Yüzümü göğüslerine yasladı, kollarıyla beni sardı ve saçlarımı okşadı.

"Seni seviyorum Callum Jackson, o sevmese bile." Uzaklaşmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu. "Sakin ol Cal, sana bir dakika sarılmama izin ver. Sevgiye ihtiyacın var, ihtiyacın olan bu. Bu sefer gerçek bir sevgiye, seni gerçekten önemseyen birine."

Burnum yumuşak göğüslerine sıkıca bastırdı ve başımı öptü.

"Seni ne kadar sevdiğimi göstermeye hiç fırsatım olmadı Cal. Ama şimdi gösterebilirim bebeğim."

Elleriyle beni geriye doğru yönlendiriyor, başımı kalçalarına yaslamış gülümsemesine bakıyordum. Sabahlığını gevşetip açtı, düzgün küçük göğüsleri ortaya çıktı. Elleri yüzümde hoş bir his uyandırıyor, beni okşuyordu.

"İşte böyle Cal, rahatla."

Yine sertleşmeye başlamıştım, Sophie Harding'in çöplükte diz çökmüş hali beni azdırıyordu. Hafızamı zorladım. O artık gitmişti. Benden gitmişti.

Vicki göğüslerini okşuyordu. "Dünyadaki en rahatlatıcı şey," diye yatıştırdı, Slay'e sor, onu hemen gönderir. Ama sen değil Cal, seni iyi hissettireceğim."

Bir meme ucu dudaklarıma değdi ve onu içime çektim. Tadı bebek losyonu gibiydi.

"Evet..." Vicki inledi. "Bunu ne kadar uzun zamandır istediğimi bilmiyorsun Cal... çok uzun zamandır..."

Kendimi onun içinde kaybetmeye çalıştım. Belki o beni sevebilirdi, belki de sevebilecek tek kişi oydu. Dişlerimi sıkarak bunu test ettim.

"Siktir, Callum, ah!" diye tısladı. "Sert olduğunu söylemelerine şaşmamalı!"

Eli karnımdan aşağıya doğru hareket etti ve kot pantolonumdaki şişkinliğe geldi. Nefes nefese kalmıştı, küçük nefesler alıyordu, açgözlü avuçları kotun üzerinden sikime sürtünyordu. Küçük memesini ağzıma aldım ve elimden geleni yaptım.

"Dur, Cal, dur!" diye homurdandı. "Buna daha fazla katlanamam. Gerçekten çok acıtıyor."

Acıyor mu? Daha fazlası için inliyor olmalı. Hayır, o bana göre değildi. Yakınından bile geçmedi.

Bunun için ondan nefret ettim ama onu sevmediğim için kendimden nefret ettiğim kadar değil. Elini tokatlayarak uzaklaştırdım, bana aval aval bakıp diş izi olan memesini ovuştururken tekrar ayağa kalktım.

"Üzgünüm, Vick. Bu ben değilim."

Çok incinmiş görünüyordu. Lanet olası kulübe katılabilirdi.

"Özür dilerim," dedi ama özür dileyecek hiçbir şeyi yoktu.

"Bak Vicki, üzgün olan benim ama sen bir eşsin. Olmadığımız bir şey olmaya çalışmak iyi değildir." "Seni seviyorum Cal. Sadece seni seviyorum."

Onu yorgun gözlerle karşıladım. "Lütfen Vick, şimdi olmaz, tamam mı?"

Koltuğunda kayarak yaklaştı. "Öp beni," dedi. "Sadece bir kez. Eğer bir şey hissetmiyorsan, tamam." "Bir anlamı yok," dedim. "Hiçbir şey fark etmeyecek. Arkadaşların nasıl hissettiğini bilirim Vick ve bu da arkadaş."

"Öp beni Callum, lütfen bebeğim, sadece dene."

Dudaklarını büzdü ve gözlerini kapattı, sanki ilkokuldan kalma bir şeymiş gibi. Dudaklarına kısa bir öpücük konduracak kadar yakınına eğildim.

"Düzgünce!" diye tersledi. "Beni düzgünce öp, Cal."

"Lanet olsun, Vick, hiçbir şey fark etmeyecek."

Ağzımı onunkinin üzerine kapattım ve dilimi sonuna kadar soktum. Çok ıslaktı ve çok istekliydi, sanki bir anlamı varmış gibi boğazının arkasından inliyordu. Sonra geri çektim. "Sana söylemiştim," dedim, "sadece arkadaşız."

"Benim için değil bebeğim," diye fısıldadı. Sanki ona hayat öpücüğü vermişim gibi parmaklarıyla dudaklarına dokundu.

"Bu bir eşleşme değil Cal, bu eşleşmeden çok daha fazlası."

Ayağa kalktım. "Şimdi olmaz dedim Vick, daha kaç kere?"

"Birlikte iyi olurduk, sen ve ben."

"Ben kimse için iyi değilim ve bu doğru değil." "Benimle kal!" diye yalvardı. "Lütfen!"

Ben uzaklaştım ama o peşimden geldi, kapının yanında bileğimi tuttu ve başka bir öpücük için yaklaştı. Onu istediğimden daha sert bir şekilde ittim. "Neyin var lan senin?!"

"Aşık oldum, Callum! İşte benim sorunum bu!" "Sen delisin, işte sen busun."

"Aşk insanlara çılgınca şeyler yaptırır Callum Jackson, gerçekten çılgınca şeyler."

Karnım zil çalıyordu. Beynim de yüzüyordu, acı, nefret, öfke ve aşk içinde yüzüyordu. Sophie Harding'e olan aşkım.

"Evet, öyle." Tısladım. "Gerçekten de öyle."

Kulübeden gelen viyaklamaları duymazdan gelerek kapıyı arkamdan kapattım.

"Bu gece burada kalıyorsun," dedim elimi küçük pencereye doğru kaldırarak. "Burada daha iyi olacaksın."

Casey ben çıkarken ağladı, sonra tekrar tekrar havladı. Sokağın aşağısından onu duyabiliyordum, Vicki'yi de. İkisi de beni çağırıyordu.

Ama benim kendime ait bir çağrım vardı.

Burası tüylerimi diken diken etti, bu bok çukurunu kınamalarına şaşmamalı. Asfaltın her tarafı çatlamıştı, yabani otlar aradan çıkıyordu. Rampaları yavaşça tırmandım, ufalanan kenarlardan uzakta, ortada kalmaya özen gösterdim. Boyalarım düşündüğümünden daha ağırdı, iple bağlanmış kirli bir brandaya sarılmıştı. Garajdan almıştım, o ölü adama ait olmalı. Votka şişesini kadeh kaldırmak için kaldırdım.

"Şerefe, ölü adam. Güzeldi."

Aptal küçük sürtüklerin içkiye benden daha az ihtiyacı vardı. Onlar da konuyu tartışmadılar. Havamda değildim.

Çok katlı binanın çatısı hatırladığımdan daha yüksekti. Korkuluklara yaslandığımda bana lanet Doğu Perdesi'nin tamamını gösterdi.

"Haklıydın Jimmy," diye güldüm. "Bunu temizlemeye asla ulaşamayacaklar."

Derme çatma sepetimi çözdüm ve ipi belime doladım. Sıkıca bağladım, diğer ucunu korkuluklardan geçirdim ve bir düğüm attım. Bir elimde spreyci kutusu, diğerinde kalbim, kendimi kenardan aşağı bırakmadan önce bir kez kontrol ettim. Dayanmadan önce bir sürtük gibi gıcırdadı. Topuklarımı betona sürterek aşağıdaki zemine parçalar fırlattım.

Bu benim mirasım olacak.

Uğruna ölmeye değer bir sanat eseri.

Sophie'yi, Jimmy'yi, Vicki'yi ve zavallı Casey'yi düşünürken arkama yaslandım, kollarımı iki yana açtım ve başımı hiçbir yere çevirmedi.

Artık hepsi benden gitmişti.

Karanlığın beni ele geçirmesine

izin verdim.

Sophie

Hiçbir makyaj yüzümü düzeltmiyordu. Kendimi histeri krizine sokup tekrar ağlamıştım ve ardımda bir çift panda gözü ve lekeli, şiş yanaklar bırakmıştım. Tüm hafta sonu boyunca hareket etmedim, etmek de istemedim. Onun yerine karanlıkta oturup Callum Jackson için kalbimi parçalıyordum.

Çok kötü acıyordu.

Kendimi ofise sürükledim, göz teması kurmadan yerime doğru eğildim. *Beni rahat bırak, dünya. Beni rahat bırak.*

Öyle bir şansımız yok.

Christine masama yaklaştığında yalnız değildi. Bir yanında İK'dan Millie, diğer yanında da East Veil toplum destek görevlilerinden biri vardı.

"Sizinle konuşmamız gerekiyor," dedi Millie. "Callum Jackson

hakkında." "Ne olmuş Callum Jackson'a?!" Kalbim çok hızlı

atıyordu. "East Veil'de bir olay oldu."

Ağzım kâğıt gibiydi. "Bir olay mı?"

"Çok katlı," dedi Christine. "Bunun farkındasın, değil mi?"

Başımı salladım.

"Cuma akşamı yukarıdaydı. Boyalarını aşağıda bulduk."

"Boyalarını mı buldun?! Ne olmuş ona?!" Gözyaşlarım kabarıyordu, geldiklerini hissedebiliyordum. Burnumdan yavaşça nefes alıp ağzımdan verdim. "Bana söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun? Callum...?!"

Üç yüz bana baktı, verdiğim tepki karşısında gözleri

fal taşı gibi açılmıştı. "Hayır," dedi Christine.

"Tabii ki değil."

Parlak bir fotoğrafı yere çarptı ve gözlerim onlarınki kadar açıldı.

Christine, "Callum Jackson ölmedi," diye homurdandı. "Ama sen açığa alındın."

On Beşinci Bölüm

Sophie

Ofisten çıkış imzamı atmadan Rebecca'nın telefonlarına cevap veremezdim. Hâlâ o görüntünün etkisindeydim.

Ben olduğumu inkar etmenin bir anlamı yoktu. Çok açıktı. Burnumun ucundaki noktadan, kafamda asla düz durmayan garip saçıma kadar beni mükemmel bir şekilde yakalamıştı. Resimde yediğimin onun kalbi olduğunu tahmin etmiştim ve onu da mükemmel bir şekilde yakalamıştı.

Tam maaşla askıya alındım, en azından bana bunu verdiler.

Dosyalardaki kayıp makaleleri bulmaları ya da Callum'un garajının yerini tespit etmeleri uzun sürmezdi. Kariyerim mahvolmuştu.

"Nasıl olduğumu sorma, Bex," diye hırıldadım. "Sakın sorma."

"Kahretsin, bebeğim, bu iyi, değil mi?"

"Her şey mahvoldu," diye bağırdım, artık beni kimin duyabileceği umurumda değildi. "Callum'la her şeyi berbat ettim, işle ilgili her şeyi berbat ettim, ailemle ilgili her şeyi berbat ettim."

"Geri çekil," diye tısladı. "Sadece bir saniye geri çekil. Callum'la işleri berbat ettin, ne zaman?! "Cuma günü," dedim. "Sana haber verirdim ama elim kolum bağlı hıçkıra hıçkıra ağlıyordum."

"O şimdi nerede?" dedi. "Ona parayı sen verdin, değil mi? Stoney kardeşler için? Lütfen bana paranın onda olduğunu söyle!"

Donup kaldım.

"Ne parası lan?"

Callum

Vicki'nin evini yolun karşısındaki duvardan izledim, Stoney'ler erken gelirse diye. Öğleden sonra annesine gidecekti. İşim bitmişti.

Case'le birlikte oraya doğru gidiyordum ki, garajda Sophie'nin iş yerindeki insanları fark ettim. Sıkıca kilitlemişler, aptal defterlerine bir şeyler yazıyorlardı.

Bir rüya daha bitti.

Telefonum sabahtan beri yanıp sönüyordu ama cevap vermek istemiyordum. Zamanı gelene kadar. Şimdi zamanı gelmişti.

"Evet," dedim. "Buluşma nerede?"

Ama bana cevap veren Trent Stoney değildi.

"Sakın buna cüret etme evlat, duydun mu beni?! Ben sana ulaşmadan onlara yaklaşırsan derini yüzerim."

Raven caddenin karşısına geçerken bana sarılacak mıydı yoksa vuracak mıydı bilmiyordum. Anlaşılan önce bana sarıldı, sonra da vurdu. Hem de sağlam bir yumruk, tam koluma.

"Seni lanet olası aptal," diye tersledi. "Neden bana gelmedin lan? Beni bulmak o kadar da zor değil." Omuz silktim ve çok yüksek sesle iç çekerek elime bir zarf sıkıştırdı. Kaşlarımı kaldırdım. "On iki yüz," dedi.

"Satıcıdan. Avans diyelim."

"Ne?"

"Tıpkı söylediğim gibi, senin saçmalıklarına bayıldı evlat. Southbank açılışında seni sahneye çıkarmak istiyor. Medya gösterimi yarın akşam, o yüzden kendini toparlasan iyi edersin."

Zarfa boş boş baktım, açamayacak kadar sersemlemiştim. "Bu ne için?"

"Standart avans," dedi. "Yani, neredeyse. Talihsiz durumunuzu düzeltmek için fazladan iki yüz dolar daha vermeye ikna ettim."

"Bundan daha fazlasını al." Hüzünle gülümsedim. "Sende kalabilir, Raven. Onlara on beş dolar borçluyum ve daha azını almayacaklar." Işıltılı gözleri dehşetle doldu. "Sorun değil. Ben böyle iyiyim."

"Bu kadar yumuşak olma, seni lanet olası aptal." Ağzıma bir sigara sıkıştırdı ve bir tane de kendisi yakmadan önce ucunu yaktı. "Sana daha önce de söyledim, acıma partisi sana yakışmıyor evlat."

"Trent parmaklarımı kesecek," diye gülümsedim. "Bir ressam için harika, değil mi? İşte benim işim bitti."

Gözlerini devirdi. "Evet, eminim öyledir. Beni takip et ve o lanet çeneni kapat."

Başımı sallayarak parayı ona geri ittim. "Hayır demeye çalışma bile," diye tısladı. "Al şunu."

Beni metronun aşağısındaki bankamatige sürükledi ve kendi hesabından üç yüz dolar çekti. Yanaklarım utançtan yandı. "Bu doğru değil, Raven."

"İlk satışından keseceğim. Bana geri ödemek için bir sürü fırsat olacak, güven bana. Senin malın tüm galerideki en iyisi.

Yarın gece bir yıldız olacaksın evlat, sana söz veriyorum."

Kalbim yanarak parayı diğerleriyle birlikte zarfa koydum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum." "Teşekkürler standart cevaptır," diye gülümsedi.

"Teşekkür etmek pek işe yaramıyor," dedim.

O bana sıkıca sarıldı, ben de hemen ona sarıldım.

Trent Stoney ile buluşmaya gittiğimde Casey'i Raven ile bıraktım. Elinde telefonuyla yolun karşısında bekledi. On beşten fazla kalırsa domuzları arayacağını söyledi. Bundan hiç şüphem yoktu.

Tyler garaj bloguna doğru ilerlerken yüzü kıpkırmızı ve ter içindeydi. Diğer göt herif de pek rahatsız olmuşa benzemiyordu ve Trent her zamanki gibi parasını alıp oradan siktir olup gitmeye hevesli görünüyordu.

Hayatımda gördüğüm en büyük takozu uzattım. Kalbim kırılmıştı ama rahatlama buna değerdi. "Etkileyici," dedi Trent.

"İşeyecek bir teneke kabın olacağını düşünmemiştim." Elindeki kamayı göt deliğine doğru fırlattı.

omuz. "Hepsinin orada olduğundan emin olun."

Sayılane kadar sessizce durduk.

"Seninle iş yapmanın güzel olduğunu söylemek isterdim, yumuşak çocuk. Ama öyle olmadığını ikimiz de biliyoruz." "İşimiz bitti o zaman, değil mi?" Dedim. "Artık borç yok, faiz yok?"

"Senin küçük sürtük tekrar ödünç almak istemedikçe olmaz." "İstemez," dedim. "İşimiz bitti."

"Yeterince makul." Diğerlerinin de onu takip etmesi için başını salladı ve nefesim biraz olsun gevşedi.

Sorunu başlatan Tyler'dı. Geveze ağzı onunla birlikte kaçıyor, Trent'in etrafında yaşlı bir ana kaz gibi gevezelik ediyordu.

"Çıkar ağzındaki baklayı, seni aptal amcık," dedi Trent. "Sorun ne lan?"

"Jackson," diye tükürdü Tyler. "Lanet olası sorun o. Parmaklarını keseceğimizi söylemiştin."

"Parayı o getirdiyse kesmeyiz, seni lanet olası kukla."

Tyler'ın çenesi kapandı, gözleri küçük siyah bilyeler gibiydi. "Bana borçlu," diye hırladı. "Kızımı ve çocuğumu çaldı. Köpeği de kolumu ısırды, evet. O lanet şeyi zor hareket ettiriyorum."

"Kalp kanıyor," diye alay ediyor Trent. "Burada işimiz bitti Jones. Hadi gidelim."

Trent kafasının yan tarafına bir tokat atana kadar yerinden kıınıldamadı. "Beni duyuyor musun, seni kalın amcık, burada işimiz bitti."

Gülümsememi tutamadım, yüzümde lanet bir yaz günü gibi yayıldı. "Senin için geliyorum, Jackson," diye tükürdü Tyler. "Bu bir sözdür."

"Daha fazla buralarda olamayacağım," diye güldüm. "Artık lanet bir sanatçıyım. Çalışmalarım bir galeride ve her şeyde var. Ne güzel, değil mi?"

Sargılı kolunu salladı ama artık umurumda değildi.

"Yakında geleceğim Jackson, sen merak etme."

"Adres bir iki üç kıcımlı öp sokağı," dedim ona ters ters bakarak. "Adresinin nerede olduğunu biliyorum," diye havladı. "Ve ben de geliyorum."

Bunun için uykularım kaçmazdı. O amcığı bütün gün sikebilirim. Ben de zevk alırdım.

Raven beni bir öpücük ve bir sürü talimatla bıraktı. Nerede olacağım, ne söyleyeceğim, ne yapacağım. Ertesi gün öğleden sonra benimle buluşacağını, büyük galeri açılışım için her şeyin hazır olduğunu söyledi. O kadar korkacaktım ki ne yapacağımı bilemeyecektim. Bir sürü muhabir, ünlüler ve sosyetik insanlar da orada olacaktı. Nasıl hissettiğimi tam olarak bilmiyordum ama Sophie hakkında ölü gibi hissetmekten daha iyiydi.

Eve doğru giden Vicki ve Slay'i uzaktan gördüm. Akşama kadar bırakmışlardı, Stoney'lerin tekrar gittiğini hesaba katacak kadar zamanları vardı. Sokağa doğru koştum, Vicki'nin adını bağırdım, ta ki Vicki aval aval dönene, işeyen gözlerine inanmakta güçlük çekene kadar. Casey neredeyse onun ayaklarını yerden kesiyordu, bebek arabasını uçurmaktan kıl payı kurtuldu.

"Lanet olsun!" diye bağırdı. "Tek parça halindesin!"

Onu kollarımın arasında kaldırdım ve kendi etrafında döndürdüm. "Sanat eseri geldi, Vick, bin beş yüz sterlin değerinde. Stoneys beni temizledi ama önemli değil. Raven bunun geldiği yerde daha fazlası olacağını söylüyor."

"Bu gerçekten destansı Cal," diye gülümsedi. "Gerçekten destansı."

Galeriden, Stoney'lerden ve Cuma gecesi yaşanan çılgınlık dışında her şeyden konuşarak onun evine doğru yürüdük. Bana gayet uygundu.

"Burada biraz ekmek var," dedi onunkine gittiğimizde. "Sana bir sarnie yapacağım. Slay için bana yardım eder misin?"

Case'i dışarıda beklettim, Vicki peynir rendelemeye başladığında ağzı sulanıyordu. "Sen de bir tane alacaksın," dedim.

"Kahrolası fasulyelerini soğut."

Vicki bize tost yaparken ben de Slay ile resim çizme oyunu oynadım. Bu sefer peyniri de kalın koymuştu, daha önce yaptığından daha kalın.

"Bu bir kutlama, değil mi?" dedi. "Ünlü sanatçı Callum Jackson. Bu çok harika Cal." Evet, öyleydi.

Gerçekten de öyleydi.

Dışarı çıkarken Case'e ıslık çaldım. "Hadi kızım," dedim. "Buna bayılacaksın. Üzerinde bir sürü peynir var."

Gelmedi, hareket bile etmedi.

"Hadi ama Casey, surat asma, peynir bu, bak."

Nefes nefese olduğunu fark etmek için yaklaştım. Gerçekten çok zor nefes alıyordu. "İyi misin, Case? Neyin var senin?"

Ayağım bir şeye çarptı, sert ve yapışkan bir şeye. Onu tuttum ve elimde sertleştiğini hissettim. İğrenç bir et parçası.

"Tanrım, Casey, bunu nereden buldun, ha? Vicky'nin burada çöp kutusu bile yok." İşte o zaman anladım.

Tam zamanında kapıya çıktım ve Jones'un uzak köşede kaybolduğunu gördüm.

Bir mermi gibi dışarı çıkmıştım, caddenin yarısını çoktan geçmiştım, öfkeden kudurmuştım ve ona ateş ediyordum, ama Vicki çığlık atmadan önce fırsatım olmadı.

"Tanrım, Callum, hemen buraya geri dönmelisin! Casey kriz geçiriyor!"

Sophie

Telefonum elimde parladı ve saçmalığı haykırdı.

Callum.

Hayatta olmaz. Kalbim buna inanmakta güçlük çekiyordu. "Cal?" Homurdandım. "Sen misin?"

Nefes alış verışı düzensiz ve çılgıncaydı, sanki lanet bir dağa tırmanıyordu. "Yardım et bana. Lütfen Sophie, bana yardım etmelisin."

Hat kesildi ve onu geri aramaya çalışırken parmaklarım tuş takımının üzerinde kaymaya başladı. İlk çalışta açtı.

"Ne oldu?!" Dedim ki. "Tanrım, Cal, ne oldu? Yaralandın mı?"

Boğazından acı dolu bir hırıltı çıktı. "Ben değilim. Casey, o amcık Jones ona bir şey verdi. Titriyor, midesi bulanıyor ve ağlıyor. Gerçekten çok kötü, Soph, çok kötü."

Kanım dondu. "Neredesin? O nerede?"

"King's Road'dan aşağıya, veterinerine gidiyorum. Elimden geldiğince hızlı gidiyorum ama onu taşıyorum, daha hızlı gidemem."

"Bir taksi çağır!" Çığlık attım.

"Param yok. Hiçbir şeyim yok, Soph. Lütfen gel. Lütfen."

"Bir taksi çağır Callum, lütfen, Tanrı aşkına! Oraya vardığımda öderim!" Hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim.

Callum Casey'i kendi taksisinden indirirken benim taksim geldi. Bacakları kaskatı kesilmişti, gerginlikten seğiriyordu ve başı arkaya düşmüştü, gözleri titriyordu. Aynı anda hem ağlıyor hem de nefes nefese kalıyordu, bu korkunç ses beni tam karnımdan vurdu. Hayal ettiğimden çok daha kötüydü ve gözlerim bir kalp atışında doldu, onu dışarı çıkarmak için mücadele ederken yanına koştum. Kapıdan içeri daldı, kasları Casey'ninkilerle eşleşecek kadar gergindi ve ben dehşet içinde veterinerlerin yüzlerine baktım. Önce Casey'ye, sonra da birbirlerine bakışları çok şey anlatıyordu.

Bizi bir muayene odasına götürdüler ve Callum onu masaya yatırdı, başını okşadı ve onunla sürekli konuştu.

Zaman.

"Ne oldu?" Ağladım. "Ona ne verdi?"

Cebinden kokmuş bir et parçası çıkardı ve hemen laboratuvara götürdüler. Veteriner gözlerine ışık tuttu, ağzını da açtı.

"Hiperekstansiyon, kusma, hızlı kalp atışı." Callum'a odaklandı. "Onu bulduğunuzda hangi semptomlar mevcuttu?"

"Nefes nefese... ağlıyor... her yerim hasta."

Veteriner kollarını uzattı. "Testere atı gibi mi duruyordu? Böyle mi?"

Callum başını salladı. "Sonra birden seğirmeye başladı."

"Karnını yıkamamız gerekecek, toksinin geri kalanını çıkarmaya çalışacağız. Lütfen dışarıda bekleyin."

Callum'un gözlerindeki korku kalbimi kırdı. Sesi çok gergindi, ona hiç benzemiyordu. "Ona yardım et, lütfen. Lütfen onu tekrar iyi yapın."

"Onun için elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

Kolunu tuttum, nazıkçe çektim. "Hadi Callum. Bırak çalışsınlar. O en iyi ellerde."

Yüzünü onunkine yaklaştıracak kadar uzun süre öylece durdu. "Şimdi daha iyi olmalısın, tamam mı? Bu iyi insanlar seninle ilgilenecek. Seni çok seviyorum Case."

Ayağa kalktığı anda vahşinin gözleri yaşlarla ıslanmıştı ama daha fazla oyalanmadı.

Callum, veteriner gözden kaybolur kaybolmaz bir köşeye yığıldı.

"Onu öldüreceğim," diye hırladı. "Kız iyileşir iyileşmez. Kalbini söküp atacağım." "Hayır," dedim. "O kavga istiyor. Onun oyununa gelme. Sen bundan daha iyisin."

"Hiç öyle hissetmiyorum."

"Casey bunu istemezdi," dedim. "Sanatını, hapisneden uzak durmayı, benimle eve gelmene ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünmeni isterdi. Bize ihtiyacı var, ikimize de. Artık onun evi biziz, Cal." Yanağımı sırtına bastırdım, kapüşonunu gözyaşlarımla ıslattım. "Lütfen beni uzaklaştırma."

"Case'in hatırı için tekrar bir araya gelmeyeceğiz,"

dedi. Kalbim düştü, acı üstüne acı birikti.

Elime uzandığında hissizleşmişim, o sözleri söyleyene kadar beni tuttuğunu fark etmemiştim bile.

"Bunu kendim için yapıyorum."

Saatler gibi gelen bir süre boyunca orada oturduk. Bekledik, umduk, dua ettik. Ayak seslerini her duyduğumuzda irkiliyorduk ama sadece kahve ikram ediyorlardı. Kendimi toparladığımı sanıyordum ama onun iri kahverengi gözlerinin görüntüsü uzanıp beni yeniden sersemletiyordu. Callum kederinde sessizdi, sadece ara sıra patlamalarla kendi içine kapanmıştı, ama benim için vahşice kanıyordu.

"Gitmelisin," dedi. "İşin falan var." "İşim yok. Beni

açığa aldılar."

"Neden?"

"Artık bir önemi yok."

O zorlamadı, ben de paylaşmadım.

"Her şey mahvoldu," dedi. "Her şey. Yarın lanet olası bir sergim var, tüm resimlerim ve diğer şeyler. Küçük bir çocukken bunun hayalini kurardım ama şimdi her şey mahvoldu. O bu haldeyken yapamam."

Gülümsedim ama bu mutlu bir gülümseme değildi, gerçekten değildi. "Yeni Southbank kompleksinde." "Bilmiyorum. Evet, belki."

"Belkisi yok. Bu yılın en büyük etkinliği. Biliyorum, bu lanet yeri ailem inşa etti." "Artık bir önemi yok, değil mi? Gitmeyeceğim."

Ona dokunmak için uzandım, parmaklarım dizine hafifçe dokundu. "Tabii ki önemli. Gitmelisin, bu senin büyük fırsatın."

"Artık hiçbir şey ifade etmeyecek."

İçimi çektim, göğsümde çınlayan uzun ve hüznü bir iç çekişti bu. "Bu gece burada ne olursa olsun, Callum, bu sanatın bir anlamı var.

Sakın bırakma."

Sessiz kaldım, şeytanlarının kendi aralarında savaşmasına izin verdim. O kadar sessizdim ki tekrar konuştuğunda şok oldum.

"Annem beni ilk kez on dört yaşımdayken evden attı. Gidecek yerim yoktu. Jimmy ölmüştü ve başka kimsem yoktu."

"Eve dönmene izin vermedi mi?"

"O zaman bile soramayacak kadar gururluydum." İç çekti. "Bana defolup gitmemi söylediğini, benden nefret ettiğini söylediğini hatırlıyorum. Çok sert hissettim. Belli etmedi. Sert davrandı ama çok acıttı. Daha önce bu konuda hiç konuşmamıştım." Gözleri benimkilerle sertçe buluştu. "Kız kardeşinle yaşadıkların sanki yeniden oluyormuş gibi geldi."

İçimden irkildim. "Görünüşümü korumaya çalışan aptal bir inektim. Bunu tüm hayatım boyunca yaptım." Başımı omzuna yasladım. "Seni incitmek isteyeceğim son şeydi."

"Artık önemi yok," dedi. "Ben ve onun seni özleyeceğini sanıyordum ama şimdi buradasın ve o bize geri dönmek için savaşıyor."

Gözlerimden taze yaşlar süzüldü. "Her şeyi bir perspektife oturtuyor, değil mi?" Kelimeleri yüksek sesle söyleyene kadar bir süre durakladım. "Aileme bizden bahsedeceğim, Cal. Beni istediğin kadar uzaklaştı, onlara yine de söyleyeceğim."

Elime uzandı ve sıkıca kavradı. "Case yüzünden üzgünsün, hepsi bu." "Bunun

Casey ile bir ilgisi yok."

"Bizi o bir araya getirdi, değil mi?" diye gülümsedi. "Başıma gelen en iyi şey."

"Evet, sevdi. Ve onu sevmek bizi tekrar bir araya getirdi, Cal. Tüm bunların bir hiç uğruna olmasına izin verme. Bir hiç uğruna olamaz." "Peki şimdi ne olacak?" dedi. "Ben burada raydan çıktım, Soph. Hiçbir fikrim yok."

"Bunu çözeriz," dedim. "Ailelerin yaptığı gibi."

Benim güzel vahşim elimi tuttu ve sonunda veteriner geldi.

Casey'nin kuyruğu hafifçe sallandı ama bu kadarı yeterliydi. Biz yüzünü okşarken gözleri odaklanmış, bize gülümsüyordu.

"O gerçek bir savaşçı," dedi veteriner. "Pes etmedi."

"Tabii ki yapmaz," diye gülümsedim. "Sahibi gibidir."

Veteriner, "Onu birkaç gün tutmamız gerekecek," diye sözlerini tamamladı. "Böbrekleri üzerinde bazı testler yapın ve bazı kan örnekleri alın.

Dinlenmeye ve iyileşmeye ihtiyacı var, bu yüzden lütfen eve gidebilecek kadar iyi olana kadar onu bizimle bırakın."

"Duydun mu Case?" Callum söyledi. "Bu iyi insanlar senin üzerinde bazı testler yapar yapmaz eve döneceksin." Kuyruğu tekrar oynadı, mutluydu, sanki her kelimeyi anlamış gibiydi. Belki de anlamıştı.

Ayrılmadan önce ona sıkıca sarıldım ve güzel vahşimi dışarıda bekledim. Onu eve götürmek için sabırsızlanıyordum.

Işığı açmadım. Callum düğmeye kendisi uzandı ama ben onu durdurdum ve elini parmaklarımla onunkinin içine soktum.

"Düşünme," dedim. "Sadece hisset. Hisset beni. Ben buradayım."

Yüzünü boynuma gömerken kolları belime sıkıca sarılmıştı. Titrediğini hissettim. "Sana bir şey söylemem gerek," diye fısıldadı. "Vicki hakkında. O beni istedi... ve ben... Ben yapamadım..."

Saçlarını düzelttim. "Artık bir önemi yok."

"Onu becermedim," dedi. "Yapamazdım. Sadece sen vardın Soph. İsteddiğim tek kişi sendin."

Giysilerini ondan alırken o kadar uysaldı ki, onu yatak odasına doğru çekerken ölü bir deri gibi yere düşürdüm. Güneş dışarıda kırılmaya başlıyor, bizi şafağın en yumuşak tonuyla yıkıyordu. Göğsündeki koyu çizgileri takip ettim, kalbinin ağır atışına karşı dudaklarımı öptüm.

"Artık sen ve ben varız," dedim. "Dik duruyoruz, birlikte duruyoruz. Yarın orada, seninle, senin yanında olacağım.

Ait olduğum yer orası."

"Ailen..." diye inledi. "Onlar...?"

"Orada olacaklar," dedim. "Sanki oranın sahibiymişler gibi ortalıkta dolanacaklar." "Anlaşıldı."

Uzanıp yüzünü benimkine yaklaştırdım. "Orada olacaklar ve ben buna memnunum. Artık gösteriş yok Callum, sadece gerçek olan var.

Biz gerçeğiz."

"Şu kutularla ilgili şey... Özür dilerim, Soph. Seni korkutmak istedim."

Yatağa uzandım, vahşi beni izlerken kendi kıyafetlerimden sıyrıldım. Bacaklarımla arasına uzandım ve kendimi çekinmeden açtım. "Beni korkutmandan hoşlanıyorum..."

Önümde yere diz çöktü, nemli elleri uyluklarımla üzerinde sıcaktı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "O zaman sen gerçekten kafayı yemişsin."

Tavana gülümsedim, dili o noktayı bulduğunda sırtımı kamburlaştırdım.

"Bunun gibi bir şey..."

On Altıncı Bölüm

Callum

Kalabalığı taradım, ellerim titriyordu, parmak eklemlerim bembeyazdı. Bütün öğleden sonra buradaydım, Raven da sergiye yardım ediyordu. Şimdi kapılar açıktı ve aklımdaki tek şey Sophie'ydi.

"O burada olacak, bebeğim." Raven kolumu sıkarak beni sergime doğru yönlendirdi ve toplanan medyadan uzaklaştırdı. "Güven bana, burada olacak."

"Şuradaki onun yaşlı adamı, değil mi?" Başımı ona doğru eğdim. Adam tam da hayal ettiğim gibiydi, şık takım elbiseleri ve taranmış saçlarıyla. Fotoğraf çektiirmek için gülümsüyor, Hardings Emlak logosunun tam önünde duruyordu.

"Bu o, evet."

"Benden nefret edecek."

"Yapsa da fark etmez, evlat. Onun kaybı."

Keşke ben de öyle hissetseydim. Galerideki Adrian'ın eserlerimi gösterirken bana başıyla selam verdiğini gördüm. İnsanlar bakıyordu ve gülümsüyorlardı. Bana gülümsüyorlardı. Çok garip hissediyordum.

Raven beni dürttü. "Geliyor."

Yeşil Göz'ü yaklaşıırken yakalamak için arkamı döndüm, parmakları yanındaki devasa canavarın kolunu kavramıştı. Olamazdı, kesinlikle olamazdı. Maskesi olmadan çok farklı görünüyordu, takım elbiseli ve çizmeliydi, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Benim için mi buradalar?"

"Sadece onlar değil," diye gülümsedi Raven. Masque ve Cat'in arkasında Explicit'ten bir sürü kişi daha vardı. Diva, Trixie, Ash ve tanımadığım diğerleri.

Ve sonra Sophie vardı. *Benim* Sophie'm. Kalabalığın arasında saklanmıştı, gergin gözlerle beni arıyordu. Beni buldular ve o gülümsedi. Gurur, sevgi ve istediğim diğer her şeyle ilgili bir gülümseme. O kadar güzel görünüyordu ki, üzerinde gerçek bir lüks elbise vardı, ışıltılı ve koyu yeşildi. Ona gerçekten yakışıyordu.

Urban Life muhabiriyle aynı anda yanıma geldi; kırklı yaşlarında, kalın çerçeveli gözlükleri ve yüzüme tutmaya hazır mikrofonuyla moda uygun bir kadındı.

"Sahnede yenisiniz Bay Jackson, lütfen bana sanatınıza neyin ilham verdiğini söyleyin." "Hayat," dedim. "Aşk ve acısı. Kalbi, anlıyor musunuz?"

Casey'nin sallanan kuyruğunu ve bana getirdiği tüm sevgiyi düşündüm, duvardaki resmine bakmak için döndüm. En sevdiklerimden biri olan bu resmi haftalar önce yapmıştım. Resim dalgalı ve dikkatsizdi, onu en iyi ışığında yakalamıştım, ben resim yapmaya çalışırken bacaklarıma atlıyor, koşmak, oynamak ve yerde güreşmek istiyordu.

"Peki ya aşklarınız, Bay Jackson? Özellikle sevdiğiniz biri var mı?"

Kalabalığın içinde Sophie'nin babasını gördüm ve dilimi ısırardım. Sophie kendi dilini ısırmadı ama. Cesur ve kararlı bir şekilde öne çıktı, elini kolumun arasından geçirdi ve başını omzuma yasladı.

Gazeteci dikkatini Sophie'ye çevirdi ve mikrofonu onun yüzüne doğru tuttu. "Siz sanatçının ilham perisi misiniz?" diye sordu.

"Onlardan biri," diye gülümsedi Sophie. "İnsan olan. Bizim de bir köpeğimiz var, Casey. Şuradaki duvardaki model o."

Sophie'nin anne ve babası, yüzlerinde dehşet ifadesiyle konuşmaya odaklanmış bir halde onu görünce hızla öne doğru atıldılar. Sophie bir an bile irkilmedi, babasının bakışlarına başını dik tutarak karşılık verdi.

"Birlikte bir fotoğrafınızı çekebilir miyiz? Dergi için?"

Sophie gülümsedi ve tüm dünyanın görmesi için kendini bana doğru bastırdı.

"Ben Sophie Harding, Harding's Property'den," dedi. "Callum Jackson'ın gurur duyduğu kız arkadaşı."

Bay Harding'in yüzündeki ifadeden aynı duyguları paylaşmadığı anlaşıyordu ama Sophie bunu umursamıyor gibiydi. Hem de hiç.

Sonsöz

Sophie

"Tatlım, ben geldim." Kapıyı arkamdan kapatırken sııttım, sonra da bekledim. Casey'nin saldırısına hazırdım, kimlik kartımı ve diğer tüm iş eşyalarımı bir kenara atarken beni köpek öpücüklerine boğması için çömeldim.

Callum oturma odasının karşısından bana gülümsedi ve gözlerinde hala bir vahşilik vardı, bugünlerde çoğu insan bunu göremezdi. Yeni kot pantolonu üzerine bir eldiven gibi oturmuş, sanki üzerine boyanmış gibi dolgun kalçalarını sarmıştı. Tişörtündeki boya lekelerine bakılırsa, muhtemelen bunda bir gerçeklik payı vardı.

Tuvalini daha iyi görebilmem için geri çekildi. Resmettiği Sophie parlıyor, kucağındaki minik bebeğe mutlulukla bakıyordu.

"Bu çok güzel..." Fısıldadım. "Çok iyisin Callum. Umarım ne kadar yetenekli olduğunun farkındasındır."

"Burada resim yapmayı seviyorum," dedi. "Burada çok mutluyum, Soph."

"Ben de. Canary Wharf'tan daha iyi." Pencereden yeni küçük bahçemize bakarak onun yanından geçtim. "Burada iyi olacağız Callum. Haygrove halkı gerçekten çok iyi."

"Umarım öyledir, emlak *müdürü*. Yoksa onları sen halletmek zorunda kalırsın, değil mi? Tekrar ata binmen iyi oldu, Soph, senden fazla bir şey öğrenemediler ve bunu biliyorlardı."

Bir süre resim yapmasını izledim, hareket edişini, konsantrasyon içinde dişlerini sıkışını sevdim.

"İnanılmaz bir baba olacaksın."

"En azından altı tane istiyorum," dedi. "Bir sürü küçük böcek."

Bu görüntü bütün gün içimde tuttuğum ateşi yeniden alevlendirdi. Bir yangına dönüşmesi için fazla bir şey gerekmedi. Vahşimin sırtına bastırdım. "O halde başlasak iyi olur."

Boya fırçasını elinden alıp su sürahisinin içine bıraktım, ardından tişörtünü yukarı çekerek omurgasına sıcak öpücükler kondurdum. Döndü ve bana doğru uzandı ama ben yanından geçtim. Başımı salladım. "Seni çıplak istiyorum. Hazır olmanı istiyorum. Seni o lanet yatak odasında istiyorum, hemen şimdi Callum Jackson."

Bana baktı, gözleri parlıyordu. "Bu gece biraz patronluk taşıyorsun, öyle değil mi? Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekebilir..." "Beni denemeyin. Ben en iyisinden öğrendim." Yatak odasını işaret ettim. "Kapa çeneni ve sana söyleneni yap."

Bu konuda acele etmedi, gözleri hâlâ benimkilerdeyken koridorda ağır ağır ilerledi. Onu takip ettim, talimatlarıma uyarken zafer kazanmış gibi duruyordum.

"Çıplak," dedim. "Şimdi."

"Şansını zorluyorsun, Missy," dedi ama elleri çoktan kot pantolonuna gitmiş, onu mükemmel kalçalarının üzerinden aşağı kaydırıyordu. Karnının çelik düzlüklerine hayranlıkla baktım, üstünü başından çekerken dudaklarımı ıslattım. Göğsündeki iç içe geçmiş kafatasları terden parlıyordu ve vahşi muhteşem kokuyordu. Misk kokusu doğruca kafama gitti. Nefes aldım, yatağa atlayıp dövülmek için yalvarma isteğimi dizginledim.

"Sırt üstü yat *Savage*, ellerini başının üstüne koy."

"Gerçekten mi?"

"Bu gece *benim* yolum. Hepsi benim."

Siktir, o boyun eğerken amım nasıl da zonkluyordu. Yavaşça alçaldı, inerken sırtını kamburlaştırdı ve kas yırtık kollarını yatak başlığına kadar uzattı, mükemmel dövmeleri belindeki V'ye doğru kıvrıldı. Callum'um gerçekten de mükemmel bir örnekti.

"Hadi o zaman, Missy," diye hırladı. "Elinden gelenin en kötüsünü yap." Oh, ne kadar da niyetliydim.

Vahşi, ben çırlıçıplak soyunurken aç gözlerle beni izledi ve takdirini homurdanarak gösterdi. Meme uçlarımla oynadığımda dudaklarını yaladı. Ve memelerimi sıkıtığımda adım haykırdı. Kahretsin, onun sıcak, ıslak ağzını üzerimde nasıl da istiyordum. Hassas tenime şehvetli öpücükler kondurmasını, acımasız dişlerini derine saplamasını. Yatağa diz çöktüm, onu yavaşça takip ettim, nefesi kesilene kadar ağzımı kalçalarına doğru gezdirdim.

Güzel siki tavana doğru kalkmış, sıcak ve ıslak boğazımı zorluyordu. "O siki çok sert kullanacağım *Savage*, çok sert..."

"İşte bu," diye homurdandı. "Neyin var göster bana."

Parmaklarım taşaklarını okşarken dilim titreyerek damarlı shaftıyla alay etti. İnledi ve kıvrandı, ben onu sonuna kadar emerken parmak eklemleri yatak başlığına karşı bembeyazdı.

"Senin için çok şeyim var Sophie," diye tısladı. "Hem de çok. Buna hazır olsan iyi edersin."

Üstüne tırmandım, kalçalarımı sikine doğru yuvarladım. Tanrım, tam yerine oturmuştu. Amım şişmiş ve onun için olgunlaşmıştı, beni genişletmek için sikişini şişmesini arzuluyordu.

"Beynini dağıtacağım, *Savage*."

Kendimi o kadar yavaş soktum ki tüm nefesini tıslayarak çıkardı, sıkılmış dişlerinin arasından hayal kırıklığını homurdandı. Öne doğru eğildim, bileklerini yatağa sıkıca tuttururken sert bir meme ucunu dudaklarına yaklaştırdım. Beni açgözlülükle emdi, mememin yumuşak beyaz etine doğru homurdandı. Dişleri kenetlendiğinde yüksek sesle inledim ve daha fazlası için yalvardım.

"Bebeğini istiyorum, *Savage*! Seni sağarak kurutacağım!"

Beni teşvik ederek kasıldı ve gözleri vahşi, yabaniydi... o kadar vahşiydi ki nefesimi çaldı.

Göğsüne uzandım, terli etinin benimkine değen kaygan sıcaklığının tadını çıkarıyordum. Beni hızla pompalarken yüzlerimiz birbirine çok yakındı, homurdanıyor, inliyor ve ağızdan ağıza hırıltılar çıkarıyordu, gözleri sıvı kömür havuzları gibi doğrudan

benimkilere bakıyordu.

Onu bütün gece boyunca becerdim. Onu ele geçirilmiş bir kadın gibi, aşık bir kadın gibi... onun güzel sikine asla doyamayacak bir kadın gibi becerdim. Onu bebeğini ister gibi siktim, ama daha çok onu ister gibi siktim.

Callum'umu kirli
becerdim. Callum'umu
kötü becerdim.
Callum'umu *vahşice* becerdim.

SON

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi, bu sefer de tüm zorluklara göğüs geren inanılmaz ve yorulmak bilmeyen editörüm John Hudspith'e teşekkür etmek istiyorum. Bunu sensiz yapamazdım!

Bir başka inanılmaz kapak tasarımı için Letitia Hasser'e ve benim adıma yaptıkları tüm çalışmalar için harika asistanlarım Tracy ve Shweta'ya teşekkürler.

Michelle, Lesley ve diğer tüm Kötü Kızlarım - harikasınız, tüm yardımlarınız için çok teşekkürler, çok takdir ediliyorsunuz!

Hem Dirty Bad Wrong hem de şimdi Savage ile beni destekleyen tüm bloglara teşekkürler. Artık aranızda o kadar çok kişi var ki, bağlılığınız, tutkunuz ve cömertliğiniz beni sürekli olarak şaşırtıyor! Teşekkür ederim!!!

Geviş getiren tüm yazar arkadaşlarım, kim olduğunuzu biliyorsunuz! Günlerimi aydınlattığınız ve bu yolculuğu bu kadar arkadaşça kıldığınız için teşekkürler.

Ve son olarak, ben kendimi kurgusal dünyalara kaptırırken haftalarca yokluğuma katlandıkları için ailem. Hayallerime bu kadar destek olmanız çok anlamlı.

Hepinizi çok seviyorum. <3

Jade Hakkında

Jade West, çağdaş bir erotik yazar, gerçek hayatta itaatkâr ve eski bir seks sohbet hattı operatörüdür ve insanları kirli ağızla buğulandırmaya çok alışkındır.

Takip etmeyi benimsiyor, bu yüzden lütfen oraya gidin ve onu bulun:

www.jadewestauthor.com

www.facebook.com/jadewestauthor

www.twitter.com/jadewestauthor

